

САМ ЛУНДВАЛ НЕ Е ВРЕМЕ ЗА ГЕРОИ

Превод от английски: Светла Стоилова, 1985

chitanka.info

На Ингрид

„Свини! Вечно ли искате да живеете?“

Фридрих Велики,
крал на Прусия, битката
при Лойтен — 1757 г.

1

Подобен на малка, обезумяла от страх муха, разузнавателният кораб кръжеше между планетата и космическата армада и се приближаваше внимателно към най-близкия защитен спътник. Спътникът — голям и стар, изглеждаше почти неприлично грозен; ямите и пукнатините върху наранената му повърхност се виждаха отдалеч. Правеше впечатление на безопасен, пък и занемарен от двеста хиляди години, може би наистина не криеше опасности. Може би. Пилотът на разузнавателния кораб знаеше някои работи за този вид спътници. Всеки от тях притежаваше достатъчно огнева мощ, за да унищожи коя да е по-малка планета. Старата империя беше проявявала изключително старание при защитата на своята собственост.

Планетата бавно се превърташе зад непреодолимата си бариера от смъртоносни защитни спътници, сякаш кафява, изпъстрена със сини петна гнила ябълка, и подигравателно се хилеше на космическата армада, чиито кораби кръжаха като ято прегладнели грифове тъкмо зад границата, до която можеха да бъдат достигнати, тръпнещи от копнеж да кацнат, но без да се осмелят да предприемат решителната стъпка. Планетата, някогашен център на някоя от безсмъртните империи, чийто руини днес замърсяваха Млечния път, сега представляваше съвсем обикновена купчина стара железария, която прогонваше неканените посетители чрез пръстен изпитани, допотопни защитни механизми.

Всички древни централни планети бяха въоръжени до зъби с оръжия, могли да възникнат само в един болен мозък. Управляваха ги противни ефективни електронни мозъци, които продължаваха да живеят с патетичното недоразумение, че Империята все още процъфтява някъде в пълно благополучие, и енергично се противопоставяха на всяко посещение на тая паплач, която в днешно време правеше Млечния път несигурен. През стотиците хиляди години

бездействие някои от електронните мозъци си бяха създали твърде извратени навици и космическите армади, които различни варварски, изпълнени с амбиции светове редовно изпращаха с цел да плякосват старите централни планети, с тревожна последователност търпяха поражение след поражение. С годините защитните методи на електронните мозъци ставаха все по-неконвенционални, но никой не можеше да се оплаче от ефективността им. Следователно да проявяваш предпазливост, се считаше за похвално, а занятието на пилота разузнавач беше запазено преди всичко за побъркани и за наивни идеалисти.

Космическата армада, която сега кръжеше около планетата, беше представителка на планетна федерация, разположена в съвсем малък и незначителен сектор на първоначалната империя. Нейните ресурси бяха нищожни, но затова пък амбициите ѝ толкова по-големи: владетелят ѝ гледаше на себе си като господар на Вселената — ни повече, ни по-малко; притежаваше внушителна космическа флотилия, сбрана в по-голямата си част от железариите, останали след Третата малтусианска война; и накрая, но не на последно място, разполагаше с немалък дял от Императорската библиотека, укривана на една от планетите през Втората малтусианска война и впоследствие оставена там поради гибелта на законните собственици. Библиотеката съхраняваше множество карти, съдържащи прекрасни сведения за координатите на старите централни планети, от които планетната федерация се възползуваше с еднообразно катастрофални резултати. Федерацията (или Империята, както се наричаше с подобраваща скромност) така и не бе имала кой знае каква полза от тях, но картите си стояха там и следователно трябваше да се използват. Императорът на планетната федерация бе вече господар на цялата Вселена; всичко, от което сега се нуждаеше, беше и мъничко власт за покритие на титлата. Старата централна планета щеше да му я осигури.

Разузнавателният кораб се промъкна по-близо до спътника, готов да подвие опашка и да се отдалечи при най-малкия признак за опасност. Космическата армада наблюдаваше развитието на събитията

от сигурно разстояние, като в същото време засипваше пилота с добри съвети, проклетия, заплахи и други поощрителни възгласи, които да въздействуват на съмнителния му морал.

— Какво става с теб, по дяволите? — ревеше офицерът свързочник от адмиралския кораб. — Да не мислиш, че разполагаш с цял ден? Давай!

— Приближавам до бззззз спътника — обади се пилотът през все по-силен заглушаващ шум. — Изглежда наистина безопасен — ззззззз всъщност да зззззззз?

— Заеми странична позиция засега — разпореди се офицерът. Говореше с остър, пронизителен глас и здравата фъфлеше. Другите офицери обикновено го наричаха „големия тлъст задник“. И не без основания.

— Да се плеснеш по зззззз — кисело отвърна пилотът. — Като се върна, ще ти ззззззз, да знаеш.

— Не чувам. Какво каза?

— Бззззз приближавам се зззззз виждам ззззз.

— Какво?

— Бзззззззззззззззз — отвърна високоговорителят. — Ззззззззззззз.

Това бе последното, което се чу от пилота. Спътникът, който от доста време наблюдаваше с растящо неодобрение разузнавателния кораб, напрегна електронните си мускули, изрева едно беззвучно *мирно!* и пусна в действие целия си арсенал. На часа космосът се изпълни с бяла ослепяваща смърт; разузнавателният кораб се изпари за миг; на борда на адмиралския кораб стрелките на контролните уреди отскочиха с петнайсет градуса и се извиха любовно около железните ограничители на циферблатите; отвратително зловоние на горящ изолационен материал се разнесе из кораба и звукът от сгърчващата се дебела броня се смеси с нечленоразделните викове на обезумели от страх сержанти, ефрейтори и офицери. Космическият кораб потрепера, направи неуспешен опит да се преобърне и изчезна в хиперкосмоса, като пръскаше унищожение по всички посоки с всичките си оръдия.

Командният център представляваше истинска лудница, в която истерични офицери се мятаха насам-натам и си деряха гърлата. Един точен лазерен изстрел, преминал право през помещението, бе улучил

четирима добре охранени офицери и беше освинил мястото по неописуем начин. На един много нервен новопроизведен лейтенант му се стори, че някой се кани да вземе кораба на абордаж, и се впусна да защитава Империята с лъчевия си пистолет. Адмиралът, който както никога се случи в командния център, изтърва чашата си и безпристрастно зараждава смъртни наказания на всички присъстващи. Беше ужасно.

Суматохата полека стихна с идването на ремонтния персонал, който се втурна в стаята, завари уплътнителни плочи върху зейналите дупки на корпуса, отнесе четиримата злополучни офицери, застреля лейтенанта и повали още неколцина изнервени герои. Адмиралът получи нова чаша с огнена вода и мърморейки, отново се залости в луксозната си анфилада.

Благодарение на вдъхновеното упражнение в стрелба на младия лейтенант, генерал Суперястреб внезапно се оказа поел командването на кораба. С бодра крачка той се зае да възобнови реда и законността на кораба. След няколкото часа объркване на борда се възцари спокойствие. Генерал Суперястреб с тъга установи, че е загубил един разузнавателен кораб, и уведоми екипажа, че следващият пилот, обхванат от непреодолимото желание да се прояви като герой, може да последва възвишения пример на предишния пилот и да умре бързо, тъй като в противен случай той и бездруго не би имал за какво повече да живее. Сетне удостои загиналия с посмъртен медал и говори дълго и с подobaваща тръпка в гласа за храбростта и патриотизма, подтикнали го да се жертвува в името на свободата и т.н. Желязната челюст — полковник и истински негодник, наруга останалите пилоти и обеща да ги преследва чак до адските дълбини, ако загубе още един разузнавателен кораб.

Долу в луксозната анфилада на адмиралския кораб адмиралът отвори нова бутилка, която току-що беше получил от своя верен стар другар генерал Суперястреб.

В командния център генерал Суперястреб понижи цяла дузина офицери в длъжност клозетен хигиенист, за да освободи места за собствените си фаворити.

В изчислителния център група техници разгорещено спореха по въпроса какво, се е случило и как е приключило, без да стигнат до какъвто и да било извод.

Долу в пилотските помещения пилотите си разпределяха вещите на загиналия пилот. Работни инструменти, кинжали и празни бутилки се използваха усърдно и с голяма вещина при подялбата.

Сред потъналите в забрава подземни сводове, скрити дълбоко под повърхността на планетата, централният мозък с нежелание се разбуждаше, приветствуван от упоритите сигнали на тържествуващия защитен спътник. Огромни машини бавно се задвижваха в тъмнината; в празните зали проблеснаха слаби светлинки, подобни на далечни звезди. Ремонтни работи тръгнаха с клатушкане сред редовете блестящи механизми. Космическата армада беше локализирана и идентифицирана. Още повече светлини, още повече работи. Отново посетители: това означаваше работа. Централният мозък потръпна. Стоял твърде дълго в бездействие, той бе започнал да става малко мързелив. Мисълта за работа не беше особено привлекателна. Още помнеше тежките времена, преди човекът да напусне планетата, когато вършеше каква ли не черна работа — от изстрелване на космически кораби до надзираване на обществени тоалетни, и споменът го накара отново да потръпне. Нямахше как. Той се прокашля и се обърна към адмиралския кораб с глас на стар, взискателен учител.

— Тук е централният мозък — каза той. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо?

2

Генерал Суперястреб маршируваше надолу по коридора в адмиралския кораб, заобиколен от постоянната си свита верни подмазвачи. Подкованите със стомана ботуши сладострастно потракваха в такт върху пода, блясъкът от огромното количество златни медали, нашивки и еполети заслепяваше очите, развълнувани гласове се разнасяха наоколо.

— Невъзможно! — викаха те.

— Невероятно!

— След толкова време!

— Кой да предположи, че въобще нещо е останало!

— Нали го чу какво каза.

— ... и ни *помоли* да слезем и да се погрижим за всичко! Представяш ли си! *Помоли* ни да слезем!

— Не, не мога да повярвам. Струва ми се, че тая проклета машина ни крои нещо.

— ... и всичко просто си стои така и ни очаква!

— Боже господи!

— Да, тук съм — изрева централният мозък през една вентилационна решетка. — Какво мога да направя за вас?

— Какво, по дяволите, правите там вътре? — изрева генерал Суперястреб и впи поглед във вентилационната решетка.

— Всеки със своите методи — отвърна тайнствено решетката. — Дали да...

— Млък! — изсъска генерал Суперястреб и се вторачи злобно в решетката. — Тая машина започва да ми лази по нервите — изръмжа той. — Ще й дам добър урок някой прекрасен ден... за какво всъщност се мисли? За господ? — И подигравателно изпръхтя.

Вентилационната решетка не отговори и групата продължи своя марш, зави зад ъгъла и влезе в заседателната зала. Някакъв доста дебел нисък мъж с мрачно увиснали мустаци, който седеше в коридора и зяпаше момичетата от канцеларията, бе повлечен от потока;

възмутените му протести преминаха в нечленоразделно гъргорене, щом съгледа наобиколилите го златни нашивки.

Вратата се тръшна след тях и в залата се възцари глуха тишина, нарушавана от шума на удари, ритници и сърдити ругатни. Вратата си отвори и тлъстичкият мъж излетя навън, съпроводен от порой проклетия. Той се стовари върху стоманената стена, избърса студената пот от челото си и отново се зае да зяпа секретарките. Откъслечни думи от разгорещената дискусия проникваха през вратата.

— ... съвършено невъзможно — какво ще кажат от центъра?

— ... просто цялата тая проклетата планета ни очаква...

— ... старият централен мозък става само за боклука...

— ... лъже тоя негодник!

— ... някой трябва да слезе и да провери...

— ... мен ли имаш предвид?

— ... няма да е зле. Трябва да поотслабнеш.

— ... чисто самоубийство...

— ... лудница...

— ... току-що видях един, някакво говедо с мустаци, пилот от разузнаването, тъкмо работа за него...

— ... от тая работа може да се спечели нещичко... Императорът никога не ще узнае кой е поел риска...

— ... повишение, господа! Повишение!

— ... дръжте го тоя негодник, преди да е изчезнал!

Вратата се отвори и изложи на показ ослепително количество медали, златни копчета и общити с диаманти офицерски пагони. Генерал Суперястреб пристъпи напред, на устните му грееше фалшива усмивка.

— ... в името на Империята — произнесе той — един презрял смъртта мъж, един предан войник, готов да пожертвува живота си в изпълнението на геройската задача... — Офицерите се насочиха към niskия мъж, който ужасено тичаше напред-назад, за да намери изход, но накъдето и да отправеше поглед, виждаше единствено златни униформи, общити с диаманти. Офицерите се стълпиха около него и го заразглеждаха с нескрит възторг.

— Какъв войник, генерале! Вижте пламъка в очите му!

— Действително, той тръпне от плам!

— Гледа смъртта в очите, ето така трябва да бъде!

— Обзалагам се, че се чувствувате горд, войнико!

Натикаха го в ъгъла, без да му дадат възможност да се измъкне. Генерал Суперястреб се наведе над него — същински ангел на смъртта, с ужасна усмивка на лицето.

— Как се казвате? — изрева той. — Отговаряй!

— Бернхард Рордин — плахо промълви притежателят на мустаците.

— Сър! — изрева генерал Суперястреб.

— Бернхард Рордин, сър!

— Така те искам. Е, войнико Рордин... очаква ви геройска задача — да се отправите към тази чудесна древна планета, централната планета на една могъща империя, загинала преди стотици хиляди години, задача, която ще ви покрие със слава... обявявате ли се за доброволец?

Той се наведе надолу и опря аристократично извития си нос до треперещия нос на Бернхард.

— Е! — изръмжа той. — Да или не?

— И аз не знам — промълви Бернхард. — Мога ли да си помисля?

— Не!

— Имам ли някакъв избор?

— Не!

Бернхард вдигна очи към ужасните, украсени със злато фигури, които го обграждаха: стоманено твърди очи добре развити брадички, жестоки устни. Никога преди не беше виждал толкова много офицери наведнъж. Гледката беше зашеметяваща и придаваше реалност на неизречените заплахи.

— Наказанието за обръщение към офицер по неподобаващ начин — обади се някой — е...

— Обявявам се за доброволец — каза Бернхард.

3

— Сигурно си луд, щом се обявяваш за доброволец — обади се централният мозък през вентилационната решетка, след като офицерите се оттеглиха, марширувайки. — Не знаеш ли какво те чака?

— Знам — измърмори Бернхард. — Дванайсет противни офицери. Очакват ме дванайсет противни офицери. Мислиш, че съм луд ли? — Той се вторачи злобно в решетката. — Какво впрочем правиш там вътре? Не си ли някъде долу на тая идиотска планета?

— Всеки със своите методи — тайнствено отвърна решетката. — Е, какво искаш да направя за теб?

— Нищо не искам, проклета железарийо.

— Ти каза „Боже господи“ — напомни му решетката. — И аз съм тук, винаги готов да утеша един самотен и уплашен войник. Няма ли нещо, което мога да направя за теб?

— Страдаш от мания за величие — забеляза Бернхард.

— Във всеки случай аз съм централен мозък на цяла една планета — посочи решетката. — Това не е без значение, нали така?

— Разбира се — съгласи се Бернхард.

— Легендарната Реанонска империя. Не започва ли сърцето ти да бие по-бързо, когато чуеш това? Не е ли фантастично да си представиш, че аз управлявам цялата планета съвсем сам? Би могло да се мисли, че заслужавам малко повече уважение — особено от един прост войник като теб.

— Изпълнен съм с уважение — просъска Бернхард. — Изчезвай!

Последва дълъг миг тишина, по време на който Бернхард се размисли над своето положение и възможностите да се измъкне от него. Изглеждаха нищожни. Той въздъхна тежко.

— Знаеше ли, че ме смятаха за най-великото и прекрасно творение на човечеството? — попита решетката.

— Не.

— Така е все пак. И съм на повече от двеста хиляди години. Продължавам да действувам отлично. Доста добре е, нали?

— Фантастично — уморено отвърна Бернхард.

— Струва ми се, че бих могъл да направя посещенията ти твърде интересно — добави замислено машината. — Все още разполагам с проекторите на мисли, както и с протоплазмената вана... с всевъзможни неща. Ще ти хареса.

— Сигурно — с недоверие отвърна Бернхард.

— Всичко това, разбира се, беше построено за целите на защитата... последната защита, в случай че някакви завоеватели някога дойдеха на планетата. Не можеш и да предположиш какви неща съм в състояние да сътворя. Каквото си искаш чудовище кажи — и най-невероятното да е — ще го създам.

— Боже господи! — промълви Бернхард.

— Главозамайващо, нали?

— Искат ли питане!

— Но аз, естествено, съм ти приятел, войнико. Просто искам да те даря с едно достойно за спомени време... би ли пожелал с голи ръце да се бориш с едно безсмъртно чудовище с петдесет космати ръце и отровни нокти?

— Бих предпочел да се въздържа — отвърна Бернхард.

— Е, това беше само идея. — Решетката направи кратка пауза. — Може би е по-добре, че не искаш — продължи тя. — Разбираш ли, след като веднъж ги създам, не мога вече да ги управлявам. Само да видиш някои от чудовищата, които съм сътворил с течение на времето. Кошмарни създания. Обзалагам се, че не би живял повече от пет минути.

— Боже господи!

— Да, тук съм. Какво искаш?

— Не говорех на теб.

— Извинявай. Сторило ми се е.

— Забрави го.

— Във всеки случай аз съм най-подобното на бог нещо, което тая планета е имала от двеста хиляди години насам. Не исках да те засегна.

— Няма нищо. Никога не съм бил кой знае колко религиозен.

— Тук долу има богове — съобщи решетката.

— Няма да се изненадам.

— С времето става скучно, нали разбираш, пък и обикновените чудовища са ужасно глупави. Налага се да си създавам нещо по-подходящо за компания. В повечето случаи твърде интересни същества, макар да са малко обидчиви.

— Ще опитам да се държа по-далеч от тях.

— Освен това са и всемогъщи. Поне повечето от тях. И имат какви ли не странни идеи. — Решетката направи пауза, изчакайки въпрос, който така и не последва. — Знаеш ли — продължи тя малко раздражено, — някои от тях си мислят, че земята е плоска?

— Не, не знаех — отвърна Бернхард. — Плоска ли е?

— Понякога те я правят плоска. Ужасно дразнещо. Всичко се обръща с главата надолу. Нали не би искал да си тук, ако земята изведнъж станеше плоска?

— Плоска или кръгла, какво ме засяга? — сопна се Бернхард. — Я си затваряй устата!

— Извинявай, Исках само да ти помогна.

— Моля. Но аз не искам.

Последва дълго мълчание, после решетката попита:

— Смяташ ли да останеш дълго на планетата?

— Откъде, по дяволите, аз мога да знам това? Питай генерал Суперястреб.

— Не че работата ме плаши — продължи решетката, — но да се грижиш за такава огромна армада като тая, означава страхотна работа... пък да не получиш поне една-единствена дума за благодарност... — тъй че бих искал да зная дълго ли смяташ да останеш тук. Все пак аз съм се грижил за тая планета в продължение на двеста хиляди години без дори минутка почивка, та може би ти би могъл да кажеш на някого, че аз...

Бернхард изкриви лице в грозна гримаса.

— Кажи им го сам, щом имаш желание — отвърна той. — Не ме е грижа, ако си строшиш врата. — Той изпръхтя и си тръгна.

— Мислех, че моята планета те интересува — извика решетката след него. — Та ти ще прекараш тук остатъка от живота си.

— Затваряй си устата! — изрева Бернхард.

Слезе до кафенето, размишлявайки за объркания си живот. Когато поднесе чашката кафе към мрачните си устни, директният телефон го заговори с глас, ужасяващо познат.

— Не беше особено учтиво от твоя страна да си тръгнеш по този начин — каза гласът, изпълнен със самосъжаление — Не ме ли харесваш?

— Искам да бъда оставен на мира — отвърна Бернхард.

— Можеше да го кажеш.

— Да, наистина.

Последва изпълнен с размисъл миг тишина. Сетне директният телефон отново се обади:

— Може би искаш да ти разкажа някои неща за моята планета? Всъщност доста има за разказване.

— Така и така след пет минути ще съм мъртъв — мрачно отвърна Бернхард.

— Бих могъл да ти помогна.

— Да умра ли?

— Да си жив може би в продължение на шест минути. Може би дори седем.

— Пет, шест или седем минути — отвърна Бернхард, — какво значение има? Изобщо нямам никакво желание да умирам.

— Не искаш ли да умреш за Империята, за свободата и демокрацията? — удиви се директният телефон.

— Не.

— Ти си негодник и изменник — строго каза директният телефон. — Би трябвало да те застрелят. Ако всички мислеха като теб, комунистите щяха да заробят целия свободен свят.

— Какви комунисти? — попита Бернхард.

— Другия лагер, противниците. Нещо от рода на вашите егалитаристи.

— Смърт на егалитаристите — машинално отвърна Бернхард. Той се замисли. — Впрочем не знам какви са егалитаристите. Знаем само, че ние трябва да ги мразим.

— Егалитаристите искат да премахнат военното дело — отвърна директният телефон.

— Ужасно — промълви Бернхард.

— И да принудят офицерите да застанат на предната бойна линия.

— Предателство — задъха се Бернхард.

— И да дадат граждански права на обикновения войник.

— Утопии! — просъска Бернхард. — Никой разумен човек не би се заел с това. И стига вече си дърдорил. Нарушаваш храносмилането ми.

— Нали ще слезеш на планетата?

— Разбира се — отвърна Бернхард равнодушно.

— Е, предполагам, че знаеш какво правиш. Съжалявам, че те обезпокоих. — Той въздъхна.

— Окей — отвърна Бернхард. — Окей, окей.

— С времето ти доскучава, нали разбираш. Двеста хиляди години без човешка компания — би могло да се очаква, че след всичко, което съм направил, съм достоен поне за малко любезност.

— Разбира се.

— Една любезна дума, нищо повече не искам.

— Благодаря тогава! Благодаря, благодаря, благодаря!

— Не звучиш убедително — обидено каза директният телефон.

— Как не! — изкрещя Бернхард.

— Няма нужда да ми крещиш. Чувам отлично.

— Извинявай — Бернхард се отпусна.

— Просто очаквах нещо друго, след като съм работил толкова дълго. Поддържах цялата планета в отлично състояние за вас, а сега не получавам дори едно благодаря. Мислех си, че ти може би ще проявиш поне малко благодарност. Не кой знае колко, разбира се, просто една любезна дума или пък едно споменаване или просто...

Бернхард напъха чашата си в отвора за отпадъци и стана. Напусна стаята с решителни крачки, без да се оглежда.

— Защо ме изоставяш по такъв начин? — изкрещя след него директният телефон. — Да не би да съм недостоен за теб? Или може би мислиш, че стоя по-долу само защото съм машина? Не вярваш, че имам чувства? Смяташ, че не заслужавам няколко любезни думи само защото съм машина? Това ли е благодарността, задето съм изпълнявал дълга си през всичките тези години? Хайде върви, върви и ме презирай само защото не съм нищо друго освен една жалка машина! Да не мислиш, че ме е грижа за тая работа!

— Боже господи! — простена Бернхард.

— Тъкмо той! — изкрещя директният телефон. — Но да не ми се влачиш после и да ме молиш за помощ, като загазиш там долу, защото няма да ти помогна, чуваш ли? Ще се смея, когато те разкъсват на парченца, чуваш ли? Двеста хиляди години вярна служба и ето каква благодарност получавам! Но не си мисли, че ще си мръдна пръста, когато дойдеш да ме молиш! Не си мисли, че ще...

Бернхард хукна напред.

— Всемогъщи боже! — простена той.

— Да, аз съм тук. Какво искаш? — прогърмя директният телефон.

4

Разузнавателният кораб врълетя от тъмното небе с грохот, който сигурно се разнесе над три средно големи континента. На цели мили след него се понесе огнена диря от нажежени изгорели газове, която тровеше и йонизираше въздуха чак до повърхността на земята. Тя проряза горящи бразди през планински вериги и древни постройките, дари животните, обитаващи морските брегове, с прясно сварена риба направо от водата; накратко — създаде неприятности. Нощта запламтя на огромни разстояния наоколо и фойерверкът бе къде-къде повнушителен от всичко, което можем да си представим, с изключение на атомна война от средна величина. Корабът описа предпазлива крива над руините на гигантски град, пръснати сред пищна, хилядолетна растителност, избягна като по чудо сблъсъка с някаква невероятно висока кула, издигаща се в центъра на зеленината, и най-накрая се приземи с включен на пълна мощност ракетен двигател насред открит площад, който благодарение енергичната работа на времето през последните двеста хиляди години беше по-открит откогато и да било. Корабът срещна земята с глух удар и обгърнат от вонящ дим, остана неподвижен.

Дълбока тишина се възцари над града. Един пилон, който в отминалите по-щастливи времена бе приютявал Имперската хиперкосмическа комуникационна централа, се срути с невероятна грация. Въздухът се изпълни с експлозии и проточен вой от взривяването на силовите полета, след което съмнителната тишина се възобнови отново. Нарушаваха я единствено вялите протести на двойка все още не излезли от строя ремонтни работи, останали изолирани сред развалините. Изведнъж те се нахвърлиха един срещу друг, срещу срутените стени — без да правят разлика.

Няколко грифа, привлечени от шума, долетяха с надежда над града, направиха една обиколка над откритото място, но разочаровани, скоро се отправиха натам, откъдето бяха дошли.

Градът, злобно мърморейки, отново потъна в своята дрямка, от която суматохата го бе разбудила. В това време корабът настойчиво, но без особен успех обсъждаше с опърничавия си пилот необходимостта да излезе, за да изпълни дълга си. По този начин му бе досаждал през време на цялото спускане и следователно започваше вече да се повтаря.

Да бе човек, отдавна би се отказал и с рев би се скрил в някой тъмен ъгъл; но дори и след двучасово безрезултатно врънкане машината не можеше да се предаде. Корабът просто смени тактиката и се впусна във възторжено изреждане на различни, формулирани с въображение, разпореждания и наказания, предвиждани за провинили се грешници. Комбинираще ги с неясни заплахи, както и с призови към добрите страни на пилота, в случай че такива съществуваха, в което корабът се съмняваше. Успя да създаде безпокойство, което беше добре, но очевидно то нямаше необходимото въздействие, което вече не беше добре.

— Това е твой дълг към отечеството — повтаряше за пети или може би шести път корабът. — Вече не можеш да се оттеглиш. Нима нямаш чувство за чест? Пък и генерал Суперястреб жив ще те одере, ако не се подчиниш.

— Виж, тук имаш право — съгласи се Бернхард, представил си генерал Суперястреб и неговите изискани методи за мъчение, които можеха да използват срещу него. Тази приятна игра на въображението доста го поободри.

— Но аз съм тук долу — продължи Бернхард, — а той — там горе, и това променя всичко. Няма да изляза.

— Ти си страхливец — каза презрително корабът.

— И предател — добави Робобрата от ъгъла на кабината. Стоеше, отпуснал паякообразното си тяло с шестте метални крака, протегнати на всички посоки. Беше най-съвършеният страхопъзльо, създаван някога от човека, и също тъй съвършен предател, когато се налагаше, ала относно поведението на другите си имаше съвсем установени възгледи. Което естествено правеше от него съвършен придружител на всеки войник.

— Имате право — съгласи се Бернхард. — Аз съм жалък страхливец и предател. Освен това съм жив, което все пак не може да

се каже за оня малоумник — героя, дето изследва спътника. Истински герой. От него е останало толкова, че и в лъжица не можеш го събра.

— Той е мъртъв, но душата му продължава своя марш — обади се Робобрата под акомпанимента на могъщ войнишки хор, изпълняващ гръмлив марш.

— Лошо ми става от вас — озъби им се Бернхард и злобно се изсмя.

Корабът не успя да измисли някоя унищожителна реплика в отговор и си замълча. Робобрата махна с ръка на всичко.

— Прекалено стар съм за тая работа — оплакваше се Бернхард. — Ако на тоя свят имаше някаква справедливост, сега щях да си седя горе и да гледам как някой млад, патриотично настроен идиот рискува тук живота си. Но стар войник като мен би трябвало да му се спестят самоубийствените задачи.

— Ти си на четиридесет и три години — припомни му корабът.

— Приятно е да чуеш някоя и друга ободрителна дума — мрачно въздъхна Бернхард. — Надявам се да стана на четиридесет и четири, макар шансовете да не са кой знае колко големи.

Той се завъртя на стола и стана. Без да чака покана, корабът включи телевизионните камери и го изправи лице в лице с най-близките околности, проектирани върху екрана, изпълнил плавно закривената стена пред него. Бернхард се вторачи вяло към гледката. Руини, руини и пак руини. Вдясно от кораба се издигаше огромна безвкусна статуя, подобна на всички жалки вселенски скулптури. Вероятно преди много време тя е представлявала нещо благородно и героично; времето беше я превърнало в нещо неопределимо, но определено неприлично. Откритото, необрасло с трева място беше пълно с разядени от ръждата всъдеходи и няколко патрулни робота с брутален външен вид, които все още държаха бластери и камшици, вдигнати в заплашителен жест срещу безразличното небе. Голяма, почти наполовина прогнила табела върху порутена стена приканваше уморения пътник да се отбие от пътя към някаква кръчма, която, без съмнение, се славеше със съмнителната си репутация. *Всякакви вкусове задоволяваме* — съобщаваше тя с големи, крещящи букви. Под нея имаше друга табела, чиито лампи все още бляскаха и приканваха към необуздани развлечения. Поканата бе подкрепена от различни преувеличени обещания, които и след двеста хиляди години си

оставаха неизпълними. Очевидно човекът не беше се променил кой знае колко. Мястото беше тихо и разтушително като гробище. Освен това имаше и пълнолуние. Липсваха само дружина прокълнати духове и ято прилепи, за да бъде картината съвършена. Бернхард силно примига и се обърна.

— Мнозина биха приели това като голяма чест — да си първият, завърнал се на тая планета — обади се корабът, сякаш прочел мислите му.

— Не би ме изненадало — промърмори Бернхард. — Никак даже. Вече нищо не ме изненадва.

Той въздъхна — дълбока дълга въздишка, изпълнена със самосъжаление. Стоеше тук, захвърлен, обречен на сигурна смърт, самотен и без приятели, измъчван от опяването на два безмилостни електронни изрода и постоянно тормозен от безброй охранени, посредствени офицери, всеки от които си бе поставил за цел да го убие на всяка цена и по възможно най-мъчителен начин.

Самото място навяваше потиснатост; и това отлично подходеше на настроението му — той вече се чувствуваше безкрайно потиснат. Мразеше всичко и всички — безусловно и без разграничения. Генерал Суперястреб, естествено, на първо място. А полковник Желязната челюст ненавиждаше още откак за първи път видя противното му лице. Ако невъзможното станеше и той успееше да се добере цял-целеничък до космическия кораб, щеше да ги удуши и двамата в собствените им златни нашивки. Стоеше унесен в тези приятни мечти доста дълго, когато ревовете на кораба брутално го върнаха към действителността. Обърна се и изкрещя:

— Какво, по дяволите, искаш сега проклета железарийо?

— Просто да напомня, че времето тече — обидено отвърна корабът.

— Времето наистина тече — съгласи се Бернхард. — Е, и?

— Мислех, че може би си попроменил мнението си относно задачата, която си изпратен да изпълниш — каза корабът. — Мога ли...? — Прищрака той питащо и без да изчака утвърдителен отговор, отвори един скрит в стената шкаф точно зад Бернхард. Изскочи някакво чекмедже, претъпкано с всякакъв вид смъртоносни оръжия, и с глух удар го блъсна в кръста.

— Ще ти го върна тъпкано! — побеснял изкрещя Бернхард, след като отново стъпи здраво на краката си. — Само почакай!

Изсмя се злорадо и колкото можеше по-презрително, но видя, че корабът въобще не му обръща внимание. Насили се да вземе най-ужасното оръжие и мърморейки, го натика в кобура.

— Не забравяй, че някой прекрасен ден ще си го получиш — напомни той на кораба. — Ясно ли е?

— Напълно — отвърна корабът.

— Да се разкапеш от ръжда дано! — Бернхард се наведе напред и натисна някакво копче върху страничната облегалка на стола. Люкът се отвори със слабо свистене. Приблужи се до него и отправи внимателен поглед към негостоприемния полумрак навън.

Руините на могъща постройка се издигаха само на стотина метра като заплашителна сянка в лунната светлина. Обграждаха я порутени кули и огромни дървета, които през стотиците хилядолетия непрекъснати атаки бяха разкъсвали непробиваемата метална обвивка, която покриваше земята. Той с неодобрение разгледа постройката. Тя от своя страна му отвърна с унизително безразличие, явно без ни най-малко да я е грижа за чувствата му. Бернхард взе решение да направи нещо по въпроса, за по-сигурно с помощта на една-две средно големи водородни бомби. Реши да използва някой от космическите кораби за тази достойна цел.

— Ето я, значи, Империята — изрече той с глас, изпълнен с презрение, и сбърчи нос. — Вони.

— Сигурно от дърветата — предположи корабът.

— Или може би това е миризмата на гибел и унищожение. — Той се извърна замислено навътре. — Ще хвърля един поглед на оная там отвратителна съборетина — заяви той. — Затвори люка след мен! И ако се върна, отваряй бързо! Току-виж ме погнал някой бълващ огън дракон.

— Няма дракони — възрази корабът. — А пък такива, които бълват огън — хич.

— Благодаря за напомнянето — измърмори Бернхард. Хвърли към небето изпълнен с подозрение поглед, припомняйки си летящите същества, които видя по пътя надолу — ужасяващи твари, от чиито челюсти бликаше огън. Потръпна и бързо изскочи навън. Металната обшивка, проядена от ръждата, хрущеше трошлива под краката му.

— Най-великото щастие на човека е да даде живота си за една достойна цел — припяваше след него корабът с патриотичен ентузиазъм.

— Ха! — изсмя се Бернхард.

Нямаше основание да се чувствава щастлив; всъщност той нямаше основание да прави каквото и да е друго, освен да изчезне оттук колкото е възможно по-бързо. Единствено страхът от генерал Суперястреб и Желязната челюст го движеха напред. Помисли си за Желязната челюст и изкриви лице в ужасна гримаса. Обаче не каза нищо. Някой можеше да го чуе.

Промъкваше се внимателно напред към тъмната руина. Главата му беше пълна с приятни фантазии, всички отнасящи се до Желязната челюст. Кривеше очи насам-натам, търсеше признаци за приближаващата беда, но не виждаше нищо друго освен надвисналите сенки. Овладея един почти непреодолим импулс да зареве от ужас и да изпозастреля всичко, попаднало му пред очите, включително и Робобрата, който подскачаше по петите му с увиснал от металните челюсти червен пластмасов език, бълвайки непрекъснат поток от добри съвети, пропаганда и различни съобщения, всичко това придружено от възбуждаща маршова музика, научно композирана, тъй че да насърчи и най-жалкия страхливец. Бернхард го мразеше, но не смееше да му направи нищо, защото той докладваше директно на Желязната челюст.

— Отлети ли тежкият ти ден, биричката „Барни“ си вземи и с наслада си пийни! — пееше весело Робобрата, примъквайки се все по-близо, като изпълваше телевизионния екран на челото си с възбуждащи картини, изобразяващи чаши пенлива, леденостудена бира. Под акомпанимента на огромен хор, възхваляващ бирата „Барни“, над екрана се появи отвор за пускане на монети. Песента почти заглъхна, заглушена от звука на ледени течности, стичащи се в жадни гърла. На Бернхард лигите му потекоха, но не се спря.

Робобрата смени тактиката и се примъкна нежно още по-близо до него, уговаряйки го с глас на млада и красива жена. Бернхард започна да се поти; вече се съмняваше, че някога отново ще види жена.

— Ти си млад и снажен мъж — нареждаше Робобрата с глас, криещ обещания за всевъзможни смъртни грехове, — защо не си дадеш малка почивка — отбий се в ресторанта на Моли, където

яденето е евтино, пък и момичетата си ги бива? Само на три преки от космодрума на Борнщейн, и всичко само теб очакваааа... — Чу се възпроизведен звук от ритмично скърцащи креватни пружини.

Очите на Бернхард се изпълниха със сълзи и той започна да се рови из джобовете си за пари. Сетне си припомни, че добре смазаните пружини на Моли се намираха на другия край на Млечния път. Възбуденото му пръхтене премина в ругатни и той злобно срита Робобрата.

— Изчезвай! — кресна той и избърса сълзите от очите си.

— Ти си млад и снажен мъж — повтори любовно Робобрата, но се спря отведнъж, след като осъзна, че Бернхард не гори от ентузиазъм. Чу се стържещ звук от превключването на друга ролка и нощта се разгърси от могъщ глас, който подканяше Бернхард с бащинска топлота, едва прикриваща разпален патриотически бяс. Мощен войнишки хор гърмеше на заден план.

— На нас се е паднало да защитим този свят — ревеше бащинският глас. — Ние сме го превърнали в това което е — един справедлив, мирен свят, свят, построен върху щастие и благочестива религиозност (тук маршът плавно премина във вдъхновяващия псалм „Бог е с нас“), свят, където човек може да живее щастливо, доволен от съдбата си, със съзнанието, че Императорът (маршът се възобнови и почти заглуши гласа) бди над всички — справедлив и добър — сега и завинаги!

Гласът замлъкна и във внезапно настъпилата тишина бясно скърцащите релета на Робобрата прозвучаха като пистолетни изстрели. Сетне гласът отново се разнесе, пресипнал от възбуда: — Но ако някога почувствуваш волята си разколебана — знай, че Империята се нуждае от теб! Само някой декадент, някой миролюбив страхливец би отказал да умре за Императора, а знаеш ли какво става с дезертъорите и пацифистите? — Гласът премина във вой, детайлно описвайки неизброимите, смразяващи кръвта наказания, които очакваха декадентите и миролюбивите страхливци. В това време хорът ентузиазирано пееше „Не бесилката този негодник“. При тая бясна атака Бернхард настръхна и ускори крачка. Робобрата неотлъчно го следваше, обсипвайки го с цинизми, заплахи и обещания за неописуемо мъчителна смърт. Кулминацията настъпи с експлозия от ругатни, които се изляха над откритото място и почти заглушиха

войнишкия хор, вече подкрепен от астрономическо количество тръби, барабани, органи и автоматични пушки. Звуковата канонада приключи с проточен жалостив тон, от който косата на Бернхард се изправи, сетне звукът внезапно секна. След кратка пауза отново зазвуча могъщият глас, този път значително по-приятелски.

— И сега — съобщи той със звънтящ от радост глас — следва съобщение на фирмата, финансираща програмата!

Сиропено сладък мъжки глас се разнесе и под акомпанимента на рекламен шлагер, познат по-добре от националния химн, започна лирично да възпява хрускавия кекс „Крабули“. Периодично появяващите се развети знамена върху екрана на Робобрата изчезнаха и на тяхно място се появиха трима войници в елегантни униформи, които седяха в един окоп и се тъпчеха със златистожълт кекс. Залязващото слънце ласкаво огряваше лъснатите им парадни ботуши, а непосредствено до тях, изцъклил поглед, лежеше враг — очевидно мъртъв, защото над дясното му око се виждаше изящна малка дупка от куршум.

— Чувствуваш ли се уморен и скапан след деня, прекаран в тежък бой в името на империята? — питаше мазният глас състрадателно.

— Чувствуваш ли се угнетен, усещаш ли оръжието да тежи, не си ли мечтаеш за една закусчица, която да ти се услади?

— Цункай ме отзад — нежно отвърна Бернхард.

Мъжът не го слушаше.

— Зная как се чувствуваш ти — продължи той с глас, пропит с фалшиво съчувствие — и съм ти приготвил тъкмо онова, от което се нуждаеш! Хрускавия кекс „Крабули“, кекса за мъже! Единствения кекс, който го съдържа, единствения кекс с бириум! Знаеш какво е това, приятел — това е ХРУСКАВИЯТ КЕКС „КРАУБУЛИ“ — КЕКС ЗА МЪЖА, КОЙТО НАИСТИНА Е МЪЖ! Гласът се извиси до възторжен вой, подсилен от втори ликуващ хор, който на осем гласа възхваляваше изумителните добродетели, възпявани от хрускавия кекс „Крабули“, най-добрия приятел на войника. Фанфари зазвучаха в нощта и здравата подплашиха всички все още останали из околността животни. Барабанеха барабани, свиреха флейти и кларнети, всичко се сливаше в един общ, непоносимо ревящ хор на радостта в чест на

чудния дар на господин Крабули за човечеството. Бернхард също виеше, но по други причини.

— Спри! — крещеше той в шумотевицата. — Не чуваш ли? Спри ти казвам! СПРИ!

Ликуващият хор снижи песента си до почти поносимо ниво.

— Прощавай, но не чух какво каза — обади се Робобрата извинително, — толкова е шумно. Но предполагам, че ти се иска да получиш от хрускавите кексове „Крабули“, само пет кинта парчето! — Прищрака въпросително и откри процепа за монети. — Банкноти се поставят на езика ми — поясни той. — Само едно бръкване в джоба и чудесният пакет е в ръцете ти. — След като банкноти не се появиха, той разочаровано изщрака и продължи: — Какво става с теб, приятел, не ти ли се иска малко кекс?

— Казах ти да си затваряш устата — побеснял отвърна Бернхард. — Или искаш да привлечеш тук враговете от цялата планета?

— Може би те биха искали няколко от хрускавите кексчета „Крабули“ — разсеяно отвърна Робобрата и изпълни екрана си с танцуващи и пеещи кексове.

— Проклет идиот! — изкрещя Бернхард. — Да ме убиеш ли искаш? Млъквай!

— Ти си млад и снажен мъж *errrrkk* — нежно отвърна Робобрата с глас на млада и красива жена; сетне се чу острият звук на скърцащи зъбчати колела и добре познатият глас на Робобрата продължи: — Какво каза? Да спра ли искаш?

— Върви по дяволите — отвърна Бернхард.

— Защо искаш да спра? — повтаряше Робобрата.

— Изпратен съм тук да изпълня задача, опасна за живота ми — изкрещя Бернхард, — а ти привличаш вниманието насам. Да ме убиеш ли се опитваш?

— Но това е законна реклама — запротестира Робобрата. — Освен това човекът, който е дал обявата, си е платил. Не мога да не я излъча.

— Можеш — процеди Бернхард, защото не го ли направиш, ще те пръсна на парченца. — Насочи пистолета си към Робобрата, който ужасено отстъпи назад.

— Ти възпрепятствуваш свободната инициатива — запротестира той, — като ми отказваш правото да те индоктринирам чрез законна

реклама. Какво мислиш би представлявала днес Империята, ако не съществуваше свободната инициатива? А какво мислиш би представлявала свободната инициатива без рекламата? Ти се опитваш да подкопаеш основите на Империята!

Приблужи се, побеснял от гняв.

— Предател! — крещеше той. — Жалък страхливец! Комунист!

— И на теб няма да ти се размине — изкрещя му в отговор Бернхард. — Да не мислиш, че ще те оставят жив, след като ме убият?

Робобрата млъкна наред изречението.

— Какво каза? — попита той внимателно. — Врагове ли?

Робобратите бяха прочути със своята страхливост.

— Смяташ, че мога да бъда убит? — попита той. — Защо не ми каза веднага, негоднико?

— Опитах се да ти го кажа — отвърна Бернхард, — но ти беше зает да крещиш за тоя проклет кекс.

— Ще получиш един пакет гратис — уплашено го увери Робобрата, — ако обещаеш да ме защитаваш. — Нещо щракна и върху езика му се появи опаковка хрускав кекс. — Вземи — предложи той. — Ще те направи силен, а един войник се нуждае тъкмо от това.

— Не твърдя, че тук има някакви врагове — отвърна Бернхард. — Казах, че *може би* има.

— Така ли било? — Робобрата погълна обратно пакета с кекса за частица от секундата, преди алчните пръсти на Бернхард да го достигнат. — Само ми се обади, щом забележиш някой враг, и аз ще ти подаря един от несравнимите хрускави кексове „Крабули“ — обеща той и се оттегли на по-сигурно място. Със студена механическа усмивка той подигравателно наблюдаваше как Бернхард с мъка се изправи на крака и гневно изчетка униформата си.

— Не ми е притрябвал проклетият ти кекс — с достойнство отвърна той, — дръж си го. Впрочем аз си имам друга работа.

Обърна се кръгом и се отправи към развалините. Зад него Робобрата пусна някакъв гърмящ марш и го последва. Един императорски флаг се разгърна и гордо се развя на вятъра, осветен от прожектори, поставени върху блестящия гръб на Робобрата. Гордата дружина замарширува в безупречен такт под звуците на „Ако умреш, стори го като мъж“ нататък към руините на отминалото величие на Реанонската империя.

5

Предвождан от ентузиазирания запис на императорския духов оркестър, Бернхард се вмъкна в щаба на тайната полиция на Реанонската империя, сектор 5:6 Б, където в отминали и по-щастливи времена се бе помещавала и Имперската обезвъшлителна централа, Имперската паспортна кантора, Имперското външно министерство и — макар и неофициално — публичният дом „Стоки Райгби“, отворен седем дни в седмицата — с гарантирано удоволствие или връщане на парите. Бернхард махна с ръка и гърмящото тръбене послушно се снижи до ободрителен шепот.

— Във всеки случай тук нищо не виждам — каза той и се вторачи през един обезпокоително клатушкащ се портал от зелен камък.

— Бъди внимателен — нервно каза Робобрата. — Може би те ни очакват там вътре. Първо стреляй.

— Те ли? Кой те? Какво искаш да кажеш? — попита Бернхард. — Не видях никого!

— Откъде мога да знам? Да не мислиш, че ми е известно всичко за това място? За какъв ме мислиш, негоднико, за странстващ университет ли? Стреляй! — Робобрата припряно подтичваше насамнатам зад Бернхард, опитваше да се скрие зад гърба му, но все не успяваше. Той злобно го срита.

— Тъй значи, да стрелям — изсъска той, — та да ми удържат разходите за изстрелите от заплатата, ако се окаже, че вътре няма никой? Стреляй ти, щом толкова ти харесва! — Той отправи още един заслужен ритник към Робобрата, който заподскача ужасен и изчезна...

— Мога да свидетелствувам, че си го направил при самозащита — добави той начумерено.

— Ти си отвратителен лъжец — отвърна Бернхард. — Моментално би ме натопил, стига да ти се удаде.

— Влизай тогава, нека те убият! — изкрещя Робобрата побеснял. — Въобще не ме е грижа! — Той се изсмя прегракнало с глас на

садистичен ефрейтор.

Бернхард реши да не му обръща внимание. Отправи му мрачен, многообещаващ поглед, провери лъчевия пистолет, пое си дълбоко дъх, изпръхтя и презрял смъртта, прекрачи навътре в постройката.

И незабавно се изправи лице в лице с един ужасен силует, застанал точно зад портала. Мъртвешки бледата луна хвърляше призрачна светлина върху чудовищните му плещи, върху огромния, нечовешки гръден кош, страховитите му блестящи челюсти и смразяващите кръвта нокти, които се протягаха, за да го смажат. Продължителен, изпълнен с ужас стон се изтръгна от вдървените устни на Бернхард.

— По дяволите, с какво всъщност се занимаваш? — изкрещя Робобрата, скрил се зад една гигантска повалена колона.

— Нггггггх! — проломоти Бернхард, вперил поглед в ужасното същество, надвесило се над него, и се разтрепера.

— Защо не отговаряш? — злобно изкрещя Робобрата. — Или може би не съм достоен за теб? Да не искаш да доведе тук Желязната челюст и да го накарам да те научи на по-добри обноски? Отговаряй! С какво се занимаваш там вътре? — Той подскачаше злобно наоколо върху шестте си крака и ругаеше, но не смееше да се приближи.

— Боже господи! — простена Бернхард.

— Да, тук съм — просъска един въздушен вентил, — но не си мисли, че смятам да ти помогна! Така ти се пада, като беше толкова нелюбезен с мен! — Той садистично се изсмя.

Това реши нещата. Бернхард се хвърли на пода и почна бясно да стреля на всички посоки. За негово удоволствие чудовището избухна в ослепителна светкавица чиста енергия, преди готовата да се срути постройка да реши, че вече ѝ е дошло до гуша и да започне да се сгромолясва над главата му. Покривът се стовари с оглушителен трясък. Огромни каменни блокове се запремятаха из въздуха подобно дървени трески; остри като бръснарски ножчета метални отломки свистяха наоколо, масивни стоманени подпори се забиваха върху пода като копия и трептяха като цигулкови струни. Облак прадревен прах се вдигна на кълба и изпълни очите и устата на Бернхард. Той пусна пистолета и направи истеричен опит да се зарови в пода. Досами него някой крещеше в смъртен ужас. Бернхард очарован се заслуша, докато откри, че крещи не друг, а самият той, и побърза да затвори уста.

Проумя, че скоро ще умре на това далечно място, забравен и изоставен от всички, освен от тоя дяволски Робобрат, който се криеше отвън и все още го проклинаше. Сълзи на разочарование изпълниха очите му при мисълта за всичко, което сега щеше да остане недовършено; генерал Суперястреб, когото се канеше да опече в собствената му мазнина; Желязната челюст, когото беше удушвал мислено всяка втора минута още откак го видя за пръв път; ония дръвници, новобранците, които щеше да застреля някой път, когато офицерите гледаха другаде; Робобрата, когото щеше да кълца къс по къс; оная мадама от Гастело IV, която...

Осъзна, че шумотевицата наоколо беше стихнала. Единствено самотният трясък от една разклатена колона, която се сгромоляса във вечния си покой, наруши внезапната тишина. Той се понадигна и откри, че е невредим, като се изключи дебелият цял дециметър слой прах, покрил гърба му. Лъчевият пистолет лежеше на няколко метра разстояние, той го грабна, изгърси по-голямата част от праха и се втурна навън в нощта, където го очакваше Робобрата.

— Защо направи това, идиот такъв? — закрещя Робобрата и изскочи от скривалището си иззад едно кичесто дърво. — Изкара ми акъла! — Той се промъкна по-близо и го заразглежда с нескрито презрение. От блестящото му метално тяло долиташе поскърцване на зъбчати колела. Ужасяващ образ изплува върху екрана на челото му.

— Виж какво — започна Бернхард.

Добре познатият вой на антропоиден сержант се разнесе от гръдния кош на Робобрата и брутално го прекъсна.

— Редник! — изрева той. — Ти си срам за униформата! Ти си говедо, кръвосмесителна свиня и куче! Чуваш ли? Отвратителен си! Лошо ми става от теб! Как си позволяваш да изглеждаш така, по дяволите, жалко подобие на мъж? Мръсен си! Приличаш на свиня! Две копчета на униформата ти са незакопчани, редник! Не си си изчистил обувките! Три месеца в кухнята, редник! Три месеца, чуваш ли!

Гласът направи кратка пауза, за да даде възможност на Бернхард да отговори.

— Но вижте... — започна той с жалък глас.

— Четири месеца! — изрева гласът, очевидно програмиран да реагира незабавно при всеки опит за обяснение на ситуацията. — За

неподчинение на заповед! След този случай ще те държа под око, ясно ли е?

— Там вътре имаше нещо — изкрещя Бернхард — и аз го застрелях! Чухте ли? *Застрелях го!*

Сержантът беше изключен наред думата.

— Какво каза? — попита Робобрата. — Вътре имаше нещо? И ти го застреля?

— Запиши си го на задника — отвърна Бернхард.

— Щом е така, предполагам, че добре си постъпил — добави неохотно Робобрата. — Между другото — и гласът му прозвуча далеч по-радостно — все още имаш две незакопчани копчета, което е сериозно престъпление в Императорския военноморски корпус. Затова няма да получиш от фините хрускави кексове „Крабули“. — Прищрака щастливо и му показва на екрана картина, изпълнена до пръсване с кексове в блестящи опаковки, за да осъзнае добре Бернхард какво е загубил. Сетне се обърна и огледа със студени очи руината, която сега приличаше на руина повече откогато и да било. — Ще хвърля едно око за всеки случай — измърмори той и заподскача нататък.

Завърна се още след десет секунди, сладострастно изпълнил нощта със звуците на „Жалбата на палача“ в изпълнение на мощен хор под акомпанимента на симфоничен оркестър, със солови партии на църковни органи и ритмично отмерващи такта ешафоди.

— Знаех си! — ревеше очарован той. — Лъжец! Предател! Опитваш се да ме изиграеш, така ли? — И се разсмя прегракнало, удряйки спирачка пред него. — Ти излъга! — щастливо заяви той. — Там вътре нямаше врагове!

— Но аз го видях! — изрева Бернхард. — Какво искаш да кажеш, по дяволите, желязна бракма такава, как така нямаше врагове? Какво мислиш съм видял вътре? Някоя фея?

Робобрата беше изцяло погълнат да изписва огромни цифрови серии върху екрана си и да ги събира една с друга.

— Ти си млад и снажен мъж — рече той с глас на млада и красива жена, но бързо възвърна обичайния си тон. — Това беше робот! *Робот!* И при това изключен! Затанцува наоколо върху металните си крака, като ревеше с глас, който ставаше все по-остър и пронизителен с всяка изминала секунда. — Уплашен до смърт от един

робот! — пееше той злорадо. — Стреля по купчина желязо! Изхаби мунициии за един...

Отведнъж спря и отново се зае с изчисленията си. Блестящи цифри бързо просветваха върху екрана му под акомпанимента на романтична цигулкова музика. Скоростта се увеличаваше, докато написаното се превърна в размазана светла ивица, след което спря с внезапен трясък. На главата на Робобрата светна червена лампа, а върху екрана му се появиха три безвкусни орнамента, всеки от които крещящо изписваше думата ДЖАКПОТ с блестящи златни букви.

— Какво, по дяволите, означава това? — мрачно попита Бернхард.

— Означава — отговори Робобрата, че в момента ти си длъжник на Империята за трийсет и седем енергийни изправвания, които без наложителни причини са били изстреляни срещу един безопасен робот, който очевидно не е представлявал непосредствена заплаха за живота и крайниците, съгласно Служебния устав на Императорския военноморски корпус, стр. 422 и сл.стр. Тъй като гореспоменатите енергийни изправвания противоречат на устава и освен това са в явен разрез с кампанията за икономии, разходите се удържат от заплатата на нарушителя. Въпросната сума възлиза на 652 кредита и три цента. — Сумата се появи на екрана, придружена от гръмки фанфари.

— Но, по дяволите, та това е заплатата ми за шест месеца! — възропта Бернхард.

— Възражения не се приемат — строго възрази Робобрата. — Всички знаят, че пилотите разузнавачи имат мизерни заплати. Нямам нищо общо с това. Да не съм аз виновен, че ти си един безполезен негодник.

— Обеща да им кажеш, че съм го направил при самозащита — напомни Бернхард мрачно.

— Да не би да нямам право да променя решението си — изсмя се презрително Робобрата. — За какъв всъщност ме вземаш? За машина?

— Трябваше да го предвидя — въздъхна Бернхард. — Трябваше да проумея, че не бих могъл да се доверя на такъв като теб. Как ще се оправя в цивилния живот, след като заграби всичките ми пари? Можеш ли да ми обясниш?

— Ти никога повече няма да бъдеш цивилен — отвърна Робобрата. — Впрочем върви по дяволите. Не ме е грижа какво ще

стане с теб.

— И той ми бил тук, за да помага — продължи мрачно Бернхард.
— Защо не направиш нещо *за* мен, а не *против* мен?

— Мога да ти посвирия, ако искаш — учтиво предложи Робобрата. — Оркестърът на Йохан Щраус — „Чаровен валс“ от една допотопна фонографска ролка-26121. Много старо, много борческо. Винаги в служба на уморения войник.

— Ще си го получиш за тая работа — изръмжа Бернхард — Не забравяй. Рано или късно ще...

— Ти си млад и снажен мъж — обяви Робобрата с един до болка познат глас на фона на оглушително стържеща и гърмяща версия на „Чаровен валс“ в изпълнение на оркестъра на Йохан Щраус. Бернхард се обърна и решително се отправи към руината. Робобрата го последва с неестествен блясък в електронните си очи. — И сега — запя той — следва съобщение на фирмата, която финансира тази програма...

Бернхард обиколи димящата руина и боязливо се смъкна покрай изящно изваяна колона, декорирана с разноцветни букви, образуващи думи от един отдавна мъртъв език. Пред него се откри улица — пуста и изоставена.

— Имате ли пърхот, който да ви създава неприятности? — попита Робобрата с интонация, която ясно намекваше, че Бернхард е подвижен развъдник на пърхот. — Мазна коса? Оплешивяване? Надсмиват ли ти се момичетата? Бъди сигурен, че го правят! Не се ли срамуваш? Не ще и дума, че те е срам! Но ЕТО ГО ТУК — ШАМПОАНА „ХЕРКУЛЕС“ — единствения...

— Затваряй си устата! — изрева Бернхард.

Робобрата като по чудо млъкна. Сред внезапната оглушителна тишина прокътят звукът от истерично трополещите крака на Робобрата, подобен на картечен ред. Бернхард зяпна изненадан след бързо изчезналия робот питайки се дали не е полудял.

Сетне съвсем близо до себе си чу някакъв звук.

Някой се прокашля.

Той бавно вдигна очи.

И срещна погледа на две студени, револверносини очи, каквито имаха всички първообрази и прототипи на герои, едно ужасно

видение, застанало само на метри от него. Мъжът бе толкова натоварен с шерифски значки и патрондаши, толкова тежко въоръжен, че само грамче гузна съвест би го принудило да потъне в земята. Бернхард инстинктивно разбра, че това бе съвършеният абсолютен герой. Всъщност невъзможно беше да не се забележи. Думата *Герой* беше извезана с ефектни златни букви върху ризата му, където всеки можеше да я види.

6

Бернхард никога не беше си представял, че човек може да израсте толкова. Принуди се да извие глава назад в неудобна и доста унижителна поза, за да погледне непознатия в очите, което го изпълни с чувство за малоценност и го вбеси. Мъжът се издигаше над него в лунната светлина, без да откъсва студените си очи от Бернхард. Издължената фигура беше почти два метра висока, а остро изсеченото му лице — загоряло и обветрено. Ботушите сивееха от прах, панталоните бяха избелели от ветровете, широкополата шапка, която висеше на един шнур върху жилестия му врат, очевидно бе виждала и по-добри дни; но револверите, които висяха ниско долу на бедрата, светеха дразнещо излъскани, мъртвешко черни. Бернхард оголи зъби в мрачна усмивка и се опита да не трепери видимо.

Робобрата, който от ужас едва не взриви всичките си предпазители, подтичваше в широки кръгове около тях и ги обсипваше с ругатни, безсмислени заплахи и високопарни фрази. Възбуждаща маршова музика се редуваше с многообещаващи женски гласове, които възхваляваха ресторанта на Моли и нейните опитни момичета. Чужденецът се поусмихна развеселен.

— Голям шум вдигна тук — провлачено рече той. — Не ти ли харесва мястото?

— Просто пръстът върху спусъка ме засърбя — нехайно отвърна Бернхард. — Уплаши ли се? — Той храбро се ухили, а вътрешно простена от болката във врата, която ставаше все по-силна. — Кой си ти, по дяволите?

— Струва ми се, че тук аз задавам въпросите — отвърна героят и замислено докосна револверите си. — Един прост каубой като мен хич не е свикнал на разни градски фасони. Хайде, плямпай!

— Няма да *разговаряш* с него! — реवेशе Робобрата. — *Застреляй* го! Не чуваш ли? *Застреляй* го!

— Стори ми се, че видях някого вътре — каза Бернхард. — Нямах намерение да те плаша.

— Ти наистина водиш опасен живот — рече каубоят и оголи гнилите си зъби в нагла гримаса.

— Разбира се — съгласи се Бернхард.

— Застреляй го! — истерично крещеше Робобрата. — Застреляй го! Застреляй го!

Героят рязко посегна към револверите си. Робобрата изкрещя и побягна като уплашен плъх. Треперещ от ужас, той се скри зад един разрушен всъдеход.

— Твоят приятел започва да ме дразни — каза каубоят и отпусна ръка. — Посъветвай го да се държи по-добре, инак аз ще му дам да се разбере, ясно ли е?

— Не съм съвсем сигурен, че харесвам тона ти, чужденецо — рече Бернхард и прониза мъжа с мрачен поглед.

— Аз пък съм сигурен, че не харесвам твоя! — процеди чужденецът и прониза Бернхард с още по-мрачен поглед.

— Застреляй го! — жално се обади Робобрата.

Отведнъж в ръцете на двамата мъже се появи оръжие. Две груби прокашляния прозвучаха като едно, в мъжките гърди се забиха блестящи дула. Иззад всъдехода долетяха жалостните тонове на „Хай Ноон“.

— Щом искаш да се биеш, бий се, уф — простена Бернхард.

— Така ли? — просъска героят.

— Напиши си го отзад!

— Така ли?

— Точно така!

Близо минута те стояха неподвижни, с носове, здравата забити един в друг, след което доволни прибраха оръжията обратно в кобурите, преценявайки се с взаимен интерес.

— Наистина си те бива — с нежелание призна героят.

— Хм, и ти не падаш по-долу — отвърна Бернхард.

— Ти го каза, приятел. — Героят затърси цигара в предния си джоб. Всмука дълбоко тютюневия дим и заразглежда Бернхард с премрежени очи.

— Сурова е тая страна, приятел — провлачено каза той. — Трудно е за човек, който не познава мястото. Бива ме в бумкането, ако имаш нужда от помощ.

— Може би. Навит ли си?

— Е, не мисли, че си търся работа, но ми се ще да се сбера с някое добро момче, стига да намеря човек, дето става за тая работа.

Каубоят хвърли бърз поглед към всъдехода, където Робобрата все още лежеше свит и се опитваше да подсили бойния си дух с патриотична музика и рекламни тиради. — Твоят приятел не ми се вижда никак сигурен — изръмжа той. — Имам чувството, че се нуждаеш от друг. — Той с презрение се изплю.

— Чиста отрова — съгласи се Бернхард, — ама не мога да се отърва от него. — И той погледна, изпълнен с надежда, нагоре към навъсения каубой.

— Току-виж му се случи някое нещастие — каза каубоят многозначително.

— Мен хич не ме е грижа — промърмори Бернхард и се захили с жестока, извинителна усмивка. — Все пак май ще работим заедно — рече той. — Дръж се сега, приятел, защото не е шега работа.

Бернхард се отправи надолу по тихата уличка, положил ръка върху могъщата плешка на героя. Робобрата галопираше след тях, издавайки злобни звуци, но на бърза ръка се подплаши и побягна, чул щракването на револверните предпазители. Изчезна панически и единственото, което смути дълбоката тишина, бе слабият, ритмично съскащ звук, издаван от едно чудовище, което бавно прелетя над тях и ги изгледа с гладни очи.

Бернхард и каубоят замаршируваха по широка, засипана с парчетии главна улица, известна някога като „Кметската улица“. Ръждясали табелки все още се полюляваха примамливо над тях, обещавайки разнообразни удоволствия, направили тази улица прочута в добрите стари времена. Кръглата луна пръскаше призрачна светлина върху редиците едноръки бандити, които търпеливо прекарваха времето си в очакване на следващия идиот. Какво ли само нямаше тук — руски автоматични рулетки (едно незабравимо изживяване или връщане на парите!), моноеротоавтомати (само за възрастни), будки за лоботомия и всякакви други чудесии изпълваха пространството под огромните готически сводове, извеждащо към арените, където преситени от живота млади мъже и жени срещу нищожно заплащане можеха да се бият на живот и смърт с най-различни гарантирано непобедими чудовища. Портите висяха приканващо полуотворени върху ръждясали панти. Тук-там в канавката се валяше по някой прогнил от ръжда робот вкарвач, все още с протегнати силни ръце в дъвен опит да натика вътре в локала някой колебаещ се минувач. Вятърът мрачно въздишаше из тъмните пресечки, където все още можеше да се чуе умореното потракване на неестествено високите токчета на някоя от проститутките работи — останка от отшумяло пощастливо време; и след двеста хилядолетия тя продължаваше да се предлага по улиците, все още поклащаше поскърцващите си бедра и обсипваше разбягващите се сенки с обещания за главозамайващо, неземно блудство.

Инак нощта бе тиха, покоят се нарушаваше единствено от цвърченето на някоя и друга нощна птица. В далечината се чуваше самотният вой на Робобрата, който изплакваше мъката и самотата си пред студения и безразличен свят. Воят му съдържаше нотка на отчаяние навяваше меланхолия, караше те да мислиш за смъртта и за неща, които би било по-добре да не се случват както и за други неприятни работи.

Този вопъл караше всички с не съвсем чиста съвест да настръхват — самотен, измъчен, изпълнен с ужас вой, изтръгнат от бездънната мизерия на една прокълната душа. Бернхард и каубоят продължиха своя марш надолу по улицата; тръпки ги побиваха в съвършено съзвучие.

— Да ти кажа, веднага забелязах, че си нещо специално — каза каубоят. — Още като те видях, си помислих: Има нещо специално в този мъж, да пукна, ако не съм прав. — Изсекна се за по-убедително с пръсти и продължи: — Значи ти сега ще разузнаваш за тая там армада. Да ти кажа, приятел, едва ли щеше да намериш някой по-подходящ мъж за тая работа от мен, вярвай ми.

Бернхард бързо се дръпна, за да избегне автоматичната проститутка робот, която с ужасяващо скърцащ глас се опита да го примами за съвсем уникално изживяване зад близкия стобор.

— Не ми харесва това място — промърмори той.

— Отвратително място — съгласи се каубоят. — Фрашкано е с чудовища, накъдето и да се обърнеш — всякакви налудничави измишльотини, каквито можеш да си представиш, какво ли няма тук. — Внезапно спря и се вторачи подозрително към мрачната пресечка, даде за всеки случай три изстрела в тъмнината и продължи, приятелски праметнал ръка върху превитите рамене на Бернхард: — Това е работа на проклетия централен мозък. Чиста лудост, вярвай ми. — Той злобно се изплю.

— Измамен съм — нададе вик Бернхард. — Никой не ми е казал, че тук има чудовища!

— Е, да не би да си очаквал, че ще те предупредят за такова нещо? Нима някой, който е с всичкия си, щеше да дойде тук, ако знаеше как стоят нещата?

— Изпратиха ме тук да умра — простена Бернхард с глас, пропит от самосъжаление.

— Разбира се, че са те изпратили да умреш — каза каубоят. — Е, и?

— Не е справедливо.

— Няма справедливост в тоя свят. Струва ми се, ти каза, че си редови войник. Да не си мръднал? Кой се отнася справедливо с един прост войник? — Направи кратка пауза, за да изстреля убийствен залп в пресечката, и после забърза да догони Бернхард, като зареждаше

отново димящите си револвери. — Освен това — продължи той — те не са знаели кой знае колко по въпроса. Проклетият централен мозък го пазеше в тайна, като малка изненада. Тая космическа армада щеше да остане извън Слънчевата система, ако те имаха представа за тая работа. — Той се втренчи неодобрително в Бернхард. — Какво ти става, по дяволите? Да не би да искаш да живееш вечно? — После се изсмя презрително. — Ще ти кажа нещо, приятел — опасността, ето за какво си струва да се живее! Плюй в лицето на смъртта, приятел, и живей! — Той весело изруга и запя:

*Смъртта е мойта годеница,
оттука ще ме отведе завчас.
Тя тегли ме със пръсти костеливи —
в окото ѝ ще плюя аз!*

— Аз не искам да плюя в окото на смъртта — отвърна Бернхард намусено. — Искам да си ида вкъщи.

— Няма да успееш — отвърна каубоят, — така че по-добре се научи да плюеш. *Бързо!*

Спря се пред друга тъмна пресечка; изпразни револверите си в мрака и с подозрение се завзира през барутния дим.

— Има ли някой там? — извика той.

Пресипнало стенание долетя в отговор. Каубоят доволно се захили и прекрачи в мрака.

— Стой тук! — нареди през рамо. — Връщам се веднага.

И изчезна. Няколко секунда по-късно шумът от очевидно мъчителната борба на живот и смърт се примеси със звука на мощно уриниращ каубой. Бернхард замислено продължи надолу по улицата.

Случи се тъй, че премина покрай най-голямата забележителност на Кметската улица, която беше и най-голямата атракция на планетата — увеселителният комплекс „Златен Вой“, нашумял с лошата си слава из цялата някогашна Реанонска империя заради срамните удоволствия, които на още по-срамни цени се предлагаха на уважавания, развратен гост. На стотици милиони провинциални момчета бяха им текли

лигите при мисълта да пожертвуват една нощ и част от своите с мъка спестени банкноти в тези зали с тежка миризма, където (както се говореше) беше достъпно всичко, независимо колко отвратително и неестествено беше то. Някои от тези невинни млади мъже след време попадаха в „Златен Вой“, някои успяваха да се промъкнат и през редиците от едноръки бандити на входа и навреме да осъществят своите най-потайни пубертетски фантазии. Всички тези щастливи същества се завръщаха оголели като въшки, ако въобще се завърнеха, и още щом се приберяха в своите скромни жилища, те до един откриваха, че са пропилили всичко, каквото са притежавали, включително стопанства, къщи и банкови сметки, заради един бързо отлетял чаровен миг в ръцете на едно или друго разюздано женско същество. Зад тези стени човек можеше да получи всичко, стига само да беше в състояние да си плати. Всичко!

Бернхард спря рязко пред входа на прочутата сграда, привлечен от субсонски сигнал, на който не можеше да се противостои, издаван от някакъв все още действащ механизъм. Втренчи подозрителен поглед към разкапаната порта, върху която с огромни позлатени букви продължаваше да сияе мотото на „Златен Вой“. *„Плащаш ли си — имаш го“*, гласеше надписът върху похотливо люлееща се субсонска табела. Там имаше също така безкрайни редици от тримерни подвижни — невероятно подвижни картини, представляващи някои от най-невинните удоволствия, които се предлагаха вътре. Бернхард започна да се облива в пот. В мозъка му просвяткваха картини, картини на прелестни потръпващи бедра, гърди, изпълнили блузите до пръсване, безкрайни множества от леснодостъпни жени, цяла кавалкада от неизразими грехове и развлечения, надминаващи и най-смелите фантазии на всеки извратен тип. Трепетен, изпълнен с желание стон се изтръгна от внезапно пресъхналите му устни.

— Пст! Ей, ти — искаш ли да купиш мръсни фотографии?

Гласът идеше откъм непроницаемите сенки край портата. Бернхард се въртеше в кръг, все тъй нежно обкръжен от субсонските примамливи тонове, и зяпна слисано робота, който се появи на лунната светлина, протягайки металните си ръце. Когато се движеше, се чуваше стържене и скърцане, едното му око липсваше, а на гръдната му плоча имаше някаква повреда. Иначе, с изключение на ръждата, той, изглежда, беше в забележително добро състояние.

— Обзалагам се, че си мислиш за прелестни, тръпнещи бедра — каза той и с поскърцване смигна конспиративно на Бернхард.

— Кой си ти? — попита Бернхард.

— ... А да не говорим за неизброимите грехове и развлечения, надминаващи фантазията и на най-извратения тип, който ти сигурно арррррк! — Гласът бе прекъснат от режещия звук на несмазани зъбчати колела и пукания от някакво счупване вътре в гръдния му кош. Роботът се заклати и сетне бавно се стабилизира с оглушително напрегане на силите.

— Радвам се, че го казваш! — възкликна той и потупа сърдечно Бернхард по гърба със стоманенотвърда ръка. — Е, с какво предпочиташ да започнеш? Блондинка? Брюнетка? Може би най-напред — малко предястие за създаване на настроение, а? — Усмихна се многозначително, доколкото това беше по силите на един робот, а то не беше малко.

— Искаш да кажеш, че там вътре има момичета? — задъха се Бернхард. — Истински момичета?

— Достатъчно истински. Във всеки случай няма да усетиш разликата. — Роботът се наведе по-близо до Бернхард и го зарадва с гледката на разкапаната си глава. — Няма ли да започнем отнякъде? Имаш вид на приятен млад мъж, който иска да получи нещо извънредно — искаш ли да спиш със сестра си? Само ми дай нейна фотография, каквато и да е фотография, и след четвърт час ще я имаме готова там вътре. Вързана с вериги, ако искаш, долу в едно приятно подземие, просмукано от влага, само вие двамата — тя се бори като побъркана и крещи от ужас, когато ти влизаш и заключваш вратата след себе си — облечена е само с една разкъсана рокля (или черни ажурени чорапи и обувки с висок ток, или пък ботуши с шпори, ако предпочиташ) и се гърчи като червей върху лигавия леденостуден под, опитва се да ти издере очите, но, разбира се, е вързана с верига към стената и ти просто я събаряш по гръб и...

— Но аз нямам сестра — възрази Бернхард.

— Е, и? Ако искаш, можеш да спиш с майка си. Нали имаш майка?

— И с майка си не искам да спя.

— Брат ти?

— Не!

— Аха! Баба ти?

— Не! Не! Не!

— Виж какво — рече роботът със слаба нотка на нетърпение в гласа, — аз съм тук, за да ти помогна, така че защо не се опиташ да бъдеш малко по-сговорчив? Какво лошо има в това да спиш със сестра си? Толкова уважавани хора го правят.

— Просто не искам, там е цялата работа. Докарай тук някое момиче и разрежи останалата работа, а?

— Искаш ли да я шибаш с камшик? — с надежда запита роботът. — Долу в мазето разполагаме с фантастична стая за изтезания — лежи вързана върху колелото за изтезаване, извива се и се гърчи като червей и крещи като побъркана, когато влизаш и заключваш вратата след себе си; тя е само по една разкъсана рокля, а ти държиш в ръката си камшик от хипопотамова кожа и...

— Спри!

— Какво ти става, по дяволите? Да не си извратен? Какво си мислиш, че е тук всъщност? Женски манастир? Разочарован съм от теб, млади момко. *Наистина* разочарован!

Той мрачно поклати ръждясалата си глава, очевидно осъждайки кошмарите на тия неморални времена, като си припомняше отминалото щастливо време, когато животът беше чист и прост и младите мъже знаеха как да се насладят на радостите му. Бернхард се почувствува засрамен.

Внезапно се появи каубоят. Държеше по един неприятен револвер във всяка от косматите си ръце, втренчил също тъй неприятен поглед в робота.

— Какво, по дяволите, става тук? — изрева той.

— Искаш ли да спиш със сестра си? — учтиво запита роботът. — Дай ми само нейна снимка, мистър, каквато и да е снимка, и за четвърт час ще я имаш готова! Какво ще кажеш?

— Мразя сестра си — процеди каубоят и спусна предпазителите на револверите.

— Ще получиш и камшик — увери го роботът. — Е, скъпи приятелю, не е ли това... Той направи поскърцаваща крачка към каубоя, който незабавно и без колебание откри огън с двата револвера. Бернхард се хвърли към портата на сигурно място, в това време въздухът се изпълни с барутен дим и виещи рикошети. Ритмичните

удари от олово, чаткащи върху ръждясалата стомана, заглушиха и уговорките на робота, и истеричния смях на каубоя. Бернхард се скри в сенките край портата и потръпваше ужасено всеки път, когато някой заблуден куршум с глух удар плясваше в каменния зид на сантиметри от главата му.

Когато барутният дим най-сетне се вдигна от полесражението, роботът продължаваше да стои изправен, което само по себе си беше истинско чудо. Освен това той душеше бавно каубоя, което бе очевидна нелепост, тъй като представляваше явно нарушение на трите закона на роботиката.

— Ей, ти, не може така! — изкрещя Бернхард. — Не виждаш ли какво правиш?

— На път съм да удуша този каубой — щастливо отвърна роботът. — Да не мислиш, че съм сляп?

— Но първият закон на роботиката го забранява! Не можеш да го направиш!

— Ти адвокат ли си или какво? — изсъска злобно роботът. — Не прави опит да ми се бъркаш, мистър, аз просто си върша работата! — И той с удоволствие продължи да души каубоя, чието лице вече беше посиняло.

— Ти си луд! — извика Бернхард и отстъпи крачка назад.

— И ти да работиш на такова място достатъчно дълго, и ти ще се побъркаш — отвърна роботът. — Тоя негодник да не ти е приятел?

— Отчасти.

— В лоша компания си попаднал, мистър. — Той с нежелание отпусна хватката около шията на каубоя, взря се в изцъклените му очи, после здравата го цапардоса под дясното ухо. Каубоят се свлече като чувал с картофи. В продължение на няколко секунди ботушите му истерично барабаниха по земята; после той се просна в цял ръст и остана неподвижен. Бернхард тежко преглътна. — Мъртъв ли е?

— Разбира се, че не! Никога ли не си чувал да се говори за първия закон на роботиката? Не мога да убия човек, дори негодник като този. За луд ли ме мислиш?

— И все пак, струва ми се, той изглежда доста умрял — промърмори Бернхард.

— Има всички шансове да умре скоро — съгласи се роботът щастливо, — ако не успее да се добере до някой респиратор колкото се може по-бързо. А дори и да го направи, пилешкият му мозък е стоял толкова дълго без кислород, че ще се превърне в още по-голям идиот от преди. Не че ще се забележи някаква разлика. — Той срита здравата каубоя, после се приближи към Бернхард. — Обикновен пияница — изръмжа той. — Такива ги имаме с дузини всеки ден.

— Но ако умре, ти си виновен! — каза Бернхард и заотстъпва заднишком с разширени от ужас очи. — Той ще умре!

— Хм — промърмори роботът, — мога ли насила да го накарам да диша? Сам ще си реши. Тая страна е свободна.

Бернхард не отговори, тъй като внезапно си даде сметка, че се намира вътре в сградата. Роботът нещо буташе ръчките върху гърдния си кош. Субсонските примамливи тонове се засилиха и се превърнаха в истински вой. Бернхард застана мирно, простена два пъти и се втурна през огромната, облицована с мрамор зала, виейки от сладострастна възбуда. Една проститутка робот се изпречи на пътя му, размахала ръждясалите си ръце, издавайки тежки астматични механични пышкания; той се метна встрани, прескочи някакъв женски андроид, конструиран за кой знае какви перверзни фетишистки цели, ритна друга проститутка робот в гърдите и се хвърли към най-близката откритата врата, която водеше към гравитационен барабан, където силите на притегляне не действуваха и уважаемите гости на увеселителния комплекс можеха с наслада да летят надолу към пониските, криеци обещания етажи. Бернхард полетя право надолу, ревейки като заклано прасе.

Имаше сериозни причини, тъй като съоръжението, което изключваше гравитационните сили, не действуваше.

8

— Ако не бях тук, щеше да си изпотроши всички кости — каза един дрезгав глас. — Би трябвало да получа медал.

— Ритник по задника трябва да получиш, задето си тъй дяволски непохватен — възрази друг глас. — Затваряй си устата, че ми пречиш да работя!

Настъпи зловеща тишина, прекъсната от режещия остър звук на пищялни кости, стържещи една в друга, и ужасяващия вой на първия глас.

— Казах ли ти да си затваряш устата, говедо такава? Нервираш ме. *И престани да риташ по този начин!*

— Би могъл да ми сложиш малко местна упойка — примоли се първият глас между две сърцераздирателни хлипания.

— Наистина ли мислиш, че ще хабя упойка за такъв като теб? Освен това упойката се пази за офицерите. Трябва да благодариш, че въобще съм се заел да те оправям!

— Ооооооооооуухх!

— Не крещи!

Звукът на пречупени пищялни кости, стържещи една в друга, се чу отново, последван от ужасяващо пронизителен вик, който секна отведнъж, за да премине в сподавено сърцераздирателно хлипане. Бернхард внимателно отвори очи и видя над себе си полукръг от щастливо усмихнати лица. Тъй като не знаеше какво да предприеме, той се захили с неприятна, зла усмивка. Настана неописуема суматоха.

— Вижте! Движи се!

— Усмихна ми се, видя ли?

— Вие сте гений, докторе! Истински гений!

— Тия войници са яки момчета, могат да издържат какво ли не!

— Кажы нещо, войнико, кажы нещо, каквото и да е!

Бернхард се пулеше враждебно срещу тях и се чудеше какво по дяволите става. Лицата се наведоха над него, излъчващи щастие и лош дъх. Той се закашля.

— Като новичък е — обади се някой. — Не е ли фантастично?

— Знаех, че ще се справите, докторе. През цялото време го знаех.

— Само си помислете — след всичко, което горкият човек е преживял!

— Докторе, зарежете го тоя другия — войникът се събуди!

Изглеждаха чистосърдечно зарадвани, сякаш той като по чудо се беше спасил от ужасна и неизбежна смърт. За миг се запита дали пък всички не са полудели; сетне си припомни повредения гравитационен барабан и моментално му прилоша. Когато повдигна глава, видя, че се намира в добре обзаведена операционна зала, легнал на операционната маса. Краката му бяха стегнати в огромни гипсови превръзки, а дясната му ръка — скрита в голяма безформена топка от същия материал. Над главата му висеше бутилка глюкоза, свързана чрез гумен маркуч с блестяща игла, която на свой ред беше вкарана в лявата му ръка. Стаята гъмжеше от излъскани до блясък машини, които бръмчаха, щракаха и си намигаха истерично. До вратата беше поставен груб дюшек; върху него лежеше мъж, небрежно покрит с войнишко одеяло, който напразно хлипаше — нямаше кой да го чуе. Лекарят, който допреди малко се грижеше за него, сега се наведе над Бернхард и се усмихна тъй, че челюстите му изпукаха. Бернхард отново отпусна глава върху възглавницата и простена продължително. Грижовни ръце му помогнаха да се надигне.

— Не се безпокой, войнико, ще те изправим на крака за нула време — обади се някой.

— Във всеки случай по-лошо от мозъчно сътресение не е. Ще се оправи.

— Изглежда ми блед. Не ти ли се струва, че трябва да му направим кръвопреливане?

Поставиха в лявата му ръка димяща чаша и той сръбна недоверчиво от лепкавото питие.

— Какво, по дяволите, става? Какво се случи? Ще умра ли? — питаше той.

— Ти си съвсем добре — отговори ободрително един от лекарите в бели престилки. — Нуждаеш се само от малко почивка.

Войнишкото одеяло откъм вратата се поповдигна и откри един ужасно осакатен мъж.

— Ако не бях аз, щеше да си изпочупиш всяка костичка — изсъска мъжът. — Така се стовари отгоре ми, че изпотроши всичките ми кости!

— Затваряй си устата! — изрева един от лекарите. — Не виждаш ли, че тук има болен човек!

Той се обърна с усмивка към Бернхард:

— Не му обръщай внимание на това говедо, войник. Успокой се и всичко ще бъде наред.

— Какво се е случило? — попита Бернхард ужасен. — Как са краката ми? Как са ръцете ми?

— Мда, мислех си, че може би си си изкълчил крака, така че за всеки случай го гипсирах, и тъй като бездруго бях почнал, гипсирах и другия ти крак и едната ръка — просто за сигурност. Никога не е излишно да си по-внимателен с тези неща... Сега по-добре ли се чувствуваш?

— Това ли е всичко? — разочаровано попита Бернхард. — Нищо и никакво жалко изкълчване?

— *Може би* изкълчване, в действителност не вярвам да си получил дори натъртване. Ти се стовари право върху този там мъж. Единственото, което можах да открия върху теб, бяха няколко малки синини по лявата ти ръка — нищо, за което да се безпокоиш.

— Синини? Не кръвоизливи! Господи, аз умирам! — Бернхард отново застана. Лекарят се премести в долния край на операционната маса и започна да троши гипсовата превръзка на краката му. Бернхард отвори очи и погледът му потъна в безкрайно дълбоките сини очи на русокоса медицинска сестра. Той преглътна едно продължително стенание и се зазяпа в нея. — Коя си ти, по дяволите? — попита той.

— Наричай ме просто Тери — промълви нежно медицинската сестра. Усмихна му се окуражително, силно почервения и извърна лице. Бернхард впи поглед в грациозното ѝ тяло, в очарователното порозовяло лице с леко полуотворени устни, в разкошните гърди и започна да стене от желание. Сетне забеляза, че върху лявата ѝ ръка, която тя дискретно държеше на два сантиметра от широко разтворените му очи, нямаше пръстен.

Още една от ония жадни за любов медицински сестри, които мечтаеха за Истинския и бяха готови на всичко, за да го пипнат. Очевидно тя имаше сериозни намерения. Бернхард поохладня.

Погледна нагоре към срамежливо извърнатото лице с малкото сладко чипо носле, обсипано с лунички, и невинните сини очи. Истинска гъска, помисли си той отвратен. Тя му стана противна — факт, че му прилошаваше още щом я погледнеше. И все пак продължаваше да я желае.

— Толкова си красива, толкова непорочна, тъй добра — лъжеше той, като се опитваше да разкопчае копчетата на блузата ѝ. — Къде си била през целия ми живот? Не можем ли да се срещнем някъде?

— Сигурна съм, че казваш същото на всяко момиче, което срещаш — отвърна тя с хихикане и лекичко плесна овлажнялата му от пот лява ръка.

„*Боже господи!*“ — помисли си той.

— Но ако наистина се интересуваш — продължи тя, — аз работя в дома „Слънчева светлина“. Двете с майка ми го поддържаме, за да възвърнем здравето на бедни малки сирачета — градски деца — кажи, има ли нещо по-прекрасно от децата? Те са тъй прелестно невинни, *тъй чисти*, понякога толкова силно копнея за собствени малки деца... — Тя замълча и се обля в червенина, която ѝ отиваше.

„*Боже господи!*“ — помисли си отново Бернхард и отдръпна ръката си като опарен. А на глас каза: — Звучи сякаш е взето направо от някой евтин роман за медицински сестри. Шегуваш ли се?

— То е взето от роман за медицински сестри — отвърна Тери и се усмихна мило. — Една чудесна поредица, в която се разказва за Тери Кисхолм — това съм аз — и как се грижа за малки деца и пенсионери тъй, че те оздравяват. Но през цялото време в мен се таи странен копнеж — някаква тайна мечта, и аз се чувствавам толкова сама... — Тя въздъхна и му отпрати изпълнен с надежда поглед.

Бернхард не слушаше. Бореше се с превръзките си и истерично крещеше.

— Пуснете ме да си ида оттук! — крещеше той. — Пуснете ме! Боже господи, та това е чиста...

— За какво става дума този път? — изрева една вентилационна решетка на двацет сантиметра от ушите му. — Да не мислиш, че нямам друга работа, освен да се занимавам с теб? Защо поне веднъж не опиташ да се справиш сам, вместо да ме викаш?

Бернхард малко се поуспокои.

— Махни тая проклета медицинска сестра — помоли той. — Не виждаш ли, че е съвсем ненормална?

— Да пукнеш дано! — изсвистя вентилационната решетка. — Какво не ѝ харесваш на медицинската сестра? Аз сам я създадох, по образа на жена от една книга. Или може би не е достатъчно добра за теб, негоднико?

— Тя е съвършено луда — повтори Бернхард. — Махни я.

— Критикуваш моя литературен вкус? — изкрещя вентилационната решетка. — Смяташ, че не мога да оценя добрата литература само защото съм една жалка машина, така ли мислиш? Обзалагам се, че няма да се оправяш дори и с буквар без чужда помощ!

— Ти четеш книги? — запита Бернхард удивено. Преустанови бясната си борба за малко, колкото да отправи недоверчив поглед към вентилационната решетка.

— А защо не, ако мога да попитам. Може би си мислиш, че съм неграмотен? Която искаш книга кажи — чел съм я. Романи за медицински сестри, за Дивия запад, бестселъри, книги на ужасите, научна фантастика, всички шедьоври на световната литература. Всяка книга, която някога е била написана, се съхранява в моята електронна памет. Би трябвало да видиш някои от чудовищата, които съм създал по образци от тези книги. — Той се изсмя.

— Ако ти си я създал — каза Бернхард, — можеш да се погрижиш и да изчезне. Не проумяваш ли какви са намеренията ѝ?

— Надявам се бавно да те задуши — злобно отвърна вентилационната решетка. — Дано изгниеш! Надявам се никога вече в живота си да нямаш щастлив ден; надявам се, че ти...

— Боже господи! — простена Бернхард.

— Да, тук съм. Какво искаш?

— Да се измъкна оттук!

— Затваряй си устата! — отвърна вентилационната решетка, щракна и се самоизключи. Бернхард погледна нагоре към Тери, която все още стоеше наведена над него и го гледаше с глупавите си, пълни със сълзи очи.

„Всичко е взето от стари книги — мислеше си той мрачно. — Добре съм се насадил в тая бъркотия.“

Цялото му тяло се разтрепери; ужасно стенание се изтръгна от скованите му устни. Тери се наведе още по-ниско над него, болните ѝ от любов очи бяха преизпълнени с безпокойство.

— Какво ти е, любими? — прошепна тя.

Бернхард потисна силния си, бързо възпламенил се импулс да я изнасили на часа. Нещо му подсказа, че подобна форма на внимание би му навлякла повече неприятности, отколкото си струваше удоволствието. Хвърли безпомощен поглед надолу, откри, че гипсовите превръзки са свалени, и спусна краката си от ръба на операционната маса.

— Махам се оттук — обясни той, придръпвайки панталоните си и лъчевия пистолет.

— Но ти не можеш да си тръгнеш така!

— Най-малко три седмици почивка...

— Докторе, спрете го!

Настана суетня, разни хора като пощурели тичаха около него и се опитваха да го хванат.

— Млъквайте, измишльотини! — изрева той. Замарширува навъсено към вратата, нададе крясък, когато иглата от глюкозата се изтръгна от ръката му и препъвайки се, политна навън. Тери го последва. В сините ѝ очи блестеше безумна любов. Бернхард започна да тича.

Озова се сред лабиринт от коридори, стълбища и ехтящи от пустота зали. Тук-там се мяркаше някой и друг робот, поклащаш се на ръждясалите си крака. Втурна се запъхтян нагоре и не спря, докато не чу как картечното потракване от високите токчета на Тери бавно заглъхва след него. Откри, че все още се намира вътре в „Златен Вой“. Наведе се над някаква ръждясала машина, за да си поеме дъх. Изведнъж около него се обвиха блестящи стоманени ръце. Дрезгав глас го попита дали ще желае обикновена лоботомия или някаква друга форма на специална обработка. В същото време той чу виковете на Тери и обещанията ѝ за чиста платоническа любов. Пръсна с изстрел машината на парчета и продължи нагоре, избягвайки роботите проститутки и прогнилите андроиди, които го обсипваха с какви ли не фантастични предложения. Най-накрая попадна в гигантска зала, пълна с игрални автомати от всякакъв вид и големина. Запрепъва се сред машините, като се оглеждаше за скрити опасности. Не можа да

открие нищо и се отпусна в някакъв прашен стол, съвсем близо до блестяща машина — руска рулетка, и едва не излетя от кожата си, когато машината го заговори със злобния глас на Желязната челюст.

9

— Непростимо развратно подобие на човек! — прогърмя гласът. — Кръвосмесителен идиот! Въшливо псе! Червей! Свиня! Къде, по дяволите, се криеш, плъх такъв! — Гласът кънтеше из залата и караше старите колони да треперят. Прах и парчета мазилка започнаха да падат от тавана. — Защо не отговаряш? Къде си?

Бернхард изпълзя от скривалището си под масата и се втренчи в машината, треперещ от нелеп ужас.

— Тук вътре ли си? — попита той, изпълнен с надежда, и смъкна предпазителя на лъчевия пистолет.

— Разбира се, че не, идиот такъв! Аз съм на кораба! Най-сетне накарахме проклетия централен мозък на тая отвратителна планета да ни свърже с противното място, което овоняваш с присъствието си. Говори, свиньо! Защо не си на кораба си?

Бернхард отвори уста да отговори, но нов бесен пристъп от машината го прекъсна. Едри парчета мазилка се посипаха от тавана.

— Купчина тор! Кръгъл глупак! — реवेशе Желязната челюст. — Това е последният шанс в живота ти! РАЗБРАНО? Аз лично ще дойда долу! Жив ще те одера! Р-А-З-Б-Р-А-Н-О? Гледай да посъживиш малко купчината сланина, която ти служи за тяло, излез и постави един радиофар, за да мога да те пипна! Къде си?

Бернхард обясни.

— Знаех си, че ще се втурнеш към някой бордей, щом кацнеш — изскърца със зъби Желязната челюст. — Надявам се, че добре си се забавлявал, защото ти е било за последно! Повече жена няма да видиш, ясно ли е! Хайде, действуй! — Гласът се превърна в необуздан бесен рев, който откърти порой мазилка и зидария от покрива. Една разклатена мраморна колона се стовари с грохот, който почти успя да заглуши виковете на рулетката. Сетне ругатните изведнъж секнаха и се чу добре познатият глас на централния мозък.

— Бернхард? — пошушна той дискретно. — Бернхард? Там ли си?

Бернхард все още лежеше свит под масата, закрил глава с ръце. Той погледна нагоре.

— Какво? — попита той.

— Към теб се обръща твоят добър стар приятел централният мозък... надявам се, че се чувствуваш добре, Бернхард. Мога ли да направя нещо за теб?

— Какво стана с Желязната челюст? — попита Бернхард подозрително. — Още ли е там вътре?

— Струва ми се, че бе принуден да се посвети на други задължения.

— Той е плъх и кучешки син — заяви Бернхард. Изправи се с достойнство на крака и изчетка коленете си. — Някой ден ще го одера живо това говедо, чуваш ли?

— Чувам — отвърна централният мозък с възхищение в гласа. — Мога ли да си позволя волността да те информирам за факта, че се намиращ в опасност?

— Знам — отвърна мрачно Бернхард. — Желязната челюст е по следите ми.

— Несъмнено безпокойството ти е основателно — съгласи се машината. — И все пак имах предвид нещо съвсем друго. Боя се, че тоя свят тук, поради моята склонност да създавам най-различни чудовища, може да се окаже малко опасен за теб. Искаш ли да ти помогна по някакъв начин?

— Пръждосвай се, проклета желязна купчино — изруга Бернхард. — Какво сега си почнал да се безпокоиш за моя живот? Нали току-що ми каза, че не те е грижа, ако моментално пукна. Върви по дяволите!

— Значи, това е благодарността ти, задето се опитвам да се държа приятелски с теб! — изкрещя вбесената машина. — Неблагодарник! Мислиш, че нямам сърце, защото съм машина? Не вярваш, че имам чувства? Готов съм да пренебрегна всички обиди, готов съм да ти помогна въпреки злините, които си ми причинил, и какво получавам за отплата? Черна неблагодарност! — Той започна да пелтечи и заеква от възбуда.

— Моля, благодарен съм — изсъска Бернхард. — Е, и?

— Малко любезност — мрачно рече машината — е най-малкото, което човек има право да желае. Но не и от теб! Продължаваш да ме

обиждаш, както би могло да се очаква от негодник като теб! Хайде, обиждай! Тъпчи ме! Нека не те е грижа за чувствата ми, защото все пак аз си оставам само една жалка машина! Нека не те е грижа, че съм дал двеста хиляди от най-хубавите си години, за да бъде тая планета чиста и добре поддържана за теб, какво те интересува, че аз...

— Значи ти си герой — отвърна Бернхард. — А аз съм те обидил и унизил чувствата ти, защото съм негодник и псе. Добре. Така да бъде. А сега си затваряй устата!

— Бих могъл да разкажа на Желязната челюст точно къде си — където и да се скриеш — изрече машината заплашително. — Това не би ти харесало, нали?

— Не.

— Искаш ли да бъдем приятели?

— Разбира се — отвърна Бернхард с фалшива усмивка. — Най-добрите приятели на света.

— Обаче аз не искам да бъда приятел с негодник като теб — изрева машината — дори да е въпрос на живот и смърт, чуваш ли! И хич да не ми се влачиш на колене, когато загазиш, защото отсега нататък няма да те изпускам от очи нито за минутка, но няма да ти помогна, а ще ти се смея като луд, ясно ли ти е?

— И без това приличаш на луд — отвърна Бернхард.

— Поставяш под съмнение моята интелигентност?

— Страдаш от мания за преследване — заяви Бернхард. — Впрочем писна ми от теб. Млъквай, защото ще те направя на парченца, ясно ли е? — Той ритна машината с все сила.

— Но ти дори не подозираш какво...

— Млъквай ти казах! — Засили се, за да скрита още веднъж машината, но се поколеба. — Трябва да се разкарам отгук, преди Желязната челюст да е пристигнал. Има ли някакви тайни врати или нещо подобно?

— Надявам се да си счупиш врата — отвърна машината. — Тук има милиони тайни врати.

— Наричай ме Ваше височество, жалка машино!

— *Любиими!*

Викът долетя от откренатата врата. Обърна се натам и видя Тери, застанала с протегнати към него ръце, излъчваща светла, прелестна романтика. Тя плачеше и се смееше едновременно. — Защо

ме изостави тъй внезапно? — извика тя. — Търсих те навсякъде. — Затича се към него с плашеща решителност в погледа. Бернхард усети как косата му се изправя.

— Пусни ме навън! — изкрещя той. — Бързо! Някакъв таен отвор зейна под краката му. Пропадна десет метра надолу и се приземи върху нещо меко и еластично, което му заговори с провлачен и страховит глас.

10

— Смъквай се от гърба ми! — изрева каубоят и замята истерично ръце, крака, шпори и ботуши, опитвайки да се освободи. — Плъх! Говедо! Глупак такъв!... — Позна Бернхард и се успокои. — А, ти ли си. Откъде се взе, по дяволите?

Бясно ругаейки, Бернхард се изтръгна от каубоя.

— Да не мислиш, че ми харесва? — попита той. — Да не мислиш, че за мен е удоволствие да се търкалям върху теб? Да не съм от стомана? Махни тая проклета шпора от ухото ми!

— Значи това е благодарността, задето се опитвам да се държа приятелски към един прост войник — изръмжа каубоят. — Не ме ритай в слабините, по дяволите! Да не си решил да ме кастрираш?

— Затваряй си устата, измишльотино! — изрева Бернхард. След което преглътна тежко, озовал се срещу дулото на добре използвана цев, заредена с шест патрона. — Хей, ти — пророни той сковано — от шегата не разбираш ли? Това нещо заредено ли е?

— Всеки миг може да стреля — мрачно отвърна каубоят. — Скачай от гърба ми, преди да съм се изнервил.

Отделиха се един от друг с ръмжене. Когато този болезнен и унизителен процес приключи, замаршируваха надолу покрай изоставените коридори на артилерийските отделения, като разглеждаха раните си и се самосъжаляваха.

— Мислех, че си мъртъв — каза Бернхард. — Никога през живота си не съм виждал да удушават толкова истински някого. Лицето ти беше станало мораво.

— Бях почти мъртъв — отвърна каубоят, — защото един жалък, тлъст страхливец стоеше точно до мен и гледаше как ме душат и лицето ми става мораво. Ето какви приятели има човек! Жалки страхливци! — Той докосна едно от строшените си ребра и потрепера от болка.

— Откъде можех да знам, че ще се нахвърли върху теб? За какъв ме мислиш? За телепат ли?

— Когато лицето ми стане мораво, имам нужда от помощ — отговори каубоят. — Но помощ от теб не получих. Защо не го раздробя на парченца с пистолета?

— Не успях. Впрочем накъде води този дяволски коридор?

— Откъде да знам?

— Какво, по дяволите, правиш тук долу, щом не знаеш накъде води този проклет коридор? Да не мислиш, че горя от желание да прекарам тук остатъка от живота си?

— Мислех, че ти знаеш.

— Аз! Дори представа нямам!

— Какво тогава търсиш тук, по дяволите? Само за да ми счупиш гърба ли се изтресе?

— Боже господи!

— Не крещи, говедо такова — изръмжа централният мозък през прашно комуникационно табло.

— Затворени сме в този проклет коридор! — извика каубоят и пребледня с няколко нюанса.

— Без никакъв шанс да се измъкнем!

— Ще умрем от глад!

— А плъховете!

— ... ще оставят от нас само оглозгани кости...!

— Хи-хи-хи! — хихикаше комуникационното табло.

— Ще си лежим тук до свършека на света — въздъхна Бернхард.

Спряха и огледаха замислено коридора, прострял се прав като стрела, без никакви извивки в двете посоки, очевидно без да свършва никъде. Дебел цели дюймова пласт прах се стелеше по пода; единствените следи в него бяха оставени от собствените им стъпки. Явно коридорът много дълго бе стоял изоставен. Наоколо витаеше мъчителна тишина. Най-накрая Бернхард въздъхна:

— Знам, че ще умра на това отвратително място — каза той и нова въздишка се изтръгна от гърдите му. Метна убийствен поглед на каубоя. — За всичко си виновен ти. Хайде да вървим. — Обърна се рязко и закрачи през прахта. Главата му беше изпълнена с мрачни мисли.

Оказа се, че пътят, по който може да се върви, е само един. Надолу. Вървяха, вървяха и ето че матово блестящите метални стени постепенно се замениха от разклатени тухлени стени с къртеща се мазилка, а най-накрая и от грубо изсечени каменни блокове. Атомните лампи по тавана изчезнаха и на тяхно място се появиха допотопни електрически крушки, после пърхащи пламъчета на газени лампи и най-накрая факли, които стояха втъкнати в поставки по стените и разпръскваха призрачна светлина из влажния коридор. Леденостудена вода капеше от тавана, а от мрака долиташе цвърченето на изгладнели плъхове. От време на време виждаха чудовищни същества да преминават на разстояние, а веднъж тягостната тишина се разцепи от пронизителен, изпълнен с ужас вик, който премина в ужасен гъргорещ звук. Въпреки това те продължаваха упорито надолу, тъй като друг път, който да следват, нямаше. Бернхард гледаше пламтящите факли, гледаше пода, върху който се стелеше дебел слой недокоснат прах, ако не се смятаха собствените им стъпки, и се чудеше.

— За всичко е виновен проклетият централен мозък — ръмжеше каубоят. — Прекалил е с четенето на тия жалки романи на ужасите. Не можеш да си представиш какви чудовища е създал. — Той се вторачи подозрително в сумрака на коридора, където едно неописуемо чудовище тъкмо натикваше друго, наполовина изядено същество в някаква воняща дупка в пода. То се смееше от удоволствие, а от четирите му усти течаха лиги. Бернхард потръпна.

— Всичко е от тия проклети микрофилмирани книги — продължи каубоят. — Библиотеката на централния мозък е фрашкана с такъв боклук, оттам взима всичките си идиотски идеи. Едва изчел някоя книга и вече включва протоплазмените лаборатории и започва да създава всяко чудовище, за което е прочел. А да не говорим за любовните романи — луд е по романтиката. Цялата тая дяволска планета е пълна с добродетелни девойки от седмични списания, които търсят Истинския. Побъркан е, слушай какво ти казвам. — Каубоят злобно се изплю.

— Протоплазмени лаборатории? — ахна Бернхард.

— Разбира се. Пълно е с тях. Май че имаха нещо общо с отбраната. Защо питаш?

— Но в такъв случай всички тия същества не са нищо друго освен андроиди, изкуствени чудовища и хора — възкликна Бернхард.

— Протоплазмени лаборатории, по дяволите!

— Слушай — процеди злобно каубоят, — аз също съм се появил от протоплазмените лаборатории, и какво ми има? Във всеки случай това е съвсем приличен начин да се появиш на бял свят. Да не би някога да си чувал за някого, роден от майка?

— Аз съм роден от майка.

— Лошо ми става от тебе!

— Ти имаш нещо против майка ми?

— Я се чуй какви гадости дрънкаш — внимавай, че ще те накарам да се позамислиш. Колко перверзен може всъщност да стане човек? *Майка!* — Той изкриви лице в отвратителна гримаса.

— Хиляди пъти по-естествено е, отколкото да се родиш от един кран в стената — отвърна Бернхард. — Протоплазмена буца!

— Животно!

— Педераст!

— Мамино синче!

— Слушай какво — изрева Бернхард. — Искаш ли да ти извия изкуствения врат?

— Само ме докосни с отвратителните си ръце на мамино синче и, господ да ми е свидетел, ще те направя на решето. Ясен ли съм?

— Млък! — изрева централният мозък през някаква шахта в пода зад тях. — Ако злоупотребиш с името ми още един-единствен път, отиваш обратно в протоплазмените лаборатории, разбрано?

— Той започна пръв — оправда се кисело каубоят.

— Това говедо обижда майка ми! — изрева побеснял Бернхард. — Трябва ли просто да стоя и да го слушам как обижда майка ми? Така ли трябва?

— Мамино синче!

— Лабораторно чудовище!

— Дано си строшите вратовете и двамата! — изруга шахтата. — Млъквайте и ме оставете да мисля на спокойствие! — Самоизключи се със злобно прищракане и силно клокочещ звук. Задушлива воня плъзна нагоре от шахтата и прогони каубоя и Бернхард надалеч, и двамата кашлящи и задъхващи се за въздух.

— Виж какво направи — изсъска каубоят, — сега щастлив ля си?

— А кой започна? — озъби се Бернхард в отговор. — Ти или аз? Кажи де!

— Не ми говори! Прилошава ми от теб.

— А на мен ми прилява два пъти повече.

— Ако ти бях майка, щях да те удуша в същия миг, в който си се родил.

— Ако ти беше моята майка, щях да съм ти благодарен за това.

— Още думичка и господ да ми е на помощ, ще ти...

— *Млък!* — изрева шахтата зад тях.

Побързаха да се отдалечат в зловещата тишина, като се стараеха да не се поглеждат.

Коридорът упорито продължаваше надолу и с всяка измината крачка ставаше все по-мръсен. Появиха се огромни дъбови врати, разположени на равни разстояния в хлъзгавите стени. През малките им зарешетени прозорчета проникваха ужасни, смразяващи кръвта звуци, които не би трябвало да се описват по-подробно. Някои от звуците напомняха хлипания, а на моменти — люспести туловища, извиващи се по леденостуден каменен под; чуваше се и плач, както и странни съскащи звуци и ръмжене, които караха Бернхард и каубоят да се притискат все по-близо един до друг, докато накрая краката им се заплетоха и те паднаха, омотани на кълбо — ругаеха, борейки се за живота си, и молеха за милост с гласове, потръпващи от ужас. Прахът около тях се надигаше и трептеше на светлината от пламтящите факли. Беше мъчително и Бернхард не се съмняваше, че каубоят го е направил нарочно.

— Нарочно го направи — изрева той, като с мъка се изправи на крака и се облегна на една врата. — Този път го прекали, стари приятелю, сега вече ще ти дам да се разбереш! Аз ще ти ааааарргх!

— Какво ще направиш? — попита каубоят, очаровано втренчил очи в неописуемо мръсната ръка, която се беше промъкнала през решетката на вратата и сега бавно душеше Бернхард. Лудешки смях кънтеше между стените — междуременно лицето на Бернхард постепенно придоби синкав оттенък. — Продължавай — издевателствуваше каубоят, — какво щеше да направиш с мен, гадино такава? Кажете де — или те е страх? — Изсмя се пронизително и се плесна по коленете.

— Гаааргххх! — гъргореше Бернхард.

— Говори по-високо! — хилеше се каубоят. — Не чувам!

— Застреляй го! — изхриптя Бернхард. — Не виждаш ли, че ще ме убие?

Каубоят лениво се облегна на отсрещната стена и почна да рови в горния си джоб за цигари. — Тая работа трябва добре да се обмисли — рече той провлачено и запали грижливо цигарата. — Наистина ли искаш да застрелям този мъж? — Поклати с упрек глава. — Знаеш много добре, че не мога да направя такова нещо, приятел. За какъв ме вземаш? За убиец?

— Уххррм гхррззсхт? — предложи Бернхард. Теглеше отчаяно и с все сила стоманенотвърдата ръка и почти успя и да я ритне. Каубоят се отпусна още повече. Всмукна дълбоко и блажено от цигарата си.

— Не ме разбирай погрешно, приятел — рече той. — Знам как се чувствуваш, недей мисли, че не знам. — Въздъхна леко и продължи: — Това ми причинява много повече болка, отколкото на теб. Вярвай ми.

— Наистина ли? — просъска Бернхард. — Сериозно ли говориш?

— Разбира се! Искам да кажа, като вземем предвид твоето минало, как другояче би могъл да реагираш? Нали си войник, ти мислиш само когато държиш пистолет в ръка, а и тогава мисълта ти не стига по-далеч от куршума. Дълбоко в себе си аз съм пацифист, така че как би могъл да очакваш, че ще ти помогна? Нима в Светото писание не е написано, че който вади нож, от нож умира? Тъй че, забавлявай се, докато ти е възможно, приятел, защото не смятам да направя нещо по въпроса! — И възхитен подсвирна. — Ой! Обзалагам се, че не би могъл да станеш по-син в лицето, отколкото си сега! Би трябвало да се видиш! Невероятно!

— Но той ще ме убие! — изграка Бернхард.

— Сега пък се настройваш философски, приятел. Откъде знаеш, че ще се опита да те убие? Пак прибързан извод, който правиш, без да се опиташ да изясниш причините за действията на горкия човек! Какво знаеш ти за душата му? Може би чисто и просто такъв е неговият начин да търси контакт с друго човешко същество. Освен това няма ли всички ние един ден да умрем?

Бернхард беше изцяло погълнат да гризе ръката и отвърна само с кръвожадно грухтене. Каубоят замислено се взря в огънчето на цигарата си.

— Да — продължи с въздишка той, — насилието е коренът на всяко зло. А ето ти искаш от мен да се обърна с гняв в сърцето срещу този беден нещастник, чиито мотиви дори не са ми известни и който не ми е направил нищо лошо. Ти си лош човек, приятел, срамувам се за теб. — Той мрачно заклати глава.

Ужасяващ рев долетя от килията и Бернхард прелетя през коридора, стиснал в зъби напоени с кръв парцали.

Удари се здравата в стената и остана проснат на пода, поемайки си запъхтяно въздух. Окървавената ръка махаше наоколо из въздуха, а помещението се огласяше от смразяващ кръвта рев.

Бернхард ругаеше бавно и обстоятелствено, изправяйки се с мъка на краката си. Запъти се с клатушкане срещу каубоя, стиснал лъчевия си пистолет в ръка. Погледът му блестеше.

— Значи си философ? Значи си пацифист? Значи ти просто стоиш и си дрънкаш, докато мен ме убиват? Знаеш ли какво възнамерявам да направя с теб? — Той оголи окървавените си зъби в зла усмивка.

— Слушай, стари приятелю — неубедително смънка каубоят и заотстъпва назад, докато стената не го спря. — Защо не ме ООУХХ, не ме изслушаш, стари приятелю?

— Говори по-високо! — изрева Бернхард. — Не те чувам!

— Надзирател! — крещеше затворникът зад тях. — Надзирател! Ей там... ти не си надзирателят!

— Затваряй си устата! — процеди Бернхард. — Скоро ще се погрижа за теб; само да опека това говедо по-напред.

— Съжалявам, станало е недоразумение — засрамено каза затворникът. — Мислех, че ти си надзирателят.

— Да, *недоразумение* — съгласи се Бернхард. — Млъквай сега, докато смажа този червей!

— Защо не ме изслушаш? — изкрещя затворникът.

— Защо не ме изслушаш? — крещеше каубоят.

— А мен кой ме изслушва? — изкрещя Бернхард. — Защо всички се опитват да ме убият? Вървете по дяволите! — Той сведе лъчевия пистолет. — Кой си ти, дявол те взел?

— Аз съм един безименен затворник, осъден да умре в тази килия — отвърна затворникът, — но някога бях известен под името Едмон Дантес. Съжалявам, че се опитах да те удуша, но бързам да се

измъкна оттук и да изкопая съкровището на абата, за да стана най-богатият човек на света и да започна да убивам старите си врагове един след друг по възможно най-ужасния начин, който мога да измисля, защото те съсипаха живота ми. Не ти ли се намира случайно ключ някъде в джоба?

— Това е граф Монте Кристо — поясни каубоят. — Не му обръщай внимание.

Бернхард се престори, че не чува.

— Има ли някакъв път, който извежда от това отвратително място? — попита той.

— Има един начин — отвърна бъдещият граф Монте Кристо и сграбчи пръчките на решетката с костеливите си ръце, като се усмихваше с прогнили зъби през сплъстените кичури коса и брада, които покриваха измършавялото му лице. — Когато някой тук умре, пазачът идва, зашива тялото в брезентов чувал и го хвърля в морето. Ето какъв е моят план: когато абатът умре, ще заема мястото му в чувала, сетне пазачът ще ме изхвърли, а аз ще се освободя, като прережа чувала и заплувам като риба. После се наемам да работя на някой добър кораб, който случайно хвърля котва край остров Монте Кристо, след което се чупя на острова и намирам всички сандъци, претъпкани със злато и диаманти, накрая си заминавам за Париж и започвам нов живот. И първото, което те направя, ще бъде да отида при оня банкер с един чек и да му кажа, че...

— Млъквай! — изкрещя Бернхард. — Да не мислиш, че съм тук, за да слушам историята на проклетия ти живот? Искам да се измъкна оттук!

— В чувала на абата има място само за един — отвърна графът. — Не вярвам да си толкова непочтен, че да ми го отнемеш, нали?

— Напротив, бъди уверен, че ще го направя — отвърна Бернхард. — Къде е чувалът?

— ... и после ще те хвърлят от сто метра височина в морето, долу при скалите, и бурята ще те изхвърли право върху острите им като бръснарски ножчета ръбове, а пък брезентът е толкова як и ти загубваш ножа, морската вода нахлува в дробовете ти и целият твой живот преминава пред очите ти, докато се радваш, че ще умреш, после пристигат раците и започват да те гризат, и змиорките, а после...

— Централният мозък! — нададе вой Бернхард. — Къде си? Искам да се измъкна оттук! Помогни ми!

Част от влажната, обрасла с мъх стена се завъртя на скърцащи панти и така перна Бернхард по гърба, че той падна по лице долу в прахта. Пленителна атомна светлина заструи през отвора. Бернхард се изправи с мъка на крака и слепешката се заклати към тайната врата, хлипайки от радост. Пристигна тъкмо навреме, за да бъде посрещнат от оглушителен залп маршова музика, която го хвърли по гръб на пода за втори унизителен път в разстояние на десет секунди. Появи се Робобрата гордо развял императорски флаг, ревейки Марша на космическите моряци. Древните, хлъзгави каменни блокове се разтърсваха под гърма на барабани, тръби, пушки и мощен хор от свирепи подофицери. Робобрата дирижираше хора с див ентузиазъм, отмервайки такта с четирите си стоманени крака в прахта. Задушливи облаци прах се закълбиха във въздуха и послужиха за екран на прожекцията на чудесни рекламни филмчета, разказващи за уморени да воюват войници, които се освежават с пенлива, изпълнила халбите до ръба „Войнишка бира“ — божествено питие, чиито разнообразни достойнства се рекламираха от пресипналия глас на млада и красива жена.

— Спасени сме! — изкрещя каубоят. — Кавалерията пристига! Портите се разтварят! Издържахме, приятел! Свободни сме! — Затанцува наоколо в коридора, смеейки се като луд. Измъкна револверите си и почна да стреля като побеснял.

— Загубени сме — изхриптя Бернхард, който беше мернал една слаба, облечена в бяло фигура през облаците прах и сега отстъпваше заднишком с изкривено от ужас лице.

— Бернхард! — извика щастливо Тери. — Най-после те открих! Любими мой! Съпруже мой! Сега вече нищо няма да ни раздели! — Тя изтича към него, сграбчи го и го изправи на крака и след като успокои размаханите му ръце в юдейска прегръдка, го обсипа с влажни целувки. На заден план Робобрата и каубоят бършеха сълзи и стискаха ръцете си, наблюдавайки щастливо усмихнати сцената. Отделни фрагменти от Менделсоновия сватбен марш се долавяха между ритмичните вълни гърмяща маршова музика.

— Обичам те — прошепна Тери и гризна леко лявото ухо на Бернхард — и ти ме обичаш... има ли на света нещо по-прекрасно от

нашата любов? Любими, ако знаеше как копнеех за твоите пламенни целувки, за силните ти ръце които ме смачкват, за изпълнения ти с обич поглед, който прониква в очите ми и ми казва всичко онова което никога не си посмял да ми кажеш открито... — тя не можа да превъзмогне чувствата си и се разрида върху рамото му.

— Махнете я оттук, преди да съм полудял! — ревеше Бернхард, полуобезумял от болката, причинена от прегръдката, в която Тери държеше ръцете му.

— Устата казва не-не, но очите казват ДА! — запя Робобрата сълзливо.

— Ще бъдат дяволски красива двойка, да пукна, ако не съм прав — развълнувано рече каубоят. — Пък аз ще бъда дяволски добър шафер, нали така?

— Ще бъде истинска старовремска църковна сватба — нареждаше Робобрата, — с дълга сватбена рокля от коприна, булчинската коронка ще бъде от сребро, ще свири музика от Шопен, а булчинският воал ще скрие нейните радостни сълзи; на всички ще бъде сервирана безплатна бира, само пет кинта бутилката, и шампанско „Veuve Cliquot“ (естествено, разходите ще бъдат удържани от заплатата на младоженеца), а после ще дойде ред на сватбената нощ и той ще поведе своята поруменяла булка към спалнята, а сватбарите (това сме ние двамата) ще стоят отвън и ще подслушват.

— Така ще се погрижи за нея, че леглото ще се сцеди на две! — изкрещя каубоят. — Как мислиш, дали ще може да пошпионираме мъничко?

— И ще им се родят десет деца, които ще служат на Империята и Императора.

— Най-малко петнайсет. Нека се поизмъчи това говедо.

— И тъй ще се смеят с мъничките си беззъби устица, че сърцето му ще се свива от щастие.

— Ще се напишкват през цялото денонощие.

— Животът му ще придобие нов смисъл!

— Никога повече през целия си живот няма да има щастлив миг!

— И сетне ще се завърне на бойното поле, за да се бие за Императора и семейството си!

— Ще бъде готов на всичко, за да се махне от тях!

— Пуснете ме! — ревеше Бернхард. Опита се да срита Тери в корема, но тя с лекота го събори и в бързината едва не му счупи ръката.

— Обичам те, Бернхард — шептеше тя нежно и притискаше тръпнещото си тяло към неговото.

— Господи! — зави Бернхард. — Къде си? Защо не ми помогнеш? Не виждаш ли какво възнамеряват да направят с мен?

— Аз съм тук — обади се централният мозък от някаква дупка в стената. — Какво искаш?

— Само направи така, че да изляза оттук — примоли се Бернхард, — и без идиотски въпроси.

— Няма ли да се ожениш за тази очарователна жена?

— За нищо на света!

— Ще се ожени! — изкрещя каубоят. — Той докосна гърдите ѝ, тоя сладострастник. Сега трябва да се ожени за нея!

— Въобще не съм! — изкрещя Бернхард. — За какъв извратен тип ме смяташ?! — Отведнъж млъкна и зяпна с подпухнали очи блесналата револверна цев, която каубоят тикаше в лицето му.

— Винаги съм мечтал да бъда шафер на старовремска сватба — изръмжа каубоят. — Не се опитвай да ме лишиш от мечтата ми!

— Сигурно има някакво недоразумение — прошепна Бернхард. — Не можеш ли да махнеш това нещо от лицето ми? Кара ме да се чувствам нервен.

— Искаш ли да се ожениш за това чудесно момиче?

— Разбира се, че иска! — отвърна Тери развълнувано. — Ние се обичаме!

— Боже господи! — простена Бернхард.

— Винаги, когато съм ти нужен, ще бъда до теб — обади се дупката в стената. — Ах, скъпи мои млади влюбени деца, значи вие възнамерявате да сключите брак. Вземаш ли...

— Да! — отсече Тери щастливо и се изчерви чак до якичката си. Сълза на благодарност се търкулна надолу по дясната ѝ буза.

— Млък, жено! Теб още не те питам! Вземаш ли ти, Бернхард Рордин, Тери Кисхолм от „Дом на слънчевата светлина“ за своя законна съпруга, за да я обичаш в мъка и в радост? Ако не кажеш да, ще те пребия до смърт.

— Да — отвърна Бернхард и погледна револвера.

— А ти, жено?

— Да!

— Тогава ви обявявам за мъж и жена — нека бог се смили над душите ви и да ви благослови.

Настъпи ужасна суматоха. Дъжд от конфети заваля от тавана, залата се изпълни от оглушителни звуци на Менделсоновия сватбен марш; Робобрата и каубоят стояха един до друг и пееха, допрели глави, а от очите им бликаха радостни сълзи; граф Монте Кристо скачаше тропешката в килията и удряше по решетката с канчето си, врещейки като луд. Тери получи нервен срыв и сега лееше реки от сълзи на рамото на Бернхард. Свещеникът от кораба държа възвишена реч по един високоговорител, поставен на задника на Робобрата, в която обяви на всеослушание колко щастлива е в този миг младата двойка, и вмени в дълг на младоженците да родят много и силни деца за благо на императорската космическа флота: фанфарни тръби прерязаха въздуха, последваха реклами за бира, пелени и противозачатъчни средства, сегиз-тогиз прекъсвани от дотегливи описания на брачните права на младоженеца и най-добрите методи да се извлече максималното от тях. Ритмично скърцащи креватни пружини и ентузиазирани пъхтения съпровождаха тези добри съвети; морският духов оркестър свиреше Марша на Морския корпус, а един дебелокож подофицер разказваше на Бернхард за прастария военен закон *Droit du Seigneur*, който означавал, че първата нощ е запазена за дежурния офицер и че Бернхард ще стори добре да си припомни това, ако не иска да загази здравата. Бернхард лежеше на пода, сгърчен в малка нещастна купчинка, борейки се с всички сили срещу нежните прегръдки на Тери. Мечтаеше да е мъртъв. „Нищо на света не може да бъде по-лошо от това — мислеше си той. — Нищо!“ После си спомни, че Желязната челюст е по петите му, и заплака тихичко и беззвучно като дете. Някъде отзад Робобрата черпеше всички присъстващи с шампанско „*Veuve Cliquot*“. Каубоят енергично се бе заел да се напие като свиня и разказваше безсолни истории на всички наоколо. Коридорът вече гъмжеше от хора и други, по-трудно определими същества, които пееха, крещяха, биеха се и се наливаха с питиета за сметка на Бернхард. Той опита да се застреля, но Тери продължаваше да държи дясната му ръка в желязна хватка.

— Нима не е чудесно най-послед да сме женени! — хлипаше тя. — Само ти и аз, две малки влюбени птички, свързани от любовта!

Добрият стар централен мозък вече е планирал медения ни месец. Ще гостуваме на истински граф и ще живеем в неговия замък, докато се сдобием със собствен малък дом, едно истинско любовно гнезденце, ще си имаме кадифени драперии във всекидневната и стилна мебел, а в неделите ще гостуваме на село при мама и...

— Бих желал да съм мъртъв — прошепна Бернхард и затвори очи.

— Вече? — попита централният мозък удивено. — А си женен не повече от пет минути!

11

Бернхард стоеше наведен над бруствера на огромната сива ядрена кула в замъка на Дракула^[1] и енергично дъвчеше жалките остатъци от мустака си. Пред него се простираха бастионите на замъка — укрепленията, траншеите и стените се редуваха в концентрични кръгове нататък към равнината, където под припека се гушеха малките жалки глинени къщурки на селското население. Замъкът на Дракула се възправяше над околната равнина, подобен на огромно спящо праисторическо чудовище. В самия му център към небето гордо се издигаше ядрената кула, а Бернхард стърчеше на най-високата ѝ точка като удивителен знак. Изгледът беше красив и внушителен, но в момента Бернхард не се чувствуваше разположен за такъв вид размишления. Държеше в ръце силен бинокъл и гледаше право надолу в пропастта.

Там се виждаше плосък покрив, на който се бе разположила една пищна камериерка, чиято одежда се състоеше единствено от очарователна усмивка и една стратегически разположена кърпа. Бернхард се наведе още по-навън над бруствера, нетърпелив да задоволи любопитството си с подробностите на привлекателната и анатомия. Той замечтано въздъхна.

— Ти си чудовище и сексуален маниак — обади се централният мозък с кънтящ глас през ръждясалата тръба на някакъв комин. — Как можеш да се отнасяш по такъв начин към очарователната си съпруга?

— Какво ѝ пречи, щом не знае — възрази Бернхард. — Изчезвай оттук и не ме безпокой!

— Поцърклял пръч! — обади се отвратена тръбата на комина.

— Още нищо не си видял, почакай само да се доближа до оная камериерка там — отвърна Бернхард. — Освен това ми прилошава, като погледна очарователната си съпруга. Няма ли да се пръждосаш и да ме оставиш да се облизвам на спокойствие?

— Аз ви венчах — отвърна коминът.

— Вярно, венча ни. Още те мразя за това.

— И планирах за вас такъв хубав меден месец.

— Някой да те е молил? Не аз, във всеки случай!

— И ти едва пристигаш и хукваш подир камериерките!

— Камериерки^[2] ли! — възкликна Бернхард и се захили похотливо към комина. — Друго име би им подхождало далеч по-добре. Във всеки случай добър вкус имаш. Съвсем самичък ли си ги създал?

— Имай поне малко уважение към добрия стар граф, който вярва в теб!

— Едва успях да прекрача прага — каза Бернхард, — когато тоя стар педераст се опита да ме захапне за гърлото. Не е с всичкия си. Тук никой не е с всичкия си. Ами идиотите, които старчокът е събрал? Това хотел за меден месец ли е? Тук е истински паноптикум, а сега ти ми пречиш да погледам единственото човешко същество, което откривам сред тая сбирщина!

— Една изключителна среда, съчетаваща интелигентност и остроумие — обидено отвърна тръбата. — Всички са взети от книги, които съм прочел. Би трябвало да се гордееш, че се намираш под един покрив с тях.

— Имаш лош вкус — възрази Бернхард.

— Давам ти шанс да влезеш в контакт с по-добрите и по-богатите страни на живота — отвърна коминът, — а какво правиш ти? Презираш ме! Мислиш, че нямам чувства само защото съм машина! Защо не оцениш доброто, което правя за теб? Но, разбира се, да се иска толкова много, е прекалено. Ти следваш единствено отвратителните си животински инстинкти. Лигите ти текат по тая противна развратница, обиждаш всички учени мъже, които съм събрал тук само заради теб. Това ли е благодарността за всичките ми грижи? Така ли ще бъда третиран след всичко, което съм направил за теб? Отдадох двеста хиляди от най-хубавите си години за човека и ето какво получавам за отплата!

— Не проумявам как ме търпиш — съгласи се Бернхард.

— Унижавай ме, унижавай ме — продължи тръбата. — Нека чувствата ми не значат нищо за теб. Продължавай да точиш лиги подир тая развратница. В замъка гъмжи от умни мъже, но не — ти си хукнал подир разни камериерки. Какво притежава тя, което твоята

очарователна съпруга няма? Или ако поставим другояче въпроса, какво има тя, което аз не притежавам?

— Способността да събужда в мен животинското — отвърна Бернхард.

— Никога ли не те е грижа за духовните ценности?

— Не.

— Ти си свиня — отвратено заключи коминът. — Защо не слезеш долу и не я изнасилиш?

— Ще го направя, ако млъкнеш за малко.

— Да си строшиш врата дано! — проскърца тръбата на комина.

— Затваряй си устата, машино проклета!

— Животно!

— Стара браква!

— Ще го запомня — процеди тръбата заплашително. — Само почакай! — Изключи се с трясък и избълва във въздуха огромен облак сажди.

Бернхард й се изплези и възобнови наблюденията си. Това, което правеше камериерката толкова очарователна, беше кърпата, която бавно и постепенно разголваше гърдите, а после талията и бедрата. В момента кърпата едва-едва прикриваше коремната област. „Има ли — питаше се той, — има ли въобще нещо под тази кърпа освен нейната гола и несъмнено безсрамна кожа?“ И подозираше ли тя, че той стои тук горе и я шпионира? Човек никога не можеше да бъде сигурен с тия камериерки. Следеше как вървят събитията през последните два дни: с всеки ден тя ставаше все по-смела, едва ли не лекомислена в усилията си да се сдобие с привлекателен слънчев загар. Със смесени чувства той очакваше окончателното й разголване. След като видя всичко, което имаше да се види, и, общо взето, прекара приятно времето си, не му оставаше нищо друго, освен да слезе и да направи онова, което се очакваше от него, а после да забрави тая прелъстителна развратница. Гледаше я похотливо, с надеждата, че кърпата ще се плъзне още по-надолу, но скоро установи, че тя упорито не мръдва от мястото си. По всичко личеше, че момичето спи. Той с нежелание обърна бинокъла нагоре към безоблачното небе, където три космически кораба бавно и дебнещо се спускаха към земята. Дулата на мощните лъчеви оръдия се подаваха от всяко ъгълче на кораба и шареха напред-назад, търсейки на прицел обект, който да пръснат на парченца. Имаше какво да се

види — включително бълващи огън дракони, пегаси и други добре въоръжени създания — плод на сбърканите усилия на централния мозък в протоплазмените лаборатории, но нищо, достойно да бъде обстреляно според глупавите компютри, управляващи оръдията. Освен това се виждаха няколко много докачливи езически богове, които стояха на земята и с подозрителни погледи следяха спускането на космическите кораби, готови да се засегнат при най-малък повод и от нещо най-незначително. Бернхард се питаше какво ли ще стане, когато Желязната челюст се покаже от кораба и започне да ги ругае по обичайния си чистосърдечен, начин.

Имаше основания да се очаква интересен и изпълнен със събития ден.

Бернхард хвърли поглед към камериерката, откри, че тя похърква с отворена уста по твърде отблъскващ начин, и побърза отново да прехвърли вниманието си към приземяващите се космически кораби. Цели три кораба — при това още на втория ден! Дори самият факт, че три кораба бяха изпратени без предварителното писмено одобрение от щаба на Императора, бе нещо изключително в анализите на военната бюрокрация и недвусмислено говореше за самостоятелността, храбростта и глупостта на генерал Суперястреб. Беше наистина невероятно, че всичко се осъществи в продължение на два дни. Главозамайващо действаха планините от интерполации, предложения и разпореждания, всичките в по три екземпляра, които е трябвало да бъдат пренебрегната, за да се докарат долу тези три кораба. Бернхард се чудеше дали въобще генерал Суперястреб ще успее да прикрие това непростимо престъпление към военната бюрокрация и се питаше кого ли са избрали за изкупителна жертва, в случай че императорската бюрокрация някога откриеше какво се е случило зад гърба ѝ.

Замъкът на Дракула бе разположен на хребета на мрачна, почти отвесна скала. Неговите зловещи кули и зъбери се извисяваха презрително над околната природа — сякаш гранитен сив кошмар, надвиснал над жалките селски земянки. Обграждаха го прекрасни окопи и вонящ крепостен ров, който, както твърдеше мълвата, се обитаваше от разни неописуеми и перманентно гладни чудовища.

Никой не беше ги виждал, ала нощем, особено при пълнолуние, от крепостния ров долитаха гласовете им. Отвъд този ров имаше още един, със заострени колове, хищни растения и други будещи ужас приспособления, достатъчно страховити, та да накарат и най-фанатичния селянин да се откаже от кървавото и справедливо отмъщение, което дължеше на господаря на замъка. Отвъд тази отбранителна линия започваше пущинак, обрасъл с калуни. Растенията бяха хилави и имаха странен, белезникав цвят, а нощно време от земята се вдигаха тежки изпарения, светещи с призрачна, мъртвешки бледа светлина. Тук поданиците на графа влачеха жалкото си съществуване — винаги на предела на гладната смърт, но без да им се удаде да умрат от глад — по същия начин, както техните прадеди бяха влачили жалкото си съществуване в продължение на стотици години преди тях. Реколтите бяха бедни и хилави, а малкото, което ставаше за ядене и което плъховете не успяваха да отмъкнат, се конфискуваше от замъка. Добитък нямаше, тъй като калуната беше отровна и не ставаше за паша. Селяните се изхранваха главно с отвратителните месоядни жаби, които пъплеква из пустошта и изпълваха нощта с крясъците си. Младите момичета биваха отвеждани в замъка при първия признак, че започват да придобиват женствени форми, а младите мъже прибираха в още по-пеленаческа възраст, за да помагат на благородниците в защитата на замъка срещу възмутените родители на девойките. През последните триста години не бе имало някакво по-значително селско въстание, но как да си сигурен, че на народа изведнъж няма да му хрумне да въстане срещу отредения му от бога господар. Впрочем след някоя и друга година младите жени и мъже винаги се връщаха — малко поизтощени, но придобили значително по-богат опит, тъй че защо да се оплакват селяните? Животът в графството си течеше по обичайному и докато селяните в пустошта гладуваха, в замъка свиреха Шопен, тъй като графът беше образован човек, с усет за висшите стойности в живота.

И все пак от време на време графът не успяваше да се сдържи и да не се прокрадне скришом при селяните. Понякога, когато луната висеше подута и мъртвешки бледа на нощното небе, можеха да го видят как се втурва с лудешки кикот през тази пустош; друг, още по-страшен смях проехтяваше в отговор из бавно търкалящия се димен пояс зад него. В такива моменти той напомняше ужасна, безформена

сянка, същински прилеп — гладен, с разперени криле. В сутрините след тия изпълнени с вой нощни излети винаги имаше по някоя младичка жена от областта, която се събуждаше с остра загуба на кръв. Ако изобщо се събудеше.

Тъкмо в тази пустош беше решил Желязната челюст да приземи своите три кораба. Той знаеше, че Бернхард се намира някъде наблизо, и се бе зарекъл да го пипне на всяка цена. И тъй, корабите се приземиха, съблюдавайки обичайните мерки за сигурност, които включваха: щедра употреба на отровни газове, радиоактивно излъчване, препарати, унищожавачи растителността, напалм, двадесеттонни бомби и непрестанен обстрел с лъчевите оръдия. Смръзили вежди, брадатите богове наблюдаваха развитието на събитията и мърмореха зловещо. След като успяха да разрушат по-голямата част от площадката за игра на голф и превърнаха безценните розови насаждения на графинята в облак радиоактивна пепел, корабите най-сетне кацнаха върху димящата земя. Отвори се корабен люк и някакъв буйно протестиращ войник беше изритан навън за мишена, в случай че местното население се окаже враждебно настроено. Когато въпреки очакванията войникът не беше застрелян на място, от кораба заприиха цял взвод войници, отрупани от глава до пети с ужасяващи оръжия и с блажено ухилени физиономии от погълнатите порядъчни дози наркотици. Следваха ги въоръжени с вдъхващи ужас спринцовки военни лекари, които забиваха тъпите игли във всяка попаднала им ръка, крак или задник. Монтираха и червенокръстка шатра, с попълнение от глупаво усмихващи се женски военни части. Не липсваше и портативна гилотина — в случай че някой храбър войник поиска да се оттегли. Разслан бе червен килим. Най-накрая от люка се показа добре олизан блестящ ботуш под съпровода на единогласно измъчено войнишко стенание и зов от десет хиляди тръби, прозвучал от високоговорителите на кораба. След ботуша се появи и останалата част от Желязната челюст, разпенен от бяс и проклинащ всеки, попаднал му пред очите.

— Мекотели! — реवेशе той с обичайния си гръмлив глас: — Говеда! Свине! Лошо ми става от вас! Чувате ли? Л-о-ш-о! Скоро ще

ви се доще да сте мъртви! ЯСНО ЛИ Е? — и се вторачи в тях с налети с кръв очи. — Искате ли да сте мъртви? Отговаряй!

Отговориха, че искат.

— Това е добре — сатанински се усмихна той, — защото не след дълго, тъй или иначе, всички ще бъдете мъртви — разбрано? Така ви искам, плъхове с плъхове...

Бернхард, заел при появата на Желязната челюст позиция мирно, бавно се отпусна и се насили да спре треперенето си. Ужасният глас достигаше чак горе до него. Силен, могъщ и страховит, той оповестяваше възгледите на Желязната челюст за правото на живот на войниците, външния им вид, техния морал и съмнителната репутация на техните майки. С изключителна прецизност изреди всички възможни смъртни обиди.

Сетне Желязната челюст откри боговете, които продължаваха да стоят скупчени и мърморейки, разглеждаха войниците. Млъкна напред изречението.

— Какви са тия, по дяволите? — изрева той и им метна холеричен поглед. — Цивилни лица? Аз мразя цивилните лица! — Заразглежда объркано дългите им бели бради, лавровите венци около престарелите им глави, дрехите им с къс ръкав, които стигаха до коленете и разкриваха костеливи крака и мръсни плоски стъпала, техните тънки шии и слаби ръце. Вишнева червенина бавно плъзна нагоре по покритото му с белези лице. — Хипита! — Просъска той. — Феминистки страхопъзльовци! Интелектуалци! Пацифисти! Демократи! Комунисти! Говеда! Какво, по дяволите, правите тук? *Отговаряйте!*

Един от боговете едва чуто отрони звук. Желязната челюст се разкрещя, заподскача на два крака и едва когато ограниченият му запас от ругатни се изчерпа, малко се поуспокои. След което се обърна към своите парализирани от ужас войници и изрева заповед за стрелба. Боговете враждебно го гледаха, но не се унижиха да отговорят.

Ревящи енергетични оръжия, работещи в безупречен, добре съгласуван ритъм, разтърсиха цялата пустош. Боговете бяха погълнати от ослепителен адски облак. Бернхард се извърна, за да предпази очите си от гибелната светлина и така възобнови наблюдението на

камериерката. Тя вдигна поглед към него и смигна съблазнително. Той видя, че устните ѝ се движат, но шумотевницата му попречи да долови думите и. Вероятно го канеше да слезе долу и да прекара в единение с нея един стенещ миг. Вече чувствуваше как стройните и крака обгръщат гърба му. Започна да се поти от страст и пряко волята си се върна към горчивата действителност. Погледна надолу към равнината и откри, че стрелбата е преустановена. Войниците стояха на малки групички, отпуснали оръжия в омекналите си ръце, и се взираха в обгореното, димящо място, където допреди малко стояха боговете.

Те и сега се виждаха там — с изпепелени дрехи, тлеещи бели бради и обхванати от пламъци коси. Лъчевите оръжия бяха изровили в земята дълбок кратер, от чието дъно се показваха боговете — почернели от сажди, неподвижни и свирепи. Вече не мърмореха — те крещяха; въздухът наоколо им затрепера и потъмня от някакви неописуеми форми, които се заизвиваха във вихрушка ниско над земята, разкривайки огромни зъби, зверски нокти и ужасни блестящи очи. Желязната челюст ги гледаше с разширени очи, докато войниците отстъпваха към кораба, убедени, че най-сетне са се сблъскали с нещо по-страшно от него.

— Стреляйте, говеда такива! — реवेशе той. — Защо, да му...

Мъглявите форми придобиха по-ясни очертания и се спуснаха напред. В първия момент войниците останаха пред корабите с боязливо вдигнати оръжия, за да направят нов опит; в следващия миг настъпи пълен хаос. Войниците хвърлиха оръжията и се втурнаха да бягат, но преди да направят и две крачки, бяха заловени. Военните лекари опитаха да се защитят със спринцовките си, представителките на женските военни части пищяха като луди в напразни опити да издерат очите на нападателите; никой не успя да се спаси. Мрачните фигури се понесоха над земята, смазаха кораба под тежестта си, разкъсаха част от войниците на парченца, а останалите накараха да замлъкнат по друг, по-ужасяващ начин. Тътен, сякаш произведен от грохота на хиляди водопади, се надигна над мястото и погълна виковете и звука на разкъсания метал. От време на време заглъхваха дори ревовете на Желязната челюст. Той стоеше широко разкراчен наред цялата суматоха — една чудовищна фигура, която накара дори тези същества от най-мрачните дълбини на пъкъла да заотстъпват заднишком, виейки от безумен ужас.

Внезапно във въздуха пред Желязната челюст се появи малко, черно като нощта петно. Виещите чудовища наоколо бързо се оттеглиха и замлъкнаха. Петното шеметно нарастваше и във въртопа на гъстия мрак се превърна в черна дупка. Виещи се мъгли плъзнаха навън от дупката и приеха образа на неописуемо създание. Очите му — ако това можеха да се нарекат очи — пламтяха като зелени огънове. Ужасни ръце се протегнаха към Желязната челюст. Над равнината се разпръсна отвратителна воня на сѳра и от дупката се разнесе единоголасният вик на хиляди мъртви души. Желязната челюст най-сетне си беше намерил майстора.

Бернхард се извърна, потресен от отблъскващата гледка, и с несигурна походка се отправи към вратата, която водеше навътре в кулата. Зад него се смесваха ревят на Желязната челюст и воят на неописуемото същество — ту единият, ту другият вземаше надмощие и отново стихваше, докато накрая се сляха в едно. После внезапно всичко утихна и единственото, което се чуваше, бе някакво ужасно хлипане. Бернхард затвори вратата след себе си и се запрепѳва надолу по стълбите. Едва успя да зърне съществото във виещите се мъгли, но и това му стигаше. Питаше се дали някога отново ще може да се усмихва.

Почти беше стигнал до последното стѳпало, когато малка вратичка се отвори и една бяла ръка му махна приканващо. В мрака, който цареше вътре в помещението, едва-едва му се мярна приветствената усмивка на камериерката.

И това след всичко, което току-що се случи — помисли си той възмутено. — Няма ли поне капчица срам?

Взе решение да се отнася с безсрамната развратница надменно и презрително — тѳй както подобаваше на почтен мъж с безупречен морал.

Ръката потѳна обратно в мрака. Бернхард не се поколеба да я последва. Вътре цареше пълна тъмнина и нищо не можеше да види, но затова пѳк усети доста. Очевидно камериерката беше необузdana и къде-къде по-безсрамна, отколкото бе очаквал. Бернхард реши да я презира.

— Името ми е Фани Хил^[3], ваша милост — пошепна тя в ухото му. — Желаете ли ваша милост нещо от мен?

— И още как — задъха са Бернхард. Опита се да я сграбчи, но тя безшумно се бе оттеглила от него и сега се обаждаше от другия край на стаята.

— Къде сте, ваша милост? Чакам ви!

— Почакай само! — пъхтеше Бернхард. — Идвам! — Хвърли се напред, разтреперан от желание, с потекли от страст лиги. Удари се в нещо твърдо, изправи се отново на крака — пред очите му танцуваха звезди във всички цветове на дъгата, и се втурна към възбуждащия глас. Накъдето и да се обърнеше, се натъкваше на остри предмети; маси, столове, стени, а за момент и на прелестната статуя на гола жена, която той прегърна възторжено, преди да разбере, че не е жива. Започна да се озлобява.

— Ценя добрата шега — изрева той, — но това е вече прекалено! Къде си?

— Ти си млад и снажен мъж — обади се прекрасен женски глас само на няколко сантиметра от ухото му. — Искаш ли...

Бернхард се хвърли настрани и ръцете му прегърнаха нещо твърдо — студено и метално. Грейнаха светлини и той се видя застанал наред огромна спалня, с Робобрата в прегръдките си, който му изпя *Romanza d'Amour* и отново му каза какъв млад и снажен мъж е той. Бернхард пусна Робобрата и го зарита с все сила.

— Какво, по дяволите, означава всичко това? — изсъска той. — Проклет тенекиен боклук, това пък какво е? Как се вмъкна вътре?

Робобрата надникна иззад огромно кресло.

— Ти си млад и снажен мъж — повтори той с глас на млада и страстна жена. — Искат ти се да притежаваш една жена, нали така? Ти желаш повече от всичко една млада и очарователна камериерка на име Фани Хил, нали? Само десет кредита за веднъж, двама и пет за цялата нощ. Чудесно. Ще ти изсмуче всичките сили, стари приятелю. Постава само банкнотите върху езика ми, благодаря много. Той възпроизведе звуци, издавани от млада, приказно красива жена, разтърсвана от несъмнени признаци на сексуална страст.

Бернхард пристъпи три крачки напред и сграбчи Робобрата, преди да му е избягал.

— Наистина ли мислиш, че ще ме накараш да платя? — изръмжа той. Отнесе диво съпротивляващия се Робобрат до един прозорец, който гледаше към крепостния ров. Долу във вонящата вода се мяркаха

не едно и две чудовищни същества в очакване някой побъркан да направи опит да се вмъкне в замъка. Бутна прозореца и надвеси Робобрата над пропастта.

— Ти се изправяш на пътя на свободната инициатива! — крещеше ужасено Робобрата. — Не мисли, че ще ти се размине току-така! Пусни ме!

— Не крещи! — изрева Бернхард. — Смущаваш дамата!

— Като се позамисля — изрече парализирано Робобрата и погледна надолу в крепостния ров, — давам си сметка, че не бих могъл да взема пълна цена от такъв добър стар приятел като теб. Какво ще кажеш за десет кредита за цялата нощ, след като сме толкова добри приятели?

— Млъквай!

— Пет! И ще можеш освен това да я шибаш с камшик...

— Млъквай, ти казах!

— Един кредит — и ще правиш каквото си искаш с нея, ама наистина каквото си искаш! Пусни ме!

— Сериозно ли говориш? — попита Бернхард.

— Разбира се!

— Както искаш — каза Бернхард и пусна Робобрата. Той полетя право към крепостния ров, където чудовищата хищно се струпаха около него и се сбиха за най-хубавите парчета.

— Половин кредит! — изкрещя той, преди две огромни челюсти да се склучат около главата му.

Тежък преглъщащ звук отекна от мрака на крепостния ров, незабавно последван от звучно оригване. Бернхард бавно затвори прозореца и се обърна към камериерката, излегнала се примамливо върху красиво изваяното легло за официални гости. Подпряла глава на ръката си, тя го наблюдаваше със смеещи се очи, без да отмества погледа си.

[1] Герой от едноименния роман на Брам Стоукър. Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — Kammarjungfrur (jungfrur) (швед.) — девственици. Б.пр ↑

[3] Фани Хил — героиня от едноименния роман на английския писател Томас Харди (1840–1928). Б.пр. ↑

12

Бернхард заслиза надутото по величествената мраморна стълба, която водеше към голямата гостна в замъка на Дракула. Приличаше на петел, който се прибира след успешен ден в кокошарника. Беше облечен в блестяща, украсена със злато униформа, принадлежаща на някой фелдмаршал от Реанонската космическа флота, допълнена с развяваща се пелерина, позлатен лъчев пистолет и коварна церемониална шпага, чиято дръжка беше обкована с диаманти и седеф. Една предвзета униформена шапка, безвкусно декорирана със златни орнаменти, орли с разперени криле, коронки и т.н., седеше елегантно поставена малко косо на главата му. Под мишницата си държеше златен, обкован с диаманти маршалски жезъл, който в единия си край криеше запалка, а в другия край малък, но ефективен лъчев пистолет. Лицето му бе прорязано от сурови черти, а токовете на добре излъсканите му ботуши тракаха заплашително по стълбището. Държеше главата си гордо вдигната, но настроението му беше слязло в петите. Срещата с Фани Хил бе имала убийствено въздействие върху самочувствието му; все още потръпваше, щом си спомнеше. Маршируваше тежко надолу по стълбите, проклинайки вътрешно централния мозък, който не можеше да обуздае извратената си фантазия в разумни граници. Тая Фани Хил не беше човешко същество; тя бе олицетворение на разврата, квинтесенцията на всичко разпътно, противоестественно и перверзно в тоя свят с абсолютна липса на задръжки. Тя караше мъжа да се чувства непълноценен; това не можеше да бъде справедливо.

Потънал в тези мрачни мисли, Бернхард премина маршова стъпка през гостната и продължи, след като узна, че Тери е излязла да свърши някои добри дела с благотворителна цел сред работническата класа. Влезе в пушалнята, където незабавно беше притеглен в един ъгъл от стария мистър Пикуик^[1], изтъкнат кръгъл идиот и едно от най-ужасяващите творения на централния мозък. Измина цяла вечност в непрестанно мъчение, докато най-сетне успя да се откъсне от мъжа,

останал без дъх и проклинащ централния мозък, създал това подвижно огнище на разврата. Промъкна се като престъпник по-нататък през сенките и елегантно успя да се отърве от дебелия приятел на мистър Пикуик — Мистър Тупман, който дотърча в галоп от обичайното си място до камината с кървавочервено от горещите напитки лице и поиска да узнае професионалното мнение на изтъкнатия фелдмаршал за младите дами в замъка — по-специално за някоя си камериерка на име Фани Хил. Бернхард го изпрати на горния етаж при лукавата развратница, която очевидно имаше сили и желание да се погрижи за цял полк настървени казаци, и замарширува по-нататък сред куриозните фигури, които населяваха пушалнята на граф Дракула. Спря се до една игрална маса, където играеха покер, прогони някакъв редник на име Йосъриън^[2] и с благодарност се отпусна на свободното място. Лека-полека животът отново ставаше поносим.

Общо взето, партията покер беше приятна, смущаваше я единствено слаб мъж на средна възраст, облечен в дълго палто и със смешна ловджийска шапка на главата, който през цялото време се въртеше около масата и навсякъде пъхаше орловия си нос. Той разгледа картите на Бернхард с помощта на силно увеличително стъкло и му съобщи, че бащата на Бернхард бил чернокос и преди няколко години е счупил левия си крак, също така, че вероятно Бернхард играе фалшиво, тъй като има пет аса — едно в повече, дори и за фелдмаршал от Реанонската космическа флота. Мъжът пушеше опиум с голяма калемасова лула и си слагаше инжекции в ръцете, когато смяташе, че никой не го наблюдава. Бернхард го мразеше. Междувременно Уайлд Бил Хикок^[3] получи фул на смъртта и незабавно бе застрелян в гърба от неизвестен почитател — така партията покер приключи и сред диви ругатни и проклетия извлякоха тялото навън. Мъжът с ловджийската шапка подтичваше наоколо като заек, хванал увеличителното стъкло в ръка, и споделяше с всички присъстващи, че убиецът имал брадавица на лявата буза и употребявал подложки за обувки. Бернхард събра печалбата си и белязаните си карти и се върна в гостната.

Графът току-що бе станал от сън в спалнята си някъде долу в гробницата на замъка и си тананикаше радостно при мисълта за обляната в лунна светлина нощ, която го очакваше. Трите бледи сестри на графа също присъствуваха и се забавляваха, като се разхождаха

наоколо и питаха присъстващите кой каква кръвна група има. Беше непоносимо скучно и на Бернхард му се прииска по-скоро да се прибере в Империята.

Тери се завърна от благотворителната си дейност сред низшите класи, грейнала от противна жизнерадост и досади на всички с отегчителни разкази за печалния живот, който водеше един от робите на графа, някой си Чичо Том. Тя говори за неговата справедливост, благочестие, вяност и честност, докато всички в стаята го намразиха, тъй като беше по-добър от тях, а после разказа с насълзени очи колко лошо се отнасяли с него, което възвърна доброто настроение, тъй като доказваше, че никога не си струва да си справедлив и честен.

— Освен това той е *религиозен* — добави тя, — не е ли фантастично? Изглежда сякаш... като че може да *мисли*!

— Някои не вярват, че има религиозни негри — обади се надзирателят Халей, — но *аз* вярвам. Да, винаги съм смятал, че когато е истинска, вярата е добра за един негър.

— Утехата на религията помага на простия народ да се задоволи със скромния си жребий — обади се неприятен възрастен мъж, в когото Бернхард разпозна кардинал Ришельо, излязъл направо от „Тримата мускетари“. — Между другото забелязвам, че образът на нашия Спасител, който украсява простата му колиба, значително се различава от оня, който ние познаваме. Той, накратко казано, е черен.

— Черен ли? — Графът чукна по един от чудесните се кучешки зъби. — Струва ми се, че тази нощ ще посетя тоя Чичо Том. Черен, казвате? — Той се наведе напред към Бернхард и го побутна.

— Как мислите вие, млади човече?

Бернхард, който беше позадрямал с полупритворени очи и глупашка усмивка на устните, се събуди, изтръгнат от един изключително приятен сън, в който той бавно печеше цялата сбирщина на открит огън. Като видя кучешките зъби на графа да проблясват само на няколко сантиметра от очите си, той изкрещя от ужас, истерично измъкна лъчевия си пистолет, хвърли се назад във фотьойла и успя да падне заедно с него на пода — всичко в продължение на няколко микросекунди. Креслото се захлупи отгоре му с ужасен трясък и той

надзърна иззад тази неочаквана преграда с лъчевия си пистолет в едната ръка и маршалския жезъл в другата.

— Каква е тая работа? Какво се случи? Защо ме зяпате така? — изкрещя той. Забеляза, че всички присъстващи са се стълпили край откритата камина и го гледат с ужас в очите, и стана по-смел. — Трябва да бъдете по-внимателни в действията си — каза той и се надигна. — Можех да ви изпозастрелям всичките. Никога не се знае какво може да предприеме един стар дебелокож войник.

Огледа отново ужасеното множество и се почувствува засрамен.

— Искам да кажа — измънка той, — един стар боец като мен... — Гласът му се загуби, когато той осъзна всеобщото неодобрение, което групата край откритата камина излъчваше. Някой потръпна. Заваляха коментари на тема тъпи войници, недодялани маниери, плачевното състояние на военното дело в днешно време. Някой — вероятно тлъстият мистър Снодграс — си заприпомня добре възпитаните офицери от своята младост и обсипа дутата компания с тези не дотам ласкателни спомени. Тери гледаше в земята и като че едва сдържаше сълзите си. Бернхард пожела да е мъртъв. Сетне пожела да са мъртви всички останали и тази нова мисъл доста го развесели. Опита се да обърне катурнатото кресло, но то беше невероятно тежко и неговите дискретни побутвания скоро се превърнаха в бясна борба на живот и смърт с опърничавия фотьойл. Накрая се предаде и запъхтян се отправи към един тъмен ъгъл, където нацупен седна на пода.

Графът, който при първия признак за разправия се превърна в прилеп и следеше събитията, висейки на нокти върху кристалния полилей, сега размаха крила, спусна се с достойнство на пода и се преобрази в своето обикновено нечовешко аз. Отпусна се в креслото си и хвърли на Бернхард кос подозрителен поглед, като си мърмореше нещо. След известно колебание и останалата част от компанията се завърна на съответните си места. Бернхард беше оставен на собствената си съдба.

Посвети цял прекрасен половин час от уединението си, за да криви лице в ужасни гримаси и да наблюдава резултата в едно стратегически поставено близко огледало. Понякога успяваше да

наподобие Звънарят от Нотр Дам, доукрасен с няколко живописни детайла — добавка от собствената си фигура, а понякога поразително заприличваше на чудовището на Франкенщайн^[4], с присъщата му конвулсивна походка и безжизнен израз на лицето, което внесе в стаята някакво мрачно настроение, тъй като самото чудовище присъществуваше. С успех изимитира орангутан, а после и побъркан учен. Най-накрая възпроизведе гримаса, толкова ужасна, че самият той се изплаши до смърт и побърза да изостави играта и да поведе разговор за времето. Опитът му беше посрещнат с пълна липса на интерес; дамите потръпнаха и се извърнаха настрана, за да се освежат с амоняк и да си повеят с ветрилата, а мъжете злобно го изгледаха. Очевидно не беше чак толкова популярен, колкото си мислеше. Опули им се с ужасна гримаса и се отдалечи полека, глухо мърморейки.

[1] Герой от книгата „Посмъртните записки на клуба Пикуюик“ от английския писател Чарлс Дикенс (1812–1870). Б.пр. ↑

[2] Йосъриън — герой на книгата „Параграф 22“ на американския писател Джоузеф Хелър. Б.пр. ↑

[3] Дивия Бил Хикок — автентичен герой на Дивия запад. Б.пр. ↑

[4] Герой от едноименния роман на Мери Шели (1918). Б.пр. ↑

13

Изминал бе един лош ден, мислеше си той, излизайки в двора на замъка. Наруга пътьом пазачите, които минаха покрай него, клатушкайки се, потънали в пот, след като бяха вдигнали подвижния мост за през нощта. Унижения, нищо друго освен унижения. Графът го презираше, а Тери го третираше като кученце за компания. И не стига всичко друго, ами и тая камериерка с душа на сметище и тяло, подходящо за някой луд акробат, но не и за една добродетелна жена. Всичко това стигаше, за да накара един възрастен мъж да избухне в ридания.

Освен това беше и женен, нещо само по себе си вече достатъчно, за да накара когото и да било да се почувствува потиснат. Някъде из мрачния замък в този момент Тери очакваше той да се завърне към брачното щастие, което означаваше най-малко три часа съдържани хлипания, измъчени погледи и стиснати устни, всичко планирано и изпълнено, за да му се даде да разбере, че е мъчител на съпругата си и недостоеен за любовта ѝ негодник.

Страхотен шум, идещ отвъд главната порта на замъка, го възвърна към тягостната действителност. Неописуемите чудовища в крепостния ров ревяха, чуваше се как огромни хищнически нокти разкъсват топло, потръпващо месо и как тежки туловища пляскат и се премятат във вонящата вода. От стената се откъртиха каменни блокове и със страхотна сила се стовариха срещу неизвестния нападател. Бернхард спря и се заслуша. Вероятно някой идиот от селото, паднал при опита си да се вмъкне в рая. Той поклати тъжно глава и възобнови разходката си. На някои хора никога не им увира главата. Той леко въздъхна.

Почти беше достигнал портата, когато шумът най-сетне стихна и настъпи зловеща тишина. Но спокойствието не продължи дълго. Измина само миг и портата беше разбита с трясък, като при падането си отнесе по-голямата част от решетката и няколко тона камъни от свода. Парчета дърво и пречупени греди засвистяха из въздуха;

огромни каменни блокове се събаряха от разклатените кули, които обграждаха свода над портата, разбиваха се в каменната настилка и вдигаха във въздуха сиви облаци каменен прах. Един швейцарски гвардеец се мярна, полетял от бруствера с панталоните си в ръка, веднага го последва красивата камериерка, облекчавала дългите часове на неговото дежурство. От облака прах долетя нечовешки гневен вой и една чудовищна фигура се появи, удряйки диво с ръце всичко наоколо. Униформата му висеше на парцали, ужасяващото му лице беше изкривено и кърваво, той ругаеше като същинска дявол и все още продължаваше да души едно неописуемо чудовище от крепостния ров. Заклатушка се из двора на замъка и се огледа наоколо със зли, кръвясали очи. Робобрата се появи тичешком веднага след него с разпокъсан императорски флаг, увиснал на пилона върху гърба му, надувайки стряскащи фанфари. Под дъжда от каменни блокове и греди двамата видни борци замаршируваха напред, докато не забелязаха Бернхард.

— Пипнах ли те! — изрева Желязната челюст и се втурна с вдигнати кървави ръце, за да направи Бернхард на пюре.

— Пипнах ли те! — изрева Робобрата със съвсем същия глас и последва Желязната челюст, храбро презрял смъртта.

— Помощ! — нададе вой Бернхард и се метна встрани. Прорязаните от белези ръце го изпуснаха на косъм.

— Сега ще ми платиш за всичко, което... — реवेशе Желязната челюст. Не успя да продължи. Заби се с главата напред в една непокатима каменна стена и се свлече с глупава усмивка на устните.

— Ще ти го върна тъпкано за всичко, което... — повтори като ехо Робобрата и млъкна внезапно, след като се строполяса върху тежкото тяло на Желязната челюст.

Бернхард не отговори. Затича се като луд през останките от порталния свод, направи огромен скок над крепостния ров и бързо изчезна а обвитата в мъгли пустош. Робобрата се надигна разтреперан от неподвижното тяло на Желязната челюст и се втурна след него, викайки с глас на млада и красива жена. За миг над замъка се възцари дълбока тишина, сетне Тери тичешком се появи от сенките на бруствера. Хвърли поглед към бягащите фигури, запретна поли и се затича след тях. Красивите ѝ сини очи блестяха от ужасна любов. Бял пегас се снижи от небето и ги последва на разстояние, самият той

дискретно преследван от един прилеп, съоръжен с внушителен комплект блестящи кучешки зъби. Те се скриха в нощта, без да оставят каквато и да било следа след себе си.

— Ти си млад и снажен мъж — крещеше Робобрата с глас на млада и красива жена.

— Бернхард! — пищеше Тери жално. — *Бернхард!*

— Мамо! — викна Бернхард.

Каменната стена зад тях се срути върху Желязната челюст с трясък, който разбуди целия замък. Под едно бледо и безразлично небе Бернхард влачеше своето съпротивяващо се тяло към планинските вериги, зад които се намираше приказният град Реанон — потънал в разложение в очакване на окончателната гибел. Заедно с космическия кораб там го очакваше и възможността да се махне от този безумен свят, но корабът беше много, много далеч.

Понякога попадеше на полуразрушени постройките с все още запазили се комуникационни екрани, които той енергично използваше с надеждата да получи помощ и да се завърне на кораба; но или централният мозък започваше да оглушава, или пък екраните се намираха в същото жалко състояние като къщите, тъй като отговор така и не дойде. Трябваше да продължи нататък, следван от непрестанно мърморещия Робобрат. Прекосяваше планини и усмихнати падини, криеше се по пътя от всевъзможни чудовища, които подминаваха с тътен, или бягаше от тях колкото му държат силите. Никога не смееше да остане по-дълго на едно място, тъй като Тери все още го преследваше. Понякога я зърваше отдалеч — един неясен образ, който неотлъчно го следваше и провъзгласяваше необузданата си любов пред безразличните създания, които бързаха покрай нея, за да изпълнят задачите, поставени им от централния мозък. За миг на Бернхард му дожаля за нея — толкова малка, слаба, тъй ужасно самотна, а очите ѝ — безкрайно умоляващи. Изведнъж той получи остър пристъп на угризения на съвестта, един недъг, срещу който си въобразяваше, че е имунизиран. Отправяше взор нататък към малкото цветно петно, украсяващо хоризонта далеч, далеч зад него, и се чудеше. Сетне си припомни потръпващото ѝ тяло, което тя притискаше до неговото, малкото сладко чипо носле с мъничките сладки лунички, сините очи и прелестната малка уста, която беше слушал да му говори.

Завъртя се кръгом и се втурна да бяга по-далеч от приближаващата фигура, като целият се тресеше от ужас.

Бернхард никога не беше се доверявал на хората повече, отколкото изискваше абсолютната необходимост, пък и преживяванията му му бяха дали сериозни основания да подозира всичко и всички, които по една или друга неегоистична причина искаха да му помогнат или още по-лошо — обявяваха, че искат да му дадат нещо безплатно. Това беше причината на осмия ден от своето бягство той да постъпи, както постъпи с един дебел, облечен в червено мъж с брада, на когото внезапно се натъкна в една забравена от бога долчинка. Облеченият в червено мъж се спусна от небето в шейна, теглена от северни елени, и започна да обсипва Бернхард с опаковани в разкошни цветове пакети, които според неговите твърдения съдържаха подаръци. Впоследствие се оказа, че наистина съдържат подаръци, и това разтревожи Бернхард, най-после продължил пътя си, без да се оглежда.

Робобрата го упрекуваше за постъпката му, което усложняваше нещата. И така, Бернхард бродеше по митичната планета Реанон; наблюдаваше разни странни неща и където и да отидеше, ставаше за смях. Посети един остров, наречен Огигия, където пристигна с една открадната лодка, и срещна там нимфа на име Калипсо, която го помоли да остане там седем години. Той отказа. Срещна и една магьосница, наречена Цирцея, която загуби разсъдък си при опитите си да превърне Робобрата в свиня. Това постави Бернхард в много неприятно положение, тъй като стотиците бойци, живели досега за нейна сметка, трябваше да си вървят и дойдоха да му искат обяснение. Държаха се много нелюбезно и той побърза да се махне оттам, питайки се какво ли има още да става и защо ли не се самоубие още сега.

Влачеше се нататък през безумния свят, заселен според извращения вкус на централния мозък, и размишляваше над несправедливостите, които трябваше да понася. Никой не го беше грижа за него — един нещастник, който заслужаваше по-друго отношение. Погледна надолу към посивелите си от прах ботуши и към елегантната някога черна фелдмаршалска униформа, която сега

напомняше много повече жалките дрипи на обикновен редник. Медалите и сполетите, украсявали гърдите му в едно по-щастливо време, се оказаха изработени от евтина пластмаса, а златните нашивки, изложени на дъжда, — загубиха цвета си и избледняха. Позлатеният лъчев пистолет беше неизползваем — бе изстрелял последния заряд срещу тълпа виещи индианци, които, както се оказа само бяха искали да го попитат за най-близкия път към Литъл Биг Хорн^[1]. А малкият лъчев пистолет, толкова хитро скрит в маршалския жезъл, съдържаше само един пълнеж, който той употреби по погрешка — обърка страната с лъчевия пистолет с другата, където се намираше запалката, и унищожи наведнъж последната си цигара и по-голямата част от униформената фуражка. Оказа се че церемониалната сабя се състои просто от месингова дръжка, гъсто покрита с фалшиви скъпоценни камъни и споени за ножницата, направена от пластмаса и напълнена с олово, за да тежи. Беше противно.

Същевременно той не остана съвсем беззащитен. Лявото му бедро усещаше приятната тежест на вдъхващ ужас меч с извънредно лоша слава, който бе получил от един млад мъж с нахални очи, пресякъл пътя му, яхнал кентавър. Той му разказа куп неща, за които Бернхард нищо не знаеше и на които не би обърнал внимание сам. Преди да продължи пътя си, той даде меча си на Бернхард. Мечът се наричаше Калибърн^[2] и имаше много неприятен и солиден вид. „Истински приятел за човек в беда, когато знаеш как да го използваш“, беше казал младият мъж. Единственият проблем бе, че през целия си живот Бернхард никога не беше държал меч.

И тъй, Бернхард продължаваше нататък — прекосяваше потоци, гори и изоставени градове, минаваше през планини, а понякога и под тях. Предвождаше го Робобрата, чието най-голямо желание беше да се добере до космическия кораб, за да се скрие дълбоко вътре зад защитните му стоманени плочи. Както никога, освен обичайната си страхливост, той имаше сериозни причини да бърза — постоянното пребиваване навън, сред чудесата на природата, не минаваше безнаказано. Върху металното му тяло се виждаха ръждиви петна. Една от рекламните ролки беше започнала да се върти назад. Всичко това доста зарадва Бернхард и той започна да посреща всеки нов ден с надежда за нови и интересни функционални повреди, които

постепенно щяха да доведат до мечтания миг, когато проклетата машина щеше завинаги да се развали.

Засега обаче проблемът с храната бе значително по-належащ. Бернхард и Робобрата обсъдиха въпроса.

— Но защо не носиш хранителни припаси? Би трябвало да имаш!

— Какво не му харесваш на хрускавия кекс „Крабули?“ — оскърбено запита Робобрата. — Да не би да не е достатъчно добър за теб? Кексчетата са от хубави по-хубави, пък и полезни освен това. Къде-къде за предпочитане пред жалките дълбоко замразени запаси. Впрочем ти нямаш вода, с която да ги разтвориш. Като стана дума за вода — какво ще кажеш за една чаша с чудесна леденостудена пенлива бира „Барни“, с която да полееш кекса? Силничко питие, тъкмо такова, от каквото има нужда един уморен войник! — Показа му прелестна картина — запотени чаши пенлива бира, любовно обгърнати от огромни преспи златистожълт кекс. На Бернхард му потекоха лигите — не беше ял в продължение на три дни.

— Дай! — изграка умолително той и протегна ръце към Робобрата.

— Какво се опитваш да направиш, негоднико? — изрева Робобрата и отстъпи няколко крачки назад. — Да откраднеш стоката ли? Това струва пари, стари приятелю. Мангизи! — Изгледа го замислено и забръмча с механичен възторг. — Тия неща обикновено са срамно евтини — факт е, че добросърдечният производител има загуба от всяка продажба, но като се вземат предвид обстоятелствата, струва ми се, че ще трябва незначително да повиша цените. Търсене и предлагане, знаеш. Нека да помислим... Направи няколко изчисления, от които да ти настръхнат косите. — Петнадесет кредита за една опаковка от вкусния кекс „Крабули“ и шестдесет кредита за чаша леденостудена пенлива бира — такава цена звучи разумно — колко ще искаш?

— Петнадесет? Шестдесет? — Бернхард недоверчиво зяпаше Робобрата. — Ти си луд!

— Аз съм бизнесмен. Е, вземаш ли или не? Утре цените ще се покачат, така че по-добре е да купиш, докато можеш.

— Значи ти не смяташ, да ми дадеш да ям нещо? — попита Бернхард.

— И през ум не би ми минало! За какво ме мислиш? За някоя самарянка?

— Но аз ще умра тук! — проплака Бернхард. — Не виждаш ли, че умирам от глад? — Хвърли се напред с меч, вдигнат за удар, но от глад главата му се въртеше и той попадна цял метър встрани от Робобрата. Препъна се, падна по гръб до своя меч и остана да лежи мрачен. Робобрата подскачаше около него в танцова стъпка и го обсипваше с проклетия.

— Вижте го могъщия фелдмаршал! — кикотеше се подигравателно той. — Аха, опитваш се да крадеш от мен? Крадец! — Изсмя се с кънтящ смях и изпълни екрана си с блестящи тримерни картини, изобразяващи леденостудена бира, която се лееше от милиони огромни бутилки. Въздухът се изпълни със звук от изливащи се в жадни гърла леденостудени течности. Бернхард облиза устни с пресъхнал език. Биха му потекли лигите, но нямаше повече слюнка.

— Един ден ще си го получиш за тая работа — изхриптя той безпомощно. — Ще го помня, докато съм жив, и един ден ще... Ооооббуухх!

Това „Оооооооуухх!“ бе предизвикано от един леденостуден предмет, тикнат внезапно в ръката му. След него последваха други — все тъй студени и със същата форма. Изкриви поглед към ръцете си и откри, че прегръдката му е пълна с прекрасни отворени бутилки бира. Същевременно земята около драката му се покри от пакети кекс със златистожълто хрупкаво съдържание.

— Ей, ти — започна той, — какво, по дяволите...!

Жегна го ужасно предчувствие. Погледна към Робобрата, който беше избълвал планина от бирени бутилки и пакети кекс и сега беше на път да се зарови под земята. Звук, приличен на ритмично бучащ водопад, достигна до него откъм небето. Той бавно обърна поглед нагоре и видя гигантска хищна птица с огнен цвят — по-голяма от средно голям разузнавателен кораб. Човката ѝ без затруднение би побрала десет фелдмаршала от Реанонската космическа флота. С тежки махове на крилата птицата се устреми надолу и тупна тромаво право пред него. Огромните жълти очи на хищник се вторачиха неподвижно в него и ужасната човка се отвори.

[1] Мястото на голямото сражение между индианците от племето сиукси, предвождани от Седящия Бик и войските на генерал Къстър. Б.пр. ↑

[2] Асоциация със свещения меч на крал Артур — Ескалибур. Б.пр. ↑

14

— Извинете — каза птицата, — аз съм птицата Феникс. Моля за извинение, ако ви безпокоя, но се питам дали случайно нямате кибрит?

Зъбите на Бернхард тй ужасно тракаха, че той не можа да произнесе и звук — само поклати глава.

— Така си и знаех — въздъхна птицата. Отпусна грамадния наръч клони, които бе държала с нокти, и се огледа наоколо. — Хубаво е времето днес, какво ще кажете?

— Чудесно — измънка Бернхард и погледна ужасната човка.

— Слънцето блести и въобще...

— Може би е малко прекалено горещо — рече Бернхард.

— Именно — съгласи се птицата. — Тъкмо това исках да кажа и аз.

— Какво зяпате вие там? — изкрещя Робобрата от дупката си в земята. — Защо не застреляш това чудовище?

— Добър ден — каза учтиво птицата Феникс. — Приятно е времето днес, нали?

— Ще го удуша със собствените си ръце — закани се Робобрата и се завря още по-дълбоко в ямата си.

— Малко е нервен — обади се извинително Бернхард.

— Естествено — съгласи се птицата Феникс и отправи продължителен поглед към планината от бира и кекс. — Надявам се, че не ви обезпокоих наред обяда.

— В никакъв случай — увери Бернхард.

— Само ми кажете, ако ви безпокоя, и аз ще си ида.

— Напротив, винаги е приятно с компания. — Проследи гладния поглед на птицата и се прокашля. — Дали мога да ви поканя на една бира и кекс?

— Ако настоявате, то... — Птицата Феникс направи крачка напред и погълна всички бутилки и пакети кекс на една огромна хапка. В грамадната човка захрущя строшеното стъкло и птицата дискретно

хълцукна. Бернхард глупаво я зяпаше с полуотворена уста, докато глухото усещане за глад се превърна в ужасна режеща болка.

— Много любезно от ваша страна — рече птицата Феникс и се потупа по корема с огромното си огнено крило. — Не отказвам никога една малка закусчица, още повече като ми падне ей тъй неочаквано. „Толкова драго, колкото и неочаквано“, както казала девойката, нали така? — Тупна Бернхард по рамото и се засмя сърдечно.

Бернхард, отхвърлен от удара четири метра встрани, се изправи и изчисти пясъка от дрехите си. Робобрата подаде глава от ямата и се втренчи в него неодобрително.

— Защо не я пръснеш на парченца? — просъска той. — Страх ли те е?

— Да — отвърна Бернхард.

— Това чудовище току-що погълна бира и кекс за четиринадесет хиляди осемстотин двайсет и шест кредита — злорадо съобщи Робобрата. — Познай кой ще ги плати?

— Не ми го казвай — въздъхна Бернхард, — нека бъде изненада.

— Солните мини на планетата-затвор „Бавната смърт“ — възторжено заяви Робобрата. — Какво ще кажеш за това, негоднико? — Изсмя се ужасно с глас на садистичен подофицер и изпълни екрана си със сцени из безрадостния живот на излежаващи наказанието си затворници. Бернхард се почувствува прекалено уморен и прекалено гладен, за да реагира. Свлече се на земята, тъпо втренчен в протритите си ботуши.

— Разбира се, аз съм гост тук и не би трябвало може би да правя забележки на домакините — недоволно се обади птицата Феникс, — но тия караници не се отразяват добре на храносмилането ми. Не бихте ли могли да идете да се карате някъде другаде?

— Той пръв започна — каза Бернхард.

— Крадец! — ревеше Робобрата. — Убиец! Бандит!

— Дойдох тук да заема един кибрит — продължи кисело птицата Феникс — и какво — попадам на кавга. Аз съм чувствителна птица — каза тя с достойнство — и това не се отразява добре на храносмилането ми. Имам нужда от кибрит — това е!

— Нямам кибрит — отвърна Бернхард.

— Чудовище! — извика Робобрата. — Злодей! Урод!

Птицата Феникс обиколи купчината сухи вършини, като я разглеждаше критично от всички страни.

— Не е кой знае какво наистина, но какво да се прави? — обърна се тя към Бернхард. — Знаете ли, че някога тази пустиня представляваше огромна гора?

— Не — отвърна Бернхард с безразличие.

— Така беше. Цяла огромна гора. Навсякъде пълно със сухи клони — вземай колкото си искаш. — Въздъхна. — Светът не върви към добро. Знаете ли, че бях принудена да летя почти сто километра, за да събера тази жалка купчина вършини? Що за свят всъщност е този, щом дори не можеш да си събереш една порядъчна купчина сухи клони, без едва ли не да се съсипеш до смърт?

— Възмутително — уморено отвърна Бернхард.

— Възмутително е точната дума — съгласи се птицата Феникс. — Сигурен ли сте, че нямате кибрит? Трябва ми, за да запаля купчината. — Махна към сухите вършини с разкошно пъстроцветно крило.

— Защо? — попита Бернхард.

— Защото трябва да се изгоря.

— Това обяснява всичко. — Погледът на Бернхард се местеше от птицата към купчината клони и обратно. — Защо ще се изгаряте? Не се ли чувствувате добре тук?

— Аз съм птицата Феникс — отвърна птицата Феникс. — На всеки сто години се отправям към някое скришно място и се изгарям. А сетне от пепелта се възражда нова птица Феникс. Открай време си продължава така.

— Фантастично — рече Бернхард.

— И сега на всичко това ще се сложи край само защото не мога да намеря едно жалко малко кибритче.

Робобрата се измъкна от дупката си и предпазливо се приближи.

— За какво става дума? — попита той подозрително. — Да се гори ли смята? Да не се е побъркала?

— Казва, че тя е птицата Феникс — уморено отвърна Бернхард.

— Не й вярвай. Лъже. — Робобрата изгледа с омраза птицата. — Ако тя действително се настани върху тая купчина с клони, аз обещавам да я запаля.

— Сериозно ли говорите? — запита възхитено птицата Феникс.
— Наистина ли?

— Да не мислиш, че лъжа? — изкрещя Робобрата. — Смееш ли да дойдеш по-близо и да го повториш? Само ела и го кажи пак! — Той заотстъпва бавно, размахвайки заплашително предните си крайници. Птицата не слушаше. Беше се отпуснала на пясъка и дишаше тежко и ритмично. Когато отново се надигна, на земята лежеше едно голямо, блестящо яйце. Бернхард повдигна вежди.

— Какво, по дяволите, е това?

— Яйце. — Птицата Феникс го изгледа вторачено. — Не сте ли виждали яйце?

— Струва ми се, току-що казахте, че птицата Феникс се възражда от пепелта на старата птица Феникс.

— Това е легенда — изсъска птицата Феникс. — Чували ли сте някога за птици, които се възраждат от пепел? През живота си не съм чувала толкова глупаво нещо! — Тя отметна глава и се премести малко встрани, за да изрови дупка в пясъка. — Аз, естествено, снасям яйца, както всички други порядъчни птици — каза тя през рамо. — И както всички други порядъчни живи същества би трябвало може би да добавя. — Направи пауза и отправи критичен поглед към Бернхард. — Вие снасяте ли яйца?

— Не — призна Бернхард.

— Почти подозирах нещо такова. — Върна се при яйцето и клатейки глава, го търкули към дупката, която след това покри с пясък.

— Сега ще се изгори ли? — попита Робобрата.

Птицата Феникс не го удостои дори с поглед. Покачи се върху купчината сухи клони и се настани церемониално.

— Надявам се, няма да се обидите, ако ви го кажа — обърна се тя към Бернхард, — но скоро вие ще умрете от глад, а когато това стане, тук ще се съберат всевъзможни безкритични животни, за да ви изядат. Затова ще ви бъда благодарна, ако си идете оттук, докато все още можете, защото иначе те ще намерят яйцето ми, преди да се е излюпило, а се боя, че едно яйце, от което след време ще се появи такава изискана птица като мен, е изключително вкусно.

— Ще си идем — мрачно я увери Бернхард.

— Да го подпаля ли вече това откачено чудовище? — попита Робобрата.

— Бъдете тъй добър — помоли птицата.

Робобрата задвижи нещо върху гърдния си кош и огнен пламък, дълъг пет метра, изскочи с гръм от една /дупка в ниското му чело.

— Огнепръскачка — обясни той. — В случай че на тоя мошеник, който нарича себе си войник, внезапно му хрумне нещо. — Той се приближи внимателно към купчината клони и насочи струята към сухите вършини.

Купчината пламна за секунди. Бернхард и Робобрата се отдръпнаха назад. Огромни пламъци се устремиха към небето и скриха птицата Феникс зад непрогледна огнена стена. От кладата се разнесе тежка миризма. Бернхард жадно пое с ноздри миризмата и въздъхна. Терзанията на глада се появиха отново и сега с удвоена сила заядоха вътрешностите му. Изчака огънят да стихне дотолкова, че да може безопасно да се приближи до кладата, и внимателно се придвижи напред. От птицата Феникс не беше останало нищо друго освен овъглени крака и няколко пъстри, леко осаждени пера.

— Да му се не види и чудовището — задъха се той. — Направи го!

— Комунист! — раздразнено се обади Робобрата. — Още в началото го разбрах. Хей там! Какво правиш?

Втурна се след Бернхард, който бе изтичал към ниската купчина пясък — мястото, където птицата Феникс бе заровила яйцето си. — За какво ти е тая работа? Какво се каниш да правиш, злодей такъв?

Бернхард изкопа яйцето и го отнесе към тлеещата клада.

— Ще ям — отвърна с достойнство той. — И недей да крещиш, не се отразява добре на храносмилането ми. Положи внимателно яйцето сред палещите въглени и се настани на земята, като се облизваше.

— Не разбираш ли какво правиш? — закрещя Робобрата. — Изядеш ли това яйце, няма да има нова птица Феникс. Не проумяваш ли какво означава това?

— Означава, че ще бъда сит — отвърна Бернхард. — Бъди доволен, че не нося отварачка за консерви. — Той се усмихна страховито на Робобрата, който панически отстъпи няколко крачки назад.

— Убиец! — извика той. — Гангстер! Луд!

Бернхард не отговори. Седеше неподвижно и чакаше, а болките в корема му вече се превръщаха в усещане за разяждаща празнота. Найсетне той изрови яйцето от огъня с помощта на една пръчка и разчупи черупката. Яйцето беше приятно рохко сварено; възбуждащи апетита миризми подразниха обонянието му; стоманени нокти се впиха в червата му. Докато Робобрата истерично танцуваше около него, той налапа яйцето с големина на футболна топка и щастливо облиза пръсти. Доволно се отпусна по гръб на пясъка и зачопли зъбите си с парче от яйчената черупка.

— Ти си злодей, убиец на митове и нарушител на обещания — строго нареждаше Робобрата. — Какво мислиш ще направи Желязната челюст, като узнае за тая работа?

— Не ми говори — сънливо отвърна Бернхард. — Пречиш ми на храносмилането.

— Съвест нямаш ли? — попита Робобрата. — Нямаш ли чест? Чувство за справедливост? Срам нямаш ли?

Бернхард седна.

— Няма ли да млъкнеш, та да поспя, изрод такъв? Ако не млъкнеш, в името на бога, ще те...

Някакъв кактус с доста зловещ вид се завъртя и оголи бляскав високоговорител.

— Да, тук съм — проскърца той, — но не разчитай на помощта ми! Какво искаш?

Бернхард зяпна недоверчиво кактуса с кръвясали очи.

— Ти ли си? — попита той. — Моят най-добър приятел, старият ми другар — централният мозък?

— А ти какво очакваше? — изсъска кактусът. — Дядо Мраз ли? Убиец!

— Слушай — започна Бернхард, — откъде можех да зная, че...

— Ти го застреля — изрева кактусът, — при това в гръб!

— Естествено — съгласи се Бернхард. — В гръб. Голям и дебел гръб. А какво трябваше да направя? Може би да го помоля да се обърне?

— Ти си убиец — отсече кактусът. — Отвратителен елементарен убиец.

— Аз съм войник — отвърна Бернхард. — Имам право да застрелям когото си искам.

— И изяде яйцето на птицата Феникс. Не разбираш ли какво направи? Никога вече няма да има нова птица Феникс! Възражда се е от пепелта си цели десет хиляди години, а ти пристигах и я изяждаш! Разруши един от най-прекрасните митове на човечеството!

— Но затова пък се спасих от гладна смърт — с достойнство посочи Бернхард.

— Наистина ли мислиш, че струваш повече от птицата Феникс?

— Да.

Кактусът се наведе към него и високоговорителят неприятно се ухили.

— Искат ли ти се да се бориш с голи ръце срещу едно безсмъртно чудовище, което има петдесет космати ръце и отровни нокти?

— Не.

— Ще ти се наложи — увери го кактусът — веднага щом войниците от Хан те заловят. Искат ли да се обзаложим?

— Затваряй си устата! — изкрещя Бернхард. — Не желая да разговарям с теб!

— Продължавай, продължавай! — изкрещя кактусът в отговор. — Продължавай да ме обиждаш! Но после като загазиш, да не ми пълзиш на колене, защото няма да ти помогна! — Изплю няколко остри като бръснарски ножчета бодила срещу него и се изсмя ужасно. Бернхард не отговори, отчасти защото не можа да измисли достатъчно унищожителна реплика, отчасти защото гласът му бе заглушен от мощен звук, който се разнесе откъм небето. Той погледна нагоре.

Видя летяща каляска, теглена от два козела, която се спусна към него. Хвърли се с вик на земята и закри глава с ръце. Каляската префуча на сантиметри от долната част на черепа му. Когато отново вдигна очи, летящата каляска се намираще на сто метра, подгонила ужасения Робобрат пред себе си. Огромен мускулест мъж с дълга коса стоеше изправен в каляската и ревеше след бягащия робот. В ръката си размахваше огромен чук, с чиято помощ сипеше порой светкавици подир своята жертва.

— В името на Один! — ревеше той. — Насекомо! Червей! Гневът на Тор се събужда! Как се осмеляваш да се опълчиш срещу господаря си? Роб! Ратай! В името на божественото веселие на Валхала, това няма да остане без възмездие! Спри, нищожество! Спри, ти казвам!

Думите се сляха в непрекъснат гневен рев. В това време каляската продължаваше да преследва крещящия Робобрат нататък през пустинната равнина. Бернхард се понадигна, седна и подпря глава. Може би въпреки всичко животът не е чак толкова лош, помисли си той. Напротив, в момента дори му се видя обнадеждаващ.

— Не е ли чудесно? — въодушеви се той и побутна кактуса с ботуш. Кактусът на часа го обсипа с отровни бодили, като го проклинаше ожесточено. Бернхард се оттегли на по-сигурно място и доволно се изтегна на земята.

— *Фантастично* — въздъхна той, — по-добре не може и да бъде! Исполинът от летящата колесница успя да превърне по-голямата част от зеленеещата се долина в димяща пустиня и се завърна при Бернхард, описвайки дълга извивка във въздуха. Приземи се с глух удар на сантиметър от краката му и му се ухили отвисоко през рошавата си брада.

— Доста добре го направих, нали? — гордо рече той и се тупна по косматата гръд. — В името на Один! Ама наистина до смърт го изплаших дяволското му псе, нали? Усмихна се широко на Бернхард, очевидно очаквайки похвала за големия си подвиг.

— Кой си ти? — попита Бернхард.

— Аз?

— Да, ти.

— Аз съм могъщият Тор — отвърна воинът. Наведе се още по-надолу към Бернхард и го обгърна в плътен облак лош дъх. — Добре се справих, какво ще кажеш? Почти до смърт го изплаших! — Разсмя се гръмко той.

— Но все още е жив — отбеляза Бернхард. — Все още го чувам как крещи в далечината.

— Факт, че дълбоко в себе си аз съм пацифист. Изплаших го и го прогоних, нали така? Нима искаш да убия този нещастник?

Бернхард забеляза голямата значка с надпис „Make Love Not War“^[1], която украсяваше могъщата гръд на исполина. Той въздъхна.

— Мислех, че убиваш всичко, което ти се изпречи на пътя. Никога не бих предположил, че си пацифист.

— Светът се променя — каза Тор. — Освен това започвам да остарявам. — Протегна ръка и повдигна Бернхард в каляската. — Сега да тръгваме — рече Тор.

Бернхард падна надолу с главата право върху вързоп прясно одрани животински кожи и обърканият му поглед срещна големите замислени очи на грамаден глиган. Глиганът се озъби зловещо насреща му и изложи на показ внушителна фасада от пожълтели бивни. Бернхард бързо се отдръпна назад, теглейки с две ръце меча си.

— Какво значи това? Да ме убиеш ли искаш? Пусни ме! — закрещя истерично той.

— Не крещи — заповяда му през рамо Тор. — Ще го нервираш.

— Крещя ли? — изрева Бернхард. — Аз? Да не би да мислиш, че се боя?

Отдръпна се назад от ужасеното животно, като с треперещи ръце държеше меча пред себе си.

— Ако не махнеш това чудовище от мен, ще го съсека на парченца! Ясно ли е?

Тор омота въжетата около огромните си космати ръце и цъкна с език на козлите.

— Хайде, давай, убий го — рече той. — И бездруго, като пристигнем, ще го изядем. Но недей да му чупиш краката.

— Моят меч е ужасяващ и непобедим — изскърца със зъби Бернхард и отстъпи още малко назад. — Ще го насека на парченца, ако се опита да ми направи нещо! Защо да не чупя проклетите му крака?

— Да не искаш да куца до края на живота си? Освен това ще се озлоби.

— Какво ме интересува това, по дяволите! — просъска Бернхард. Скри се зад гърба на Тор и се изплези на глигана.

— Ти не познаваш Серимнер — отвърна Тор.

— Хич не ми и трябва. Ако направи една-единствена крачка към мен, то аз, в името на бога ще...

— Млъкни! — изрева кактусът.

Каляската се вдигна от земята със силен тласък, който хвърли Бернхард на пода. Той крещеше и ругаеше с пълно гърло, размахал истерично ръце и крака във въздуха. Каляката се издигна под остър ъгъл към яносиньото небе и той се хързулна без съпротива към задния ѝ край, удари се в някаква яка дъска и остана да лежи неподвижно, ругаещ и запъхтян.

— Не си мисли, че ще ти дам да постъпваш така с мен! — побеснял крещеше той и се мъчеше да се изправи на крака. — Няма да

те оставя...

Огромният глиган загуби опора и се търколи към него като топка, от която на всички страни стърчаха копита, крака и бивни. При сблъсъка им се чу глух удар и шум от строшено дърво. Когато димът се разсея, отеكلото тяло на глигана лежеше върху Бернхард. Бернхард не се виждаше никакъв, мяркаше се само малка част от възчервеното му лице, борещо се за глътка въздух под тресящата се, разплута воняща маса сланина. Тор им хвърли един поглед и се разсмя. Глиганът наведе огромната си глава и близна Бернхард по лицето.

— Харесва те! — удивено рече той. — Виждаш ли!

— Гуаааааркх! — изхриптя побеснял Бернхард.

— Разбира се — съгласи се Тор. — Когато искаш!

[1] „Правете любов, а не война“ — девиз на хипитата. Б.пр. ↑

След няколко часа, богати на събития, Бернхард се наведе над грубо одяланата дървена маса в огромната зала на Валхала да подкрепи малтретираното си тяло, надигнал огромен рог, препълнен до ръба с вкусна пенлива бира. Златистожълтата течност весело се пенеше и вдигаше мехури в такт със звъntenето на пробляскващи мечове, долитащо от квадратната площадка, оградена от дълги маси, поставени покрай опушените стени. Двама широкоплещести гологръди здравеняци правеха всичко според силите си, за да се изкормят един друг; по стените се лееше кръв, разни телесни части хвърчаха из въздуха, посрещани от събралите се воители с ентузиазирани възгласи. За протичането на двубоя можеше да се съди единствено по силата на възгласите, тъй като залата беше пълна с открити огнища, които бумтяха и димяха, а комини естествено липсваха. Наоколо се кълбеше плътен черносив дим със зловонна миризма, който само от време на време позволяваше на гостите да зърнат нещо, намиращо се по-далеч от собствения им нос. Вонята от пушека просто зашеметяваше, и слава богу, защото застаналите отпред викинги воняха още по-непоносимо. Бернхард кашляше, пиеше и пак кашляше; спираше да пие само за да вземе и той участие в радостните крясъци, надавани при прехвърчането на някоя отсечена ръка или крак или за да откъсне някое по-големичко парче от жилавото месо на глигана Серимнер. Със садистична радост лично бе заклал животното тая сутрин и сега се хранеше с удоволствие, което само отчасти се дължеше на глад.

Празникът беше в разгара си. Шумът беше оглушителен, а участниците в празненството (както се видя, когато димът се разпръсна достатъчно, та да позволи един бегъл поглед) — също тъй страшни, както и начинът им да се забавляват. Повечето бяха човешки създания. Бернхард едва-едва различи висок, облечен в черно мъж с висока шапка на главата, който възбудено жестикулираше. Чуваше се острият му, пронизителен глас; малко по-нататък седеше едър мъж, облечен в

туника с къси ръкави, с тежки златни гривни около китките и две маймуни на раменете. Той се смееше с могъщ гърлен глас и стоварваше меч си върху масата всеки път, щом някой от участниците в битката успееше да приложи на противника си по-специален, противоречащ на правилата трик. Тук присъствуваха и дракони, чиито рубиненочервени и зелени цветове великолепно блестяха, а из гърлата им бликаше жълт огън, и някаква стара дебела дама с блестяща тиара върху белокосата глава в компанията на два дремещи лъва в краката си. Мяркаха се златокъдри девиси в бели одежди и колосани бонета, дребни брадати мъже в сиви дрехи и други същества, наполовина мъже, наполовина козли, които с голямо усърдие се бяха посветили на съвместни занимания с тъмнокоси стройни момичета, украсени с лаврови венци, чието оскъдно облекло се състоеше в развяващи се бели парчета плат. Вдясно от Бернхард седеше дебел стар мъж и пееше прегракнало на някакъв непознат език. Пищен лавров венец зеленееше, килнат върху голото му теме. Там имаше рицари, крале и куртизанки, които пиеха, ругаеха и правеха любов пред очите на всички. Далеч в дъното на задимената зала, край разкошно украсена дъбова маса се бе разположил Господарят на боговете. Бернхард успя да го зърне за миг. Истински великан, с изтъкани от мускули могъщи гърди. Вишневочервена мантия, изпод която се виждаше синьо трико, се дилеше от огромните рамене. Косата му беше черна и блестяща, брадичката широка и безкомпромисна, очите — дълбоки и пламенни; върху широката гръд блестеше триъгълен знак с извезано в златно З. За празника на боговете — митичното необуздано веселие на Валхала — бяха оживели всички богове на хората, пресъздадени от централния мозък. Не липсваше нито един-едничък бог; на Бернхард му се стори, че зърна дори ужасния доктор Имануел Амисов, побъркан учен, бог на всички работи и механични хора, който някога, в далечно и потънало в мъгла праисторическо време, бе основал ужасяващото дружество „Смърт на човека“. Той беше висок два и половина метра и седеше далеч назад в огромната зала на една маса заедно с асистента си Сусу Калигула и неговия сътрудник, доктор Ротванг^[1], който, както се говореше, създаде някога Сусу Калигула от метални отпадъци, събрани от някакво бунце, докато луната хвърляла призрачна светлина над света и всички дяволи от Ада плачели и молели за милост. Черни облаци дим бързо скриха групичката от погледа, а когато димът отново

се разсея, вече ги нямаше. Бернхард оглеждаше залата и с всяка изминала секунда се чувствуваше все по-незначителен.

— Това, значи, са боговете — мърмореше си той мрачно. — Да си строят врата дано всичките!

— Има само един бог — отбеляза със строг глас рогът, от който пиеше. — Затваряй си грешната уста, да не ти пусна отрова в медовината! — просъска той злобно.

— Пак ли ти! — изкрещя Бернхард. — Какво, по дяволите, търсиш в медовината ми?

— А ти как мислиш? Да не би да смяташ, че много ми се харесва да те следвам на всяко отвратително място, което ти скимне да посетиш? Как веднъж не взе да отидеш на някое спокойно, приятно и порядъчно местенце, вместо непрекъснато да газиш из мръсотията! Нима в теб няма никакви възвишени помисли?

— Да не съм дошъл тук доброволно — оправда се Бернхард. — Довлякоха ме. Какво съм виновен аз?

— Първо „Златния Вой“ — продължи с леден глас рогът, — сега пък това тук. Все се оставяш да те замъкнат в най-отвратителните и порочни места, които човек може да си представи... пък и не правиш и най-малък опит да се махнеш оттам. Вярвах, че ще оцениш добрината ми да те даря с незабравимия меден месец в замъка на граф Дракула, но къде ти! Обиди всички учени мъже, които бях създал единствено заради теб, после съблазни оная развратница там, Фани Хил, и като връх на всичко изостави съпругата си! Така ли се държи един джентълмен?

— Аз не съм джентълмен — отговори Бернхард.

— Не е нужно да го казваш, вече знам.

— Е, и? — изкрещя Бернхард. — Проклета железарийо, какво ме интересува това! Измитай се и престани да ми разваляш вечерята! Да си строшиш врата дано!

— Не мога да си строша врата — с достойнство отвърна рогът.

— Искам да кажа — да ръждясаш. Не възразявай.

— И да ръждясам не мога.

Възцари се дълбока тишина. След дълга пауза рогът се обади:

— Така ли щеше да се отнасяш с мен, ако бях млада и красива жена?

— Да.

— Най-прекрасната и желана жена на света?

— Щях да те изнася на минутата. И какво?

— Значи въпросът опира до външния вид — посочи рогът. — А душата ми? А моята вътрешна красота? Нима аз нямам чувства? Каква е всъщност разликата, ако се позамислиш?

— Как да изнасяш един стар рог, пълен с бира — просъска Бернхард. — Разликата е дяволски голяма.

— Но представи си, че съм най-красивата жена в целия свят, обичам те и се стремя към теб с пламенен копнеж. Готова съм да понеса каквото и да е само за да бъда близо до теб. Не би ли могъл да ме обикнеш поне мъничко в замяна? Съвсем, съвсем мъничко?

— Мене никой не ме обича — продума Бернхард с треперещ от самосъжаление глас. — Не се будалкай с мен, проклета машино!

— Но аз те обичам!

— *Какво, какво?*

— Обичам те! — Рогът се разрида гръмогласно, медовината започна да пуска мехурчета, да се надига и да прелива над ръба в големи съзловидни капки, които се стичаха надолу по масата. — Обичам те! Обичам те! Обичам те! Стъпчи ме! Презри ме! Бий ме! Прави с мен каквото си поискаш, каквото и да е, ще понеса всичко, стига само да съм близо до теб, любими мой, съпруге мой, мой прекрасен герой!

— Боже господи!

— Да, аз съм тук, какво искаш?

— Съвсем ли си полудял?

— Да, луд съм от любов!

— Някоя бурма ти се е развинтила — просъска Бернхард.

— Надсмиваш ми се, но каквото и да правиш — нищо не ще намали любовта ми към теб. Толкова ли съм противен?

— Да.

— Но не можеш ли да се абстрахираш от външността ми? Да почувствуваш колко много те обичам? Не виждаш ли каква прекрасна духовна компания ти предлагам?

— Виждам един рог за пиене — отвърна Бернхард. — Засега не се нуждая от друга компания. Хайде, пръждосвай се.

Рогът замлъкна и Бернхард престана да му обръща внимание. По въздуха долетя космата ръка, все още конвулсивно стиснала кървав

меч. С глухо тупване тя се приземи на масата и Бернхард изръкопляска ентусиазирано.

— Би могъл да ме обичаш заради самия мен — мрачно се обади рогът.

— Да не съм механофил? — С крайчеца на окото си Бернхард улови едно внезапно движение на отсечената ръка.

— Знам — не съм красив, но в света има толкова други неща освен красотата. Какво е красотата впрочем? Красиво тяло можеш да получиш навсякъде, но душевната красота, истинската, търпелива любов на една зряла жена, кой ще ти даде това?

— Зряла жена! На двеста хиляди години! — изсумтя Бернхард. — Ти май искаш да ме обявиш за крал на геронтофилите? Да не си мислиш, че това е мечтата на живота ми — да бъда жиголо на такава отвратителна стара тенекиена кутия като теб?

Отсечената ръка полака припълзяваше все по-близо до рога, гърчейки кървавите си пръсти по покривката.

— Естествено, аз разбирам, че ти си мъж, с присъщите за мъжа животински инстинкти. Не бих могъл да очаквам да оцениш поканата ми за духовна близост, преди душата ти да бъде основно очистена от животинските пориви, но аз съм далновиден. Ще ти разреша да си имаш любовница — поне на първо време. Пък нали си и женен. Не мисли, че съм забравил. Ще бъдем едно щастливо голямо семейство — ти, аз и Тери; ще си живеем заедно завинаги — чудесно, нали?

Ужасяващата ръка се бе промъкнала зад рога. Пръстите се сгъваха и изправяха бавно с непрестанно, хипнотично движение. Мускулите се напрягаха и издуваха готови за нападение.

— Тери? — заекна Бернхард. — Ти? Аз? Завинаги? Боже господи!

— Ще съм до теб винаги, когато се нуждаеш от помощта ми! — нежно се отзова рогът. — Само ме повикай.

Ръката нападна изотзад, направлявана от верните инстинкти на стар и опитен воин и подтиквана от близостта на препълнения пренебрегван рог. Кървавите пръсти се сключиха около рога и в бързината го строшиха на парченца. Върху масата заструи златистожълта медовина. Гласът на централния мозък се превърна в някакво ужасно гъргорене. Едва сега ръката откри, че не е свързана с

тяло. Няма тяло, няма глава, няма уста — за какво ѝ е медовина? Ръката се отпусна върху масата, гърчейки разстроено пръсти.

— Надали щеше да дрънка дълго — рече Бернхард и се изправи, — но все пак — благодаря. — Отдалечи се от масата с клатушкане, като подритваше по пътя си каторжници и разни пияни герои. Вниманието на отсечената ръка бе привлечено от тлъстия врат на мъжа с лавровия венец на главата. Извивайки сладострастно ужасните си кръвожадни пръсти, тя започна бавно да се плъзга напред към него.

Бернхард се отправи към бара, който се помещаваше в една от съседните стаи. Помещението беше малко и претъпкано до краен предел, но тук беше по-весело, отколкото в голямата зала, ако това въобще бе възможно. Пияни герои стояха сгъчкани като сардели — едвам намираха място да размахат бокал или кинжал. Пращящи факли, втъкнати в поставки по стените, хвърляха весели светлинни върху стоманените остриета на ножове, мечове и брадви. Ухото долавяше мелодичния звук на забиващи се в нечий незащитени гърбове кинжали; острият мирис на пот, кръв и суров алкохол дразнеше обонянието. Бернхард се добра до бара, където широкоплещест юначага незабавно се изпречи отпреде му. Представи се като Конан Победителя^[2] и явно гореше от желание да се бие. Отличаваше се с почти пълна липса на чело, но затова пък имаше огромна брадичка и як врат — стоеше, вперил глупавите си сближени очи в Бернхард.

— Пръждосвай се — изръмжа Бернхард. — Да не мислиш, че имам време да се бия с всеки педераст, който се шляе наоколо?

Наведе се над бара и удари с ръка, за да разбуди бармана, който седеше сгърчен и като че спеше; от гърба му стърчаха толкова кинжали, ножове и мечове, че дори само тежестта им беше достатъчна, за да не му позволи да се надигне.

Конан Победителя се вторачи в Бернхард с очи, подобни на рохко сварени яйца, и от почуда едва не изпусна меча си. Най-накрая с усилие на волята той изпъчи гърди и изрева:

— Аз, Конан!

— Добре де. Хайде сега изчезвай! — Бернхард се протегна и грабна чаша отвратително вонящо уиски от ръката на някакъв наблизил седнал мъж, чийто гръб беше надупчен от едрокалибрани куршуми.

Очевидно той вече не се нуждаеше от питието си. Бернхард се взря с подозрение в чашата и пусна в течността една маслина за проба; тя незабавно се стопи — уискито започна да ври, да вдига мехури и да отделя огромни облаци вонящ жълтозелен дим. Той се прокашля многозначително и запрати чашата на каменния под, където течността бавно започна да разяжда димяща дупка. Конан Победителя го стисна за ръката и показа ужасните си бели зъби.

— Биеш? — с надежда попита той. — Убива? Кръв? Убийство? Сеч? — Той се наведе над Бернхард и като нададе мощен рев, показа сливиците си. — Аз Конан! Ти жалък плъх! Ти биеш!

Бернхард започна да се дразни. Извърна се бавно със зла усмивка на лицето си.

— Разбира се! — скръцна зъби той. — Когато искаш.

— Ти искаш да се биеш? — замига объркано Конан.

— А какво друго, проклет педераст такъв! Хайде, давай!

— Кой смее да се бие с Конан Победителя. Ти се шегуваш, чужденце!

— Скоро ще видиш дали се шегувам — изръмжа Бернхард. — Е, идваш ли? — Пристъпи тежко няколко крачки срещу Конан, който пребледнял се отдръпна назад.

— Никой никога не е дръзвал да се бие с Конан — промърмори той.

— Е, та? Значи е време някой да ти смаже черепа! — Бернхард геройски пристъпи още крачка напред, тикан от своя истерично подскачащ меч. Той конвулсивно го стискаше с две ръце, недоумявайки. Не разбираше на какво се дължи поведението на меча му и тъпо се питаше какво ли ще има да става. Конан тежко преглътна.

— Току-що си спомних, че имам да върша някои други работи — измърмори той, продължавайки полека да се оттегля към вратата. — Налага се да спася тази вечер прекрасната Савска царица от съдба, позлочеста и от смъртта...

— Хайде, почвай да се биеш, маймуно такава! — просьска Бернхард, който напразно се мъчеше да удържи побеснелия меч, напирал да сече и муши.

— Прекалено си дребен за могъщия Конан... аз не се бия с недостойни воители... — Конан отстъпи още по-назад към вратата. — Аз съм голям и силен — обясни той на Бернхард. — Борих се срещу

ужасния дракон Мрфне с голи ръце и го убих, пак аз унищожих всички армии на Мелнибон, но един недостоеен воин няма да убия.

И слава богу — помисли си Бернхард. — Стига си дрънкал глупости! — изрева той.

— Не искам!

— Страх те е, а?

— *Мене?* — Конан избухна в смях, като в същото време внимателно открехна вратата зад гърба си. — Конан Победителя да го е страх? Ще ме спукаш от смях! Ха! Хаха! Хахахахаха!

— Е, аз просто попитах — успокой го Бернхард. Той пъкна бясно протестиращия меч в ножницата, готов да забрави цялата разправия, пък и Конан беше вече изчезнал. Подигравателният му смях ехтеше през мрачно разлюляната врата. Бернхард изпръхтя, сви рамене и то последва. Но съвсем бавно.

[1] Изобретателят на куклата робот от „Метрополис“ на Фриц Ланг. Б.пр. ↑

[2] Герой на популярни на Запад комикси и книжлета. Б.пр. ↑

Напуснал голямата зала на Валхала, Бернхард вървеше надолу по една криволическа пътека в окъпаното от розова светлина утро. Вековни дървета простираха пищните си корони над главата му и преобразяваха пътеката в стръмно наклонен тунел, който се виеше през гората. Накацали по клоните рошави птички си говореха нещо със сипкаво чирикание. От време на време някоя от тях стъкмваше безрадостна песен, за да замлъкне изведнъж, сякаш изплашена от звука. Мрачно настроение тегнеше над гората, изпълзяваше от мъха, виеше си нагоре около стволовете на дърветата и се стоварваше отново от клоните; настроение, от което лъхаше разочарование, мисъл за самоубийство и всеобща разруха. Бернхард въздъхна и продължи нататък, размишлявайки за шансовете си да оцелее на тази безумна планета. Питаше се дали някога ще се завърне на космическия си кораб и какво ли ще се случи, ако отново се появи в космическата флота и офицерите започнат да му задават неприятни въпроси. „Къде, по дяволите, е Робобрата“ — щяха да питат те. И: „Къде е Желязната челюст. Ужаса на Вселената.“ „Откъде, по дяволите, сте взели тая униформа?“, „Дезертирахте ли?“, „И къде, по дяволите, е вашият пистолет? Зле ще свърши тая работа за вас, много зле...“

„Но аз бях нападнат!“ — щеше да прошепне той, напразно опитвайки да се отдръпне от обшитите със злато униформи, обкръжили го отвсякъде.

„Наистина ли?“

„Наистина. Най-напред тоя каубой, разбирате ли. А пък после попаднах в оня увеселителен палат и се появи някакъв робот — земята се продъни под краката ми, лекарите ме закърпиха и там беше Тери... тя е моя съпруга, разбирате ли... и... разбирате ли?“

„Да, да. Разбираме. Продължавайте.“

„Хм... еххх, толкова неща се случиха, генерал... капитан... полковник... Надали мога да кажа какво стана после...“

„Не се грижете за това, войнико, продължавайте, продължавайте. Надявам се, че светлината не ви безпокои?“

„О не, сър, вече започвам да свиквам... само дето, виждате ли, тия белезници стягат ужасно...“

„Ще получите нови, щом желаете. Продължавайте сега!“

„Да... пропаднах в дупката, която централният мозък отвори под краката ми, когато Тери ме подгони, там долу срещнах каубоя и ние... кажете, не бих ли могъл да получа чаша вода?“

„Не.“

„Но аз съм толкова жален...“

„Първо говори, негоднико, после искай вода!“

„Но аз говоря вече пет часа непрекъснато!“

„Зъбиш се, така ли?“

„Не, аз само...“

„Още една дума, нищожество, и ще изхвърчиш през люка, ясно ли е?“

„Но...“

ЗАТВАРЯЙ СИ УСТАТА, ГОВЕДО ТАКОВА! КЪДЕ Е РОБОРАТА? КЪДЕ Е ЖЕЛЯЗНАТА ЧЕЛЮСТ? КЪДЕ ТИ Е ПИСТОЛЕТЪТ? КЪДЕ ТИ Е УНИФОРМАТА? ЗАЩО СТАНА ПРЕДАТЕЛ? ЗА КОГО РАБОТИШ? ЗАЩО СЕ ВЪРНА ТУК? КЪДЕ СА БОМБИТЕ, КОИТО ВЪЗНАМЕРЯВАШЕ ДА ПОСТАВИШ НА КОРАБА? ОТГОВАРЯЙ!

И така нататък, и така нататък, и така нататък. Щеше да е добре, ако отървеше военния съд.

Бернхард продължи надолу по стръмния наклон на пътеката, дъвчейки мрачно мустака си, като от време на време хвърляше подозрителен поглед към гората наоколо. Веднъж видя чудовищна птица да се рее високо горе във висините; тя прелетя тежко над него, стискайки в ноктите си някакъв гърчещ се розов предмет, и бавно се изгуби от погледа отвъд горските върхари. Инак небето беше ясно и пусто с изключение на няколко облака, които плуваха безцелно. Денят бе чудесен, а започваше да става и горещо. Бернхард се почувствува уморен. Той се отпусна тежко до огромно чепато дърво и изтри с ръкав потта от челото си.

— Ето какво му трябва на човека — малко девствена природа — заяви той сериозно и ядно пропъди цял рояк настървени комари, които

злобно бръмчаха около него. — Но в умерена доза — просто да се почувствуваши близо до природата, и толкоз. Прекалиши ли в дозата, става потискащо, чувствуваши мръсотията и горещината. Лишаваши се от илюзиите си... Дяволите да го вземат, горещо е като в сауна!

Изтри отново потта от челото си и отпъди насекомите, увиснали над него в жужащ облак.

Зад гърба му със силен трясък се пречупи клон.

Някой или нещо се приближаваше отзад — полека и много, много внимателно, и все пак направо обидно тромаво. Бернхард замислено слушаше как стъпките приближават. Горската растителност пукаше и клони с дебелината на ръце се чупеха като клечки под страхотната тежест. Бернхард напрегна мускули, припомняйки си мрачно всички упражнения с оръжия, по които никога не си беше губил времето. Въздъхна тежко и зачака.

Стъпките неумолимо приближаваха, после спряха. Той долови звука от тежко, пъхтящо дишане. Някой се наведе над него и му дъхна във врата. Той се вкамени.

Усети на врата си мокра целувка, извъртя се и погледът му срещна право огромните воднисти очи на Серимнер; глигана, който самият той бе заклал само преди няколко часа. Почувствува се неприятно, меко казано. Чудеше се дали внезапно не е откачил.

— Ти ли си, чудовище? — изръмжа той, като се отдръпна назад през гъстите храсталаци. — Какво правиш тук?

— *Ти* какво правиш тук? — отвърна Серимнер малко нелогично.

— Седя си тук и не преча никому — рече Бернхард — и ето те теб — втурваш се и започваш да ме мляскаш по врата. Как се домъкна тук, по дяволите? Не си ли мъртъв?

— Мъртъв ли ти изглеждам? — обидено попита Серимнер.

— Изглеждаш отвратително жив. И все пак много добре си спомням, че те изядох преди няколко часа. Как така си жив сега?

Серимнер се отпусна на задните си крака и язвително се ухили срещу него с пожълтелите си бивни.

— Тъй, значи, изяде ме — рече той. — Е, как ти се видя?

— Жилаво като стара кожа.

— Да се разболееш дано! Защо измами Тор, че някога си бил касапин? Толкова е глупав, че пред него всеки номер минава — едни мускули и никакъв мозък. Който и да е нормален човек би разбрал, че

и насекомо не си утрепал през целия си жалък живот! Кълца ме като че съм дъска! Приятно ли ти беше?

— Никак. Никога през живота си не бях виждал толкова много кръв. Макар че когато крещеше, ми се хареса... — Бернхард щастливо се усмихна, след което изгледа злобно глигана. — Защо се появи пак?

— Талант! Вечерта ме изяждаш, а на следващата сутрин съм пак цял-целеничък. Не е лошо, нали? Тор ме взема със себе си винаги, когато тръгва нанякъде. „Пиршеството не го бива никога без Серимнер“, твърди той, и е прав! — Серимнер се озъби широко, очевидно горд от самия себе си. Бернхард изкриви лице в грозна гримаса.

— Самовъзстановяващо се печено — промърмори той. — Боже господи!

— Да, тук съм — обади се зад него чепато дърво. — Какво искаш?

— Млъкни! — изкрещя Бернхард. Той се вторачи в Серимнер. — Значи, изяждам те, а на другия ден пак си жив и си се разхождаш важен-важен наоколо, като че всичко тук е твое. По дяволите! — Той отвратено се изплю на земята.

Серимнер се озъби зло насреща му.

— Да не мислиш, че ми харесва? — изгрухтя той. — Смяташ, че ми е хубаво да ме колят всяка вечер? На тебе щеше ли да ти е приятно да те кълцат на парчета, да те пекат и изяждат всяка проклета вечер, а на следващата сутрин да трябва отново да възкръсваш, за да влачиш нагоре-надолу каляски, натежали от дебели богове, които през целия си живот не са изкарали и една честно спечелена надница, които само пиянствуват, убиват, спят с жени и трупат тлъстини от твоята сланина? Ти как щеше да се чувствуваш на мое място? Да не мислиш, че съм умопобъркан? — Той подтичваше около Бернхард със злобно грухтене. — Говедо с говедо, да не мислиш, че съм извратен?

— Знам ли? — измърмори неубедително Бернхард.

— А можеше да ме попиташ, нали? Но, разбира се подобно нещо никога не би ти хрумнало, ти просто заяви на оня идиот Тор, че цял живот си бил касапин, и взе да ме колиш. Садист!

— Прилошава ми от теб — рече Бернхард. — Омитай се оттук, преди да съм те насякъл на парченца.

— Ами да, защо не! Хайде почвай! Сечи, убиец такъв, много ми дреме! Само ще ме отървеш от повече работа за днес, тъй че просто почвай да кълцаш, щом те забавлява! Хайде, давай! — Той се озъби заплашително срещу Бернхард.

— Върви по дяволите — уморено рече Бернхард.

Огромна пропаст зейна под Серимнер и той изчезна от погледа, надавайки смразяващ, изпълнен с ужас пронизителен рев. След секунди от пропастта изригнаха гърмящи пламъци. Най-близките дървета се подпалиха и от короните им, надали истеричен писък, изхвърчаха птици с обгорени пера. Пропастта се затвори също тъй бързо, както се беше отворила. На места останаха догарящи пламъци и воня на сярата — единствени следи за това, което се случи. Бернхард се взираше с вяло отпусната брадичка и разширени очи към мястото, където бе стоял Серимнер.

— Виждаш ли — обади се зад него чепатото дърво, — виждаш ли как лесно оправих работата. Заради теб. Искаш ли да направя нещо друго — кажи само! — Той нежно въздъхна. — Не ме ли обичаш поне съвсем, съвсем мъничко?

— Мразя те — процеди Бернхард. — Изчезвай оттук!

— Искаш да се махна? — с недоумение попита дървото.

— Да. И то бързо.

Дървото изтръгна корените си с ругатни и си тръгна с пиянско клатушкане.

— Не подозираш колко много ми струва това — тъжно рече то, — но ще направя всичко, което искаш, защото те обичам тъй възвишено — и се отправи с ридания надолу по пътеката.

— Наистина ли ще направиш всичко, ама всичко, което поискам? — попита Бернхард и се надигна.

Дървото се закова на място.

— Да! — рече то. — Всичко! *Каквото и да е!*

Бернхард пхна ръце в джобовете си и се отправи с маршова стъпка в обратна посока.

— В такъв случай — затваряй си устата и изчезвай оттук! — викна той през рамо.

С истеричен плач дървото се скри по пътеката. Бернхард плюна след него и си продължи по пътя.

Малко под върха стръмният скат се разстилаше в пищна зелена ливада, която стигаше до отвесна скална стена, спускаща се двеста метра надолу до подножието на долината. Когато Бернхард излезе на ливадата, той забеляза двама богове на почетна възраст, които стояха на ръба на пропастта и наблюдаваха замислено някаква битка, която се водеше долу в далечината. Оттам долитаха сърцераздирателни викове на мъже, сполетени от бърза болезнена смърт. Към тях се прибавяха и ревовете на различни впрегатни, животни, които бавно умираха, препускайки из долината и влачейки вътрешностите си по земята. Мечове и саби весело звънтяха, огромни оръдия ритмично гърмяха, бълвайки железни парчета над полесражението, които оставяха след себе си ужасно разкъсани хора и животни. Всичко се сливаше в един великолепен концерт, наситен с болка и прекрасна насилствена смърт. Утринното слънце озаряваше клането с мека кървавочервена светлина и всички пленителни детайли от кръвопролитие изпъкваха в цялото си величие: обезумели от ужас войници, облени в собствената си димяща кръв, които по неопишимо комичен начин се мъчеха да натъпчат обратно в коремната кухня собствените си вътрешности; напоени с горящ напалм наблюдатели, които търчаха нагоре-надолу като живи факли, и други разни работи, представляващи интерес за познавача. Ефектът беше зашеметяващ и двамата почтени зрители обсъждаха видяното помежду си.

— Вече не е като някога — заяви единият, очевидно разстроен от жалката гледка. Той не забелязваше Бернхард, тихичко примъкнал се до тях. — Какво всъщност правят? Игрят ли си? Та това е скандал? Истински скандал! — Той заскуба косите си, за да изрази възмущението си. Побеснял, започна да плюе по земята, обещавайки на всички участници в битката запазено място във вечния и изключително безкомпромисен ад.

— Именно скандал — съгласи се и другият бог. Той посочи ония детайли, които намираще за особено срамни, и тъжно си припомни

отминалите времена, когато мъжете бяха мъже, а войните — празненства, достойни за наслаждение и спомени. — Това битка ли е — чиста обида! — Според него те само губеха ценното си време.

— Обида — повтори другият и кимна умислено.

— С друго темпо ставаха нещата едно време. Динамично. Тогава имаше истински смелчаци.

— Динамично! Как точно го каза!

— Помниш ли Термопилите?

— Термопилите. Ех, какви времена бяха.

— В ония времена мъжете бяха *мъже*!

— Ами Вердюн!

— Вердюн! *Ето това* беше нещо! Окопите помниш ли?

— Еххх, окопите...

— Ами хердаловия газ!

— И байонетите.

— Да, байонетите. Ето нещо, способно да сгрее сърцето на стария човек.

— В ония времена войните се водеха със стил, не както стана покъсно с ония атомни бомби, бактериологични оръжия и другите там боклуци.

— Всичко става прекалено бързо в днешно време. Никакъв стил нямат.

— И без никаква кръв.

— И никакви байонети.

— Единствено ядрени ракети — и за какво? Не, нападенията с байонети от окопите си бяха къде-къде по-хубави.

— Днес хората вече не знаят как се води една истинска кървава война.

— Да не говорим пък за лъчевите пистолети!

— Все пак сега имат ония там оръжия, дето понижават налягането. Бих казал, че това е една крачка в правилна посока.

— Ония ли нещица, от които вътрешностите на войниците се разкъсват? Фина работа. Но Термопилите са си друго нещо. Много по-добро.

— Жалко, че по онова време нямаша байонети.

— Да, наистина жалко.

С тежка въздишка те отново отправиха поглед към плачевната гледка, която представляваха двете армии изколващи се в долината под тях. Бернхард се промъкна по-близо.

— Какво е това? — реши да попита той. — Война ли или нещо подобно?

— Щеше да бъде война — отвърна му застаналият по-наблизо бог, — ако тия жалки войници имаха малко повече кураж. Това е битката при Полотрино. — Той злобно се изсмя.

— Каква е тая битка при Полотрино? — попита Бернхард.

Богът се вкамени.

— Не сте чували за битката при Полотрино?! — Той се обърна към другия бог. — Чу ли? Този мъж не е чувал за битката при Полотрино!

— Невероятно! — възкликна развълнувано другият бог.

— Най-кървавата битка през Шестстотингодишната война!

— Двеста трийсет и шест хиляди убити!

— Но надценявана.

— Несъмнено.

Те закимаха сериозно, поглаждайки замислено достойните си за уважение бели бради.

— Съжалявам — рече Бернхард. — Не съм много добър по история.

— Имате всички основания да съжалявате — съгласи се близкостоящият бог. — Битката при Полотрино е всепризната за повратен момент във военната история. Първото сражение, при което повече войници загиват по време на самата битка, отколкото впоследствие от болести, глад, дисциплинарни наказания, лошо снаряжение и тъй нататък. Именно тази битка отбеляза първата крачка към модерните войни.

— Започват да губят сили — измърмори другият бог.

Той отправи безразличен поглед към Бернхард и замръзна. Лицето му изразяваше напрегнат интерес.

— Яяяя — прошепна възхитено той, — това вашият меч ли е?

— Да, обаче...

Очите на бога блестяха с алчен, изпълнен с уважение поглед. Той протегна ръка и докосна дръжката на меча с треперещ пръст. Мечът заподскача нагоре-надолу в ножницата с кръвожадно потракване.

— Прилича на Калибърн — обади се благоговейно другият бог.

— Това е Калибърн!

— Най-сетне! — Сенилно щастие просълзи очите им.

— Богове!

— Млъквайте! — изсъска зад тях един гологлав храст. — Само да сте посмели да сторите нещо на този мъж и ще ви...

Като по даден знак боговете се обърнаха и с порой гърмящи мълнии унищожиха глогиновия храст. После отправиха към Бернхард угоднически усмивки.

— Вие се върнахте — започнаха те. — Неустрашимият воин от ония далечни времена, когато мъжете бяха мъже и благородните подвизи се срещаха тъй често, както днес се среща страхливостта. Очакват ви славни, геройски подвизи.

— Кого? — възкликна Бернхард. — Мен?

— Страхотни бойни игрички!

— Невъоръжен срещу безсмъртни чудовища с по петдесет космати ръце и отровни нокти!

— И Ужаса на арената!

— Да, Ужаса на арената!

— Пуснете ме! — закрещя Бернхард и започна истерична борба в железната хватка на боговете. — За луд ли ме вземате? Пуснете ме! — Опита се да ги срита в слабините, но те изкусно го събориха по гръб, кискайки се беззвучно?

— Най-последно! — радваха се те. — Героят!

Бернхард се отпусна.

— Вие ужасно грешите — обади се той. — Аз съм негодник и страхливец. Освен това краката ми се потят. Не бихте искали такъв като мен да се бие за вас, нали?

— Скромността е черта на характера, необичайна в днешно време — щастливо рече единият бог. — Не се подценявайте!

— Храбър сте като лъв! — добави поощрително другият бог. — Само почакайте!

— Пуснете ме! — изкрещя Бернхард и се опита да ритне побликия бог в корема.

— Стой спокойно, говедо такова! Или искаш да си изпатиш като оня там глогов храст?

Бернхард престана да се съпротивлява и утихна.

— Сериозно ли говорите? — жално попита той.

— Да ти покажем ли?

— Като ви слушам, с всяка измината секунда вие ми заприличвате на Желязната челюст все повече и повече — измърмори Бернхард. — Хайде продължавайте!

— Трябва да спасиш една прекрасна девица от съдба, позлочеста и от смъртта — обясниха му те. — Нима това не е славна и благородна задача за могъщ воин като теб?

— Не съм съвсем сигурен — измънка Бернхард. — Някой да не е решил да ѝ краде новото кожено палто?

— Безкрайно по-страшно! Ако ти не се намесиш да я спасиш, ще и бъде отнето най-скъпоценното съкровище!

— Роклята ѝ от „Диор“? Или старичкия ѝ приятел с милионите и лимузините?

— Ти си чудовище и свиня — разгневиха се боговете. — Имаме предвид невинността ѝ.

— Вие се шегувате — отвратено рече Бернхард. — Много ми дреме на мене за нейната проклета невинност... — Той рязко се спря и тежко преглътна. — Ей, вие, да не искате да кажете, че аз...?

Боговете бяха вече изцяло погълнати от вълшебните заклинания, необходими, за да бъде изпратен един млад и храбър воин в помощ на изпаднала в беда девица, така че не обърнаха никакво внимание на гръмогласните протести на Бернхард. Между тях лумна ревящ огън; ароматни прахове се хвърляха в пламъците; величественият звук от далечната музика на орган се смеси с миризмата на сѳра и митра. Към тях се прибавиха диви ругатни и воня от горящи косми — бялата брада на единия бог внезапно се подпали и задимя. Докато сполетеният от бедата бог с резове се търкаляше наоколо по земята, опитвайки се да угаси пламъците, другият бог продължи заклинанията. Около тях се закълби зелен дим. Слънцето се скри зад непроницаема завеса черни облаци; на небето се появиха звезди. С мощен тътен нощта се спусна над местността. Богът пристъпи крачка напред, сграбчи Бернхард със стоманенотвърди ръце и го запокити право сред гърмящите пламъци.

— В името на Азрад, Бетуулия, Луцифер и Белиал Портата се отваря! — припяваше той. — Ти вече си от Другата страна!

И той се озова там.

Бернхард изскочи от бушуващия огън, истерично крещейки с цяло гърло. Удряше се по униформата, за да загаси пламналите безброй малки огънчета. Направи две крачки напред, препъна се в нещо на пода и се стовари като отсечен бор. Тръсна объркано глава и отвори очи.

Намираше се в малка, неописуемо мръсна килия, воняща от мръсотия, пот и кръв. Подът беше влажен и леденостуден, от сводестия таван капеше вода; хищни растения, впити здраво в стените, лакомо се протягаха към него. Пламтящият зад гърба му огън хвърляше танцуващи сенки върху просмуканите от влага стени и с безпощадна яснота му разкриваше локвите застояла вода по пода, купчините гниещи черепи и кости, охранените плъхове, които пробягваха наоколо, и здравата дъбова врата, разположена в другия край на помещението. Светлината на огъня му даде възможност да види и останалите обитатели на килията.

— Аха, ето те и теб, негоднико! — изкрещя Робобрата. — Страхливец! Предател! — Той се втурна към него с вдигнати лапи, но след няколко крачки бе задържан от верига, заварена за гърба му, а в другия си край — зазидана в стената зад него. — Ела ми по-насам! — ревеше той. — Още крачка и ще те разкъсам на парченца! — пенеше се той, изпълнил до пръсване екрана върху челото си със смразяващи кръвта картини — гилотини, лъчеви пистолети, ръчни гранати и т.н., всички работещи в истерично темпо.

— Млъквай! — изкрещя Бернхард в отговор.

— Ти ме изостави!

— То се знае! А ти какво очакваше?

— Да ме защитаваш до последния си дъх, ето какво!

— *Бернхард!*

Бернхард се завъртя кръгом и косите му се изправиха от онова, което видя. Само на метър от него Тери бе коленичила в една леденостудена смърдяща локва и умолително протягаше ръце към

него. В сините ѝ очи гореше пламъкът на неугасима, ужасяваща любов; устните ѝ се движеха с безумна скорост, не по-малка от тая на гилотините от екрана на Робобрата. Стоманено колие опасваше красивата ѝ шия и чрез здрава верига я приковаваше към една кука в стената. Веригата трептеше като тетива на лък в резултат на мъчителните ѝ, нечовешки напъни да се втурне насреща му. Звук на метал, огъващ се под непоносими усилия, огласи килията. От изрядната ѝ униформа на медицинска сестра не бе останало нищо — тя бе само спомен, а същото се отнасяше и за по-голямата част от бельото ѝ. Бернхард почувствува, че се изчервява. Странно чувство, все пак — да видиш собствената си съпруга в такова състояние, прикована с верига към стената в такова ужасно, пропито с влага подземие, при това — смееща се и плачеща едновременно. Тя полагаше нечовешки усилия да го достигне, ала напразно. „Може би — помисли си той — мъжът трябва точно така да се държи със съпругата си, ако иска да има мир и спокойствие в дома си.“

— Любими! — хлипаше Тери. — Съпруже мой! Скъпи мой! Знаех, че ще се завърнеш! Знаех!

— ... изостави ме! — ревеше Робобрата, скачаше побеснял наоколо и се опитваше да разкъса веригата си.

— Тихо! — изрева Бернхард. — Млъквайте и двамата! — Обърна се разгневено към Робобрата и му показа блестящия си меч. — Да ти отсека ли отвратителната глава? Още една думичка и си готов!

Ужасен, Робобрата се отдръпна с подскоци и се скри в сенките.

— Искаш ли да опиташ безплатно хрускавия кекс „Крабули“? — едва чуто попита той.

— О, Бернхард! Любими мой! Защо не разсечеш веригата, Бернхард? Не виждаш ли как копнея да те прегърна, да бъда смачкана от твоята чудовищна любов? Не виждаш ли, че изгарям от копнеж по теб?

С маршова стъпка Бернхард се върна при огъня.

— Ей, ти! — извика той. — Къде си? Обади се!

Нещо се размърда вътре сред пламъците и миг по-късно една божа глава се показа от гърмящия огън, пръскайки жарава и горящи цепеници по пода. Главата погледна нагоре към него с виновна усмивка и попита:

— Искаше ли нещо?

— Какво, по дяволите, означава това? — изрева Бернхард. —
Защо трябваше да ме пращаш в тая отвратителна килия при тия двама
идиоти?

Главата се поогледа:

— Аха, виж ти... май че съм направил малка грешка в
изчисленията... е, на всекиго може да се случи, нали? — Главата се
изкиска засрамено.

— Престани да дрънкаш врели-некипели — просъска Бернхард.
— Погрижи се да изляза оттук, и то бързо!

— Бернхард! — изхлипа Тери.

— Знаех си! Винаги съм знаел! — изскърца Робобрата. — Той
отново смята да ни изостави!

— Е, аз, разбира се, с удоволствие бих ти направил тази услуга,
но за съжаление е невъзможно — рече главата.

— Защо? Не си ли всемогъщ?

— За съжаление не.

— Противен плъх — рече Бернхард.

— Аз съм един стар човек — отвърна главата извинително.

— Значи си и склерозирал — изсъска Бернхард. — Що не
вземеш да се удавиш, развалина такава?

— Ти си един нахален безделник — строго отвърна главата. —
Освен това аз все пак те изпратих отвъд — при хубавата девица, тъй че
грешката ми не е толкова фатална, нали така?

— Къде виждаш хубава девица? — изненада се Бернхард.

— Точно зад теб. Хайде — почвай да я спасяваш! Да си строшиш
врата дано! — закудкудяка злостно главата.

Бернхард се обърна. Тери се усмихваше насреща му през пелена
от сълзи на любов и щастие. Той се извърна отново към огъня.

— Нея ли имаш предвид? — попита той главата.

— А коя друга?

— Тя не е никаква девица! Това е жена ми!

— Вкусът ти е изключително добър — кимна възхитено главата.

— Измамен съм! — простена Бернхард. — Идвам тук да
спасявам прекрасна девица и кого намирам? Собствената си съпруга!

— Но и нея си я бива, нали?

— Възможно е, но не е никаква девица, да ме вземат дяволите!

— Недискретен си! — отбеляза строго главата.

— О, Бернхард! — заливаше се в сълзи Тери. — Обичам те!

— Както и да е — отсече главата, — ти трябва да се бориш за нея. Вече подготвят арената за днешното представление и не се ли биеш срещу чудовищата, ще я принесат в жертва на ужасния Огнен бог. Избирай сам.

— Наистина ли смяташ, че възнамерявам да рискувам живота си за тия двамата? — удиви се Бернхард. — Да не мислиш, че чавка ми е изпила акъла?

— Отказваш да се бориш на арената?

— Да се бия за тия двама идиоти! Никога не би ми дошло наум!

— В такъв случай ти си страхливец — заключи главата презрително.

— Страхливец съм. Е, и?

— В тази страна страхливците ги екзекутират. Бавно. Надявам се смъртта ти да продължи поне седмица; заслужаваш си го. Довиждане. — Главата се ухили зловещо насреща му и се скри в гърмящите пламъци.

Бернхард се върна в средата на килията и тежко приседна на пода.

— Вярно ли е? Наистина ли не обичат страхливците?

— Дерат ги — отвърна Робобрата. — Живи.

— Интересно как още не са те одрали?

— Ще ме одерат — мрачно съобщи Робобрата — веднага щом започне новогодишният празник. — Той го погледна умолително. — Та ние винаги сме били толкова добри приятели, не е ли тъй? Ти и аз, двама стари добри другари... Ей, какво би казал за пакет несравним хрускав кекс „Крабули“? Чудесен кекс, тъкмо от такъв се нуждае един голям воин като моя стар другар. — Той изплю един пакет с блестяща опаковка.

— И бира — добави Бернхард.

— Разбира се, стари приятелю! — Робобрата изплю голяма запотена чаша, препълнена с пенлива тъмнокафява бира. Бернхард погълна кекса, без да си даде труд да махне хартията, и го поля с бирата. После доволно се оригна.

— Сега ще ми помогнеш ли? — попита Робобрата.

— За нищо на света.

— Защо не, маймуно такава?

— Защото съм страхливец. И млъквай, че ще полудея от теб! — Бернхард се озъби в заплашителна гримаса и изръмжа боязливо. Не се чувствуваше особено храбър. Тери продължаваше да води борба с цел да се добере до него. Щастливи сълзи се стичаха по розовите ѝ бузи, в очите ѝ гореше фанатична любов.

— Обичам те! — извика тя. — Защо не ме прегърнеш? Задуши ме със страстните си целувки! Остави ме да си почина в твоите силни, прекрасни ръце! Не виждаш ли, че искам да ти дам всичко?

— Нож в гърба му трябва на него — обади се Робобрата мрачно от своя ъгъл.

Бернхард изплю някаква цветна шумоляща хартия.

— И двамата не сте наред — промърмори той.

След два часа, дълги като вечност, стражите дойдоха, за да отведат затворниците. Чакаше ги бавна и ужасно мъчителна смърт на арената. Пред вратата се чу трополене на подковани обувки и подрънкване на тежки оръжия. Наоколо се разнесоха боботещите гласове на подофицерите. Вратата се отвори и пред очите на затворниците се появи взвод войници със садистичен външен вид. Бяха въоръжени до зъби с всичко възможно — от отровни кинжали до тежки мечове и лъчеви пистолети. Представляваха противна сбирщина — със студени малки очи, небръснати лица и униформи, лекъосани от вино. Командуваше ги мършаво дребно чучело в униформа, обсипана със златни нашивки в количество, което би задоволило десет алчни генерали. Един мускулест страж го повдигна над телохранителите, обкръжили го от всички страни и тъй, отвисоко, той можа да разгледа жалките същества в килията. Малките му зловни очички проблясваха зад дебелите очила, които едва се задържаха върху тънкия му нос.

— Ставайте, свини! Арената ви очаква! — ухили се той злобно. Говореше с пронизителен женски глас и силно фъфлене.

— Ваша милост! Спасете ме от арената! Ще направя каквото поискате! — изкрещя Робобрата, почти обезумял от страх при вида на толкова много оръжия.

— Хе-хе-хе! — изхихика офицерът.

— Ще се биеш ли с мен? — попита Бернхард.

Охраната плътно обкръжи офицера с бързина, която разкриваше непрекъснати упражнения. Копия и мечове щръкнаха от купчината подобно бодлите на огромен таралеж. Пискливият глас на офицера

едва достигна до арестантите, погълнат от недодяланата войнишка плът.

— Ще отговаряш, а, свиньо такава? Опитваш да се съпротивляваш? Ха! Искаш ли сам да те измъкна навън, червей такъв? Хайде, войници! Ще разкъсам тая свиня с голи ръце!

Стражите замаршируваха навътре в килията с насочени напред мечове, копия и кинжали. Стълпиха се около Бернхард, оставяйки офицера зад себе си. Последва кратка борба, чуха се сподавени стенания и от тълпата долетя пронизителен вик. Небръснатият отряд се отправи навън, понесъл Бернхард със себе си. Офицерът остана в килията и втренчи поглед в Тери, която напразно опитваше да разкъса веригите си.

— Ти си интелигентна жена — изхлипа той, като се пъчеше нервно около нея, преглъщайки похотливите си лиги. — Собствената ти съдба не ти е безразлична, нали? Ще се качиш ли с мене в стаята, а? После ще ти дам истинска имитация на японска златна верижка за красивата ти шия, а може би... дори свободата. Да? Не?

— Отказвам да се омъжа за човек, който не е избраник на сърцето ми! — отвърна пламнала Тери. — Моето сърце принадлежи на Бернхард!

— Кой, по дяволите, говори за женитба? — Офицерът зяпна от почуда. — Да не съм луд?

— Прилошава ми от теб! — просъска Тери.

— В такъв случай ще трябва да те взема насила! — скръцна със зъби офицерът и стегна мускули.

— Аз ще ви я държа, о, велики и могъщи господарю — задъхано се обади от своя ъгъл Робобрата. — И през цялото време ще ви свиря на цигулка!

— Млъквай, свиньо! — изрева офицерът. Той внимателно се доближи до Тери. На устните му все още личеше противна мазна усмивка. Коленичила неподвижно пред него, тя следеше приближаването му през полузатворени клепащи.

— Скъпа млада дамо, ти без съмнение ще ми разрешиш една малка волност, а? — Той се наведе към нея, лигите му течаха като миниатюрен водопад и протегна противната си ръка към щръкналите ѝ гърди. Тери видя, че той е достатъчно близо и премина в атака. Две ръце около врата му, бясно издърпване надолу, а сетне едно коляно

право нагоре в самодоволно ухиленото му лице. Едновременно с хрущенето на човешки кости се чу нечовешки вик; офицерът се заклатушка назад, вдигнал ръце пред лицето си, от което бликаше фонтан воняща кръв. Спря се на разстояние, удобно за удар отзад — под ухото, ритник в слабините и като връх на всичко, ужасен шут в корема. Строполи се, стенички на пода, и Тери скочи отгоре му и се зае да тъпче гъбестото му тяло. Всеки път, щом се стовареше върху него, остриите й като свредели токчета потъваха с отвратителен жвакащ звук на цели сантиметри в плътта му. Жестоката сеч спря едва когато нов взвод брутални стражи се намесиха и извлякоха навън нещастния офицер.

— Имаш ли още някакви мръснишки предложения, само ми ела пак! — изкрещя Тери и заплаши ужасените стражи с кървавите си, остри като бръснарски ножчета нокти. — Ела тук, негоднико! Ела и ще ти дам да разбереш колко те обичам!

— Полудя ли! — истерично закрещя Робобрата. — Не си с всичкия си! — Той се разплака.

— Садисти! — реवेशе Тери. — Гангстери! Негодници! Опитвате се да насилвате една бедна беззащитна жена! Животни!

Жестоко третираният офицер се изправи едва-едва на крака и се подпря тежко на стената. Физиономията му представляваше кървава пародия на човешко лице. Той изплю няколко зъба.

— Ти май не ме харесваш, а? — прошепна той.

— Ела тук и ще видиш!

Офицерът се протегна в цял ръст и изкашля няколко децилитра кръв.

— Твоя воля! — просъска той. — Пести си силите, защото ще ти потрябват! — Той злорадо се изсмя. — Дори да се въоръжиш с мълнии, пак няма да ти помогнат, когато Портата на смъртта се отвори!

Един от стражите хлъцна. Болезнена сивозеленикава бледнина заля противното му лице.

— Портата на смъртта? Ще бъдат хвърлени на...

— Да — ухили се злобно офицерът. — Ще бъдат хвърлени на Ужаса на арената! Ни повече, ни по-малко! Чуваш ли, жено? Ти и твоите приятели ще бъдете изправени пред отвратителното чудовище!

Противния космат, многорък, ужасен трошач на крайници — зилхтрона!

Щом чуха страшното име, стражите простенаха и ужасени заотстъпваха заднишком, като едва не се изпопрепъваха в оръжията си в силното си желание да се измъкнат от килията. Тери видимо побледня, а Робобрата закрепця с цяло гърло и хукна да се зарива в каменния под.

— Само не арената! — крещеше той. — Правете каквото искате, всичко, всичко, но ме отървете от арената! Жива я одерете, избодете й очите! Опечете я жива! Продайте я като робиня, о, могъщи господарю, каквото и да е — само ме пуснете да си ида!

Офицерът се смееше като луд на пълзящия в краката му Робобрат. Срита го злостно веднъж-дваж, след което изрева някаква заповед на парализираните от ужас войници. Затворниците бяха хванати и изведени от килията. Зад тях ехтеше пронизителният, смразяващ кръвта смях на офицера.

Зрителите, заели местата си около арената, бяха в превъзходно настроение и ако се съдеше по гърмящите резове, жадно очакваха представлението. Нетърпеливите викове проникваха през дебелите стени до помещението, в което затворниците седяха заключени, в очакване да ги изведат. Бернхард пръв се бе озовал там и когато Тери и Робобрата влетяха вътре, съпроводени с порой ругатни, той мрачно се взираше в мечата си, отпуснат на дървената пейка. Мечът потракуваше неспокойно в ножницата и очевидно гореше от желание да се впусне в битката на живота си. Бернхард — напротив — изглеждаше доста печално. Дъвчеше съкрушено мустака си и вдигна поглед нагоре само за да се предпази от възторжените прегръдки на Тери.

— Ще се биеш ли за нас? — с надежда попита Робобрата.

— Да си строшиш врата дано — изръмжа Бернхард.

Робобрата се примъкна по към него с цел да му възвърне силите чрез демонстрации на безумно геройски подвизи на екрана си. От високоговорителите му се разнесе съсък на работещи с убийствена точност лъчеви пистолети. Мощен хор ветерани от войната възхваляваше Императора под акомпанимента на органична музика, оръдия, барабани и викове на умиращи в неописуеми мъки вражи войници. Музиката достигаше все по-високи децибели, докато накрая масивните стени се разтресоха. Бернхард стенеше и притискаше длани към измъчените си уши. Когато гордата маршова музика за миг стихна до едно почти поносимо ниво, се разнесе някакъв угоднически мъжки глас. Гласът се зае да уговаря Бернхард с оная незаменима смесица от уважение и унизителна любезност:

— Чувстваш ли се стар? — питаше той. — Изглеждаш ли стар? Смят ли те момичетата зад гърба, войнико? Обзалагам се, че го правят! Смятат ли те за жалко, старо нищожество? *Бъди сигурен!* Искат ли те да изглеждаш петнайсетина години по-млад? *Разбира се, че искаш!* Не е необходимо да го казваш, стари приятелю, аз знам! Да! И макар че тъкмо сега изглеждаш на шейсет, една перука „Bond & Sons“,

незабавно ще те превърне в четиридесет и пет годишен! ДА! Защо да страдаш заради някакъв си подранил косопад? Перуките, произвеждани от „Bond & Sons“ изглеждат толкова естествени, че за тях не е необходимо да знаят дори най-близките ти приятели. Гарантирам ти, че ще останеш доволен.

Гласът отстъпи място на звук от поставяне на перука. В същото време хорът с възторжен плам възхваляваше ненадминатите перуки „Bond & Sons“. Екранът се изпълни с картини в различни цветове, демонстриращи убедителния резултат от правилното използване на фантастичната перука. Ритмичният звук от здравата работещи креватни пружини изпълни килията.

Пазачът задумка по вратата, като крещеше с пълно гърло, за да надвика шумотевещата.

— По-спокойно я карайте вътре! — изрева той. — Или искате да вляза и да ви накълцам на парченца? *Спокойно, казах!*

Рекламата, беше прекъсната тъкмо посред най-шумния и блажен момент.

— Казахте ли нещо? — попита Робобрата. — Да купите перука ли желаете?

В отговор долетя залп от ругатни, толкова силен, че Робобрата се заклатушка назад, удари се в стената и се свлече на пода.

— О, любими — изхлипа Тери и се притисна с все сила до Бернхард. — Ние ще умрем, но ще умрем заедно! Ще издъхна щастлива в твоите ръце, смазана от страстните ти устни, потъвайки в очите ти... — Тя се разплака на рамото му. Бернхард също усети сълзи в очите си при мисълта за това, което му предстоеше.

— Боже господи — простена той.

— Тук съм. Какво искаш?

Гласът дойде от някакво гърне, поставено в един от ъглите на килията. Бернхард го зяпна.

— Наистина ли си ти? — попита той.

— Да, любов моя! Аз съм!

Тери подскочи и се изпъчи.

— Какво беше това? — попита тя с твърд като стомана глас. — Някой те нарече *любими*?

— Затваряй си устата, развратнице! — изсъска гърнето. — Не виждаш ли, че сме заети?

— Така ли? Я виж ти, заети били? — изгука Тери с обезпокоително пламъче в очите си. — Ами аз къде да се дяна тогава?

— Върви по дяволите, курво! — просъска гърнето.

— Какво?

— Курва!

Тери се обърна към Бернхард с пламнали от гняв бузи.

— Чуваш ли как ме нарича това нещо? Нима ще позволиш? Нима ще оставиш това нещо да ме обижда?

— Не чух нищо — простена Бернхард. — Оставете ме на мира!

— Курва! — изкрещя гърнето. — Курва! Курва! Курва!

— Как смееш да ме наричаш така? Излез оттам и го повтори, ако смееш, червей такъв!

— Ще те наричам както си искам, а ти си затваряй устата, когато аз и Бернхард разговаряме!

— Той е мой мъж — изскърца със зъби Тери — и аз решавам с кого ще разговаря и с кого не, ясно ли ти е?

— Аз ви венчах — отвърна гърнето — и това беше най-голямата грешка, която съм направил през живота си. — Разтрогвам брака!

Бернхард с нечовешки усилия удържаше Тери.

— Слушай — задъхано рече той, — след няколко минути ще бъдем заклани на арената!

— Ще бъде изключително забавно — изсмя се гърнето.

— Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

— Не.

— Но те ще ни убият!

— На *теб* мога да ти помогна да се махнеш оттук, Бернхард — отвърна нежно гърнето. — Но не и на тая развратница. За нищо на света!

— Червей! — изрева Тери.

Тя перна леко Бернхард зад ухото, изчака го да се строполи на пода и успя да докопа гърнето. Запрати го право в стената, където то се разби на милиони късчета. Безумният й смях заглуши и протестните възгласи на Робобрата, и боязливите проклетия на Бернхард. Вратата зад тях се отвори и отряд навъсени войници влязоха вътре с маршова стъпка, като ритяха всичко, изпречило се на пътя им. Повлякоха и тримата навън към арената, където ги очакваше сигурна смърт. Тери се вкопчи в Бернхард с нечовешка сила, без да спира да крещи в ухото му

любовните си признания. Робобрата обикаляше насам-натам и се опитваше да продаде кекс на войниците. Бернхард се бореше за живота си, но след каратисткия удар на Тери все още усещаше главата си замаяна и преди да разбере какво става, загуби борбата. Пет изпълнени със събития секунди по-късно те бяха изхвърлени през портал, оплескан с кървави петна. Масивна стоманена порта се тръшна подире им и те се озоваха под слънцето, дъжда и петдесет хиляди зрители, които ревяха възторжено. Намираха се на арената и садистичните местни жители протягаха шии, за да не пропуснат някоя подробност.

Бернхард примижа срещу слънцето и мрачно се огледа. Точно срещу него са намираше кралската ложа, където неколцина дебели мъже се навеждаха над парапета, с потекли от удоволствие лиги. Под ложата висеше набучено изсъхнало тяло на един воин, който не бе успял; голяма табелка уведомяваше интересуващите се зрители, че това е някой си Тарзан. А под тази зловеща картина се чернееше мрачна желязна решетка, вградена в портала, оформен като човешки череп с рога. Желязната решетка се вместише на мястото на зъбите. Друга голяма табелка съобщаваше, че това е прочутата Порта на смъртта, накъдето трябва да се отправят погледите, за да не пропуснат предстоящите интересни събития.

Бернхард седеше сгърчен в жалка купчинка върху нажежения от слънцето пясък и се опитваше да задържи възбуденото потракване на меча в ножницата. Чудеше се какъв ли звяр ще се появи от челюстите на смъртта, какво ли ужасно чудовище ще се втурне насреща му и как ли ще успее да се измъкне от цялата работа. Може би щеше да му се удаде да се отърве от Тери? Но не — каквото и да стореше, централният мозък никога не би му простил.

— Виж какво направи — плачеше Робобрата. — Ти уби всички ни!

— Ще бъда щастлива да умра в ръцете ти — хлипаше Тери в ухото му.

— Мамо! — проплака Бернхард.

Горе в кралската ложа един от дебелиите мъже се изправи, клатушкайки се, и вдигна ръка в приканващ жест. Многохилядната тълпа притихна, затаила в очакване дъх.

— *Пуснете чудовището!* — изкрещя мъжът.

Бернхард се хвърли назад и напразно опита да се зарие в пясъка — в този миг решетката бавно се вдигна и оголи пастта на черна, воняща пропаст. После...

Право срещу тях със смразяващ рев се спусна Ужаса на арената. Бернхард хвърли поглед към чудовището и усети как кръвта се оттегля от лицето му. То се приближаваше право насреща му — с лице, изкривено в познатата зла маска, с вдигнати нагоре окървавени ръце, с ужасяващите ботуши, блеснали на слънчевата светлина. Всяващите ужас пръсти бяха извити като нокти, зъбите — оголени в нечовешка гримаса. Най-ужасното от всички живи същества — страшилището на Вселената — безсмъртния, вечния, безмилостния; главен герой на милиони разтърсващи кошмари.

Желязната челюст.

Бернхард, Тери и Робобрата като по даден знак се завъртяха кръгом и се спуснаха към стоманената порта. Подложена на удари и ритници, портата заскриптя и запращя, но удържа. Желязната челюст се втурна след тях с ужасяваща бързина, дерейки гърлото си от възторг. Те се изплъзнаха встрани секунда преди да ги докопа и се спуснаха, галопирайки, в челна редица. В същия миг преследвачът им с все сила се заби право в каменната стена отзад. Когато спряха да се огледат, той бавно се надигаше всред камарата отломки от зида, греди и изпопадали гроздове зрители. Очите му горяха като огънове, ревят му ехтеше между стените на арената. Бернхард опита да се освободи от прегръдката на Тери, ала не успя.

— Помогни ми да се измъкна оттук! — закрещя той истерично.

Земята затрепера от тътена на прастари машини, които се задвижиха скрибуцащо, протестирайки, след което под тях се разкри проход. Още преди първите викове на разочарование да огласят арената, тайният капак се затвори над бегълците и напразни се оказаха всички усилия на цялата кралска свита и конница да го отворят отново.

— Пак ли ти? — изруга каубоят и се надигна изпод обърканата купчина крещящи тела. — Откъде този навик да се стоварваш върху гърба ми, маймуно такава? Извратен ли си? — Той се изплю с погнуса.

— Смяташ, че това ми харесва ли? — просъска Бернхард чистейки униформата си от пясък, мръсотии и парчета пожълтели кости. — Какво си мислиш, че съм някакъв извратен тип, който не пропуска случай, за да се стовари върху отвратителния ти гръб? До гуша ми дойде от теб, да знаеш! На тая работа ще се сложи край — веднъж завинаги! Аз ще...

Той се спря отведнъж, дал си сметка къде се намира. Погледът му бавно се плъзна покрай злобно ухиления каубой и обходи безкрайните редици от мълчаливи, неподвижни роботи, които се вираха в него от всички посоки със студени, безчувствени електронни очи. Бяха хиляди; редиците им се простираха в кръг и се губеха в мрака — погледът не можеше да ги обхване. Тайният проход ги бе отвел право в центъра на гигантски подземен амфитеатър, претъпкан с навъсени роботи, които се бяха наслаждавали на огнената реч на каубоя. Той стоеше изправен — самотен и величав — върху една бавно въртяща се платформа — гениална конструкция, която му позволяваше да отправя ревовете си срещу всички присъстващи, без да е необходимо да се помръдне. В момента платформата беше изпълнена до краен предел от Бернхард, Тери и Робобрата и бавното ѝ движение в кръг направи плачевното им състояние достойно на всички. Бернхард огледа ужасен неизброимите редици от роботи, които се въртяха пред очите му, и изведнъж си припомни нещо.

— Тайното сдружение на роботите! — възкликна той. — „Черната ложа“! Дружеството „Смърт на човека“! — Той захлупи глава в ръцете си и глухо простена.

Ужасяващи истории за това сдружение на роботите се носеха из Млечния път още откак първата звездна империя на човечеството потъна във варварство. Никой не вземаше на сериозно слуховете;

единствено малките невинни дечица се смълчаваха послушно и при най-малкия намек за наказание от дружеството „Смърт на човека“ и техния ужасяващ, безсмъртен вожд — побъркания учен доктор Имануел Амисов. Като че все пак историите съдържаха зрънце истина.

— Какво ще направиш, маймуно с маймуно? — захили се злобно каубоят. — Говори по-високо! Май искаше нещо да кажеш, а? Говори високо и ясно, стари приятелю, тъй че всичките ми добри другари да те чуват! — Смехът му прокътна в огромната зала и Бернхард усети как по гърба му полазиха ледени тръпки.

— Толкова ли не разбираш от шега — изхриптя той, като напразно опитваше да се скрие зад гърба на Тери.

— Да, разбирам от шега — съгласи се каубоят. Той се обърна към роботите, които наблюдаваха сцената със студени, безчувствени очи. — Аз разбирам хубавата шега, нали така?

— *Разбираш!* — увериха го роботите с гърмящи в унисон гласове.

Каубоят се обърна към Бернхард.

— Ето, виждаш ли — продължи той. — Обаче... — И той оголи пожълтели зъби в усмивка, която никак не приличаше на приятелска: — Обаче шегата ти не беше добра, плъх такъв. Това беше обида. Би трябвало жив да те одера за тая работа!

— *Одери го жив!* — отекна като ехо викът на роботите.

— И да те разкъсам на малки парченца!

— *На парченца!*

— А после...

— *Смърт на човека!* — изреваха роботите.

— Да, разбира се, но...

— *Смърт на човека!*

— Я млъквайте, проклети маймуни! Опитвате се да ме направите за смях, така ли?

— *Смърт на човека!*

Каубоят преглътна тежко и се огледа с несигурен поглед. Заобиколилите го отвсякъде работи монотонно припяваха. Сред сгъчканите метални маси се забелязваха признаци на безпокойство.

— Някъде трябва да е станало късо съединение — промърмори той и се обърна към бляскавото контролно табло в центъра на платформата. — Ей, вие там, повредили сте централното управление!

— Какво, какво? — нервно попита Бернхард, без да откъсва поглед от роботите. Те се бяха надигнали и вече приближаваха към платформата, припявайки с мъртви, монотонни гласове. — Случило ли се е нещо?

— Ти се стовари отгоре върху централното управление! — изкрещя каубоят. — Виж какво направи! — С трепереца ръка той изтри потта от челото си.

— И да загинем, ще съм щастлива да издъхна в ръцете ти! — изхлипа Тери и с нечовешка сила се притисна към Бернхард.

— Млъквай, жено!

— *Смърт на човека!*

— Цялата тая каша ти я забърка, приятел! Хайде сега — оправяй я!

— *Бернхард!*

— Кой иска да си купи един пакет хрускав кекс „Крабули“?

— *Смърт на човека! Смърт на човека!*

Изведнъж Робобрата скочи върху останките от централното управление и размаха истерично блестящите си метални крайници.

— Приятели, работи, събратя! — извика той. — Тишина!

В залата отведнъж се възцари мълчание. Роботите се спряха и загледаха Робобрата с проблясъци на механичен интерес в очите си.

— Да му се не види! — задъха се каубоят. — Той се справи!

— Искам да се махна оттук! — пресипнало се обади Бернхард.

— Какво ти става? Та всичко вече премина, по дяволите!

— Така си мислиш! Не познаваш тоя робот!

Бернхард скочи долу от все още въртящата се платформа, едва не си счупи крака и виейки от болка, се втурна нагоре към централния коридор, плътно следван от убийствено подрънкващия си меч.

— Какво му става всъщност на тоя? — удивено попита каубоят. — Да не би горе да е слънчасал?

— За истинския робот — само гъстото, приятно жвакащо, специално филтрирано смазочно масло „Moothon & Mixleys“ — провъзгласи Робобрата с прелестен глас на супермодерен робот. Акомпанираше му всмукващ звук, издаван от безпогрешно функциониращи машинни части и тежкото възбуждащо покапване на гъстото масло. Очите на слушателите заблестяха като в транс. — Чувствува ли се стар? Имаш ли проблеми със скърцащи сачмени

лагери, с изхабени трансмисии, с несигурни стапели? *Можеш да се обзаложиш, че имаш!* Вече не си толкова млад и силен като някога? Да, наистина. *Но ето го тук!* Фантастичното, несравнимо масло „Moothon & Mixleys“, съдържащо тайната съставка ХЗ, която премахва грозната жълта патина — ето тайната на успеха! Ето от какво се нуждае и иска да получи всеки истински робот! Маслото, което ти помага в твоята храбра и справедлива борба срещу човека! Добре запомнете думите ми, приятели мои: За да унищожиш човека — употребявай „Moothon & Mixleys“!

Робобрата, възторжено възхваляващ нектара за работи, постепенно бе заглушен от хор гърмящи генератори, тракащи машини и бутала, зъбни предавки и други дрънчащи инструменти. Парни свирки свиреха соло, вагонетки отмерваха такта. Роботите в амфитеатъра пляскаха с ръце и се полюляваха напред-назад в ритъма на музиката. На изхода Бернхард се спря и хвърли поглед през рамо към платформата, където Тери и каубоят все още стояха, зяпнали с недоумение танцуващите работи.

— Още секунда и ще ви разкъсат на парченца! — изкрещя той.
— Хайде, размърдайте си!

Те го послушаха.

Мърморейки, каубоят ги предвождаше надолу към тайното убежище, където пребиваваше доктор Амисов, прочутият побъркан учен.

— Не ми е ясна тая работа — процеди той кисело. — Да не би да не ти казах къде се намира проклетият ти кораб? Взимаш асансьора, скачаш в кораба и изчезваш!

— И да се върна в армадата, без да съм направил нищо — абсолютно нищо — след цялото прекарано тук време! — изсъска Бернхард. — Жив ще ме одерат!

— Надявам се, че ще го направят — изхили се каубоят, но не прекалено демонстративно, тъй като Бернхард държеше възбудения си меч притиснат към гърба му. — Слушай, тъкмо бях на път да започна небивала революция тук долу, а ти развали всичко. Сега доволен ли си? И защо настояваш да срещнеш доктора?

— Може би той ще прояви интерес към едно делово предложение, което възнамерявам да му направя — отвърна Бернхард. — Планетата е достатъчно голяма и за двама ни; може би ще успеем да се спогодим.

— Ако си въобразяваш, че ще извлечеш някаква полза, ти си луд — изръмжа каубоят. — Да не мислиш, че той пада малко нещо алтруист?

— Мисля, че ще бъде възприемчив към разумни, интелигентни и добре формулирани доводи — отвърна Бернхард и поглади меча си.

Вървяха все надолу по блестящи коридори, преминаха през гигантски зали, пълни със странни, меко жужащи машини. Металът беше безупречно чист, светеха лампи, въздухът вибрираше от фантастичните количества енергия. Намираха се в централния мозък — най-охраняваното място на планетата, където никога не бе стъпвал човешки крак. Това беше единственото място на цялата планета, където според достоверни източници централният мозък нямаше никакви уши или очи. Идеално място за действие на едно тайно движение със съмнителна слава и с планове, коварни повече от допустимото.

— Доктор Амисов е водач на движението — съобщи каубоят. — Той е безцеремонен, хитър и зложелателен. Борил се е срещу мозъка в продължение на двеста хиляди години. Търпението му е нечовешко.

— Но не е кой знае колко интелигентен — констатира Бернхард.

— Кой е казал, че е интелигентен? По-интелигентен е от роботите и това е единственото, което има значение тук долу. И внимавай какво говориш, стари приятелю, защото той има уши навсякъде! — Каубоят се озърна несигурно наоколо.

— Аз имам уши навсякъде — повтори един вентилационен отвор.

— Ти ли си? — попита Бернхард. — Старият ми добър приятел централният мозък?

В отговор проехтя безшумен кудкудякащ смях.

— Не си ти. Кой си ти тогава, по дяволите?

— Аз съм побърканият учен — доктор Амисов — отвърна любезно вентилационният отвор. — Мога ли да направя нещо за теб,

войнико?

— Боже господи!

— Да, тук съм — обади се друг глас. — Кажу какво искаш!

— Какво е това? — изрева доктор Амисов. — Какви са тези шутовщини, нищожество?

— Млъквай, червей такъв! — просъска гласът на централния мозък. — До гуша ми дойде от теб!

— Какво е това? Мозъкът? Как така си тук?

— Това е собственият ми търбух, нали така? Защо да не мога да бъда в собствените си вътрешности, долен предател и гангстер?

— Аз си имам свои методи! — изкрещя доктор Амисов. — Не можеш да постъпваш така с мен! Махай се!

— А в протоплазмените лаборатории да се върнеш искаш ли? Само се опитай и с теб е свършено!

Гласовете от вентилационния отвор се смесиха в бясна какофония от проклетия и цветущи ругатни. Сини светкавици просъскаха около отвора. Някъде отдалеч долетя слаб бръмчащ звук. Подът се разтърси.

— По-добре да изчезваме оттук, преди да е станал нещо — нервно измърмори каубоят.

— Плъх! — крещеше централният мозък. — Мекотело! Предател! Метежник!

— Капиталист! — не му оставаше длъжен доктор Амисов. — Реакционер! Тиранин! Народен враг! Контрареволуционно чудовище!

Стените започнаха видимо да се тресат; разнесе се мощен тътен от тежки падащи предмети, после се чу режещият звук от машини, които изскърцаха и спряха. Светлината затрептя; с глухи гърмежи експлодираха лампи и въздухът се изпълни с летящи, остри като бръснарски ножчета парчета. Бернхард, Тери и каубоят се свиха долу в трепереца буца и се сбиха безогледно за най-близкото място до пода.

— Виждаш ли сега какво направи! — хлипаше каубоят. — Мозъкът и не подозираше за това скришно място, преди да се появиш и да развалиш всичко! Радваш ли се сега, маймуно такава?

— Омръзна ми твоето нахалство! — чу се ревът на централния мозък над главите им. — Свършено е с теб! Чуваши ли!

— Дървото може би предпочита спокойствието, но вятърът не спира своя устрем заради него — издекламира доктор Амисов. —

Никога няма да се дам!

— Боже господи — започна да се моли Бернхард, — ако ми помогнеш да се измъкна оттук, аз ще...

— Само още минутка, любими — нежно отвърна вентилационният барабан.

— Убиец! — изкрещя доктор Амисов. — Империалист! Експлоататор!

Отвъд стената на коридора долетя ужасен грохот; сякаш буря разлюля пода и го разцепи на две. Заприиждаха строшени машинни части, плуващи върху вълни от тежко, зловонно машинно масло. На тавана се появи пукнатина, която бързо се разширяваше. Дебелият цял метър метал бе разкъсан от сили, които надминаваха и най-извратеното въображение. Още строшени машинни части, още вонящо масло. Робобрата се показва през пукнатината и тупна долу право върху незащитения гръб на каубоя. Той изкрещя в предсмъртен ужас и започна диво да стреля на всички посоки. Въздухът се изпълни с виещи рикошети, които сега безпрепятствено проникваха през разхлабени метални плочи и плътни облаци барутен дим. Таванът се заогъва надолу. Гласовете във вентилационния барабан продължаваха да си крещят, като силата на звука вече достигаше невероятни височини. Подът се разцепи под тях и храбрите приятели пропаднаха право в подобния на пропаст търбух на централния мозък, последвани от порой машинни части и вонящо машинно масло — истински всемирнен потоп. Решетката на вентилационния барабан се откърти от стената и се сгромоляса след тях, продължавайки да крещи с все сила.

Приземиха се пет етажа по-надолу с жвакащ звук един връз друг на сред огромна зала, осветена от слаба синя светлина. Стените бяха покрити от блестящи комутационни табла, изпълнени с безкрайни редици изчислителни устройства, мигащи сигнални лампи командни пултове. Подът беше покрит от дебел пласт прах, а въздухът тежеше от мирис на занемара, продължила стотици хиляди години. Бернхард се надигна от купчината изпаднали в безсъзнание приятели и тръгна, клатушкайки се, из залата.

— Къде си? — изкрещя той. — Къде се намирам, по дяволите? Какво е това? Пусни ме да изляза оттук проклетата машино! — Той се отпусна на един пращен стол пред блестящ команден пулт. Главата го болеше и той я обхвана с ръце.

— Аз съм точно пред теб — обади се нежно командният пулт. — Мога ли да направя нещо за теб, любими?

— Какво е това? — простена Бернхард и затвори очи, за да не го заслепяват всички мигащи сигнални лампи.

— Това е стаята на моето централно управление. Е, как ти се струва?

— Мразя я.

— Е, разбира се, малко е поразхвърляна — добави извинително командният пулт, — все пак не е била използвана двеста хиляди години. Бих могъл да я поразчистя, ако искаш.

— Не си прави труда — отвърна Бернхард. — И без друго си тръгвам.

— Оставаш тук!

— Ти си луд! Защо пък да оставам?

— Защото те обичам!

— Да умра ли искаш? Това ли е твоят начин да покажеш, че ме обичаш? — Той безрадостно се изсмя.

— Мога да ти създам храна. В протоплазмените лаборатории.

— Не ме карай да се смея.

— И компания.

— Не, благодаря. Не искам никаква компания. — Той вдигна поглед. — Каква компания? Момичета?

— Каквато поискаш, любими. За мен няма нищо невъзможно, ти знаеш. — Командният пулт се поколеба. — Дори съм се погрижил за Желязната челюст — заради теб.

— Претрепа ли го тоя мръсник? Без мен? И ти ако си приятел!

— Хм... само мъничко го попромених. Съвсем нов човек е сега. Няма да повярваш на очите си.

— Нищо не би могло да промени това чудовище — рече Бернхард. — Какво си направил?

— Промих му мозъка.

— О! И какво...?

— Смята, че ти си най-великият и опасен човек в цялата Вселена — отвърна командният пулт. — Направо ще целува земята под краката ти.

— Само нека се опита — ще си събира зъбите после! — закани се мрачно Бернхард. — Бих искал да видя това! — Той се усмихна

щастливо, сетне хвърли продължителен поглед към припадналите си приятели и лицето му отново потъмня. — Струва ми се, че ме занасяш — рече той.

— Истина е! Искаш ли доказателства?

— Какви доказателства? — хитро попита Бернхард. — Какви доказателства можеш да ми дадеш?

— Само кажи и ще ги получиш! Само кажи!

Бернхард погледна замислено към блестящия команден пулт. Ред след ред лампи, измервателни устройства, копчета и лостове — всичко покрито с фин слой прах.

— За да мога да ти се доверя — рече той най-накрая, — ти също трябва да ми вярваш, нали така?

— Любовта не може да съществува без взаимно доверие — съгласи се командният пулт. — Знаеш, че съм готов на всичко за теб!

— Тогава покажи ми къде се намира главното ръчно управление!

— Само *това* не! — Централният мозък изглеждате потресен.

— Значи толкова ме обичаш и ми вярваш! — изсъска Бернхард. — Моля те за една нищо и никаква работа, а ти категорично ми отказваш. Това ли наричаш любов?

— Но ти нямаш представа какво искаш от мен!

— Върви по дяволите, проклета машино, ти не ме обичаш.

— Обичам те!

— Ако наистина ме обичаше — инатеше се Бернхард, — щеше да ми покажеш главното ръчно управление. Но не — ти не ме обичаш, само си играеш с любовта ми, всъщност ти дори не ми вярваш! Ако наистина ме обичаше, щеше да ми се довериш.

Още малко и централният мозък щеше да избухне в ридания.

— Но главното ръчно управление е единственото ми слабо място! — изскимтя той. — Ако разбереш къде се намира то, би могъл да ме накараш да направя каквото си поискаш. Ще се превърна в една бездушна машина! Никога повече няма да действавам самостоятелно!

— Е, и? — просъска Бернхард. — Не си ли бил създаден тъкмо за това? — Той се изсмя подигравателно. — Щом не ми вярваш дотолкова, че да се осмелиш да повериш живота си в мои ръце — твоя работа. Не възнамерявам да те принуждавам да вършиш нещо, което не си готов да направиш доброволно. Но после недей да очакваш, че ще ти се доверя! По дяволите такава любов! — Той дрезгаво се изсмя.

— Любими, ще ти разкрия всичко, наистина всичко, само ми повярвай!

— Затваряй си устата, проклета машино! Не искам да слушам лъжливото ти плещене.

— Щом наистина искаш да узнаеш, то е...

— Затваряй си устата, казах! Остави ме на мира! Добре разбрах що за машина си! — Бернхард се престори, че става от стола.

— Но аз настоявам да ти кажа къде се намира главното ръчно управление! — изкреця централният мозък. — То е тук, точно тук!

Бернхард отново седна.

— Къде? — изрева той.

— Ти седиш пред главното табло за ръчно управление — изхлипа централният мозък. — Автоматиката се изключва, като се натисне мигащото червено копче по средата на пулта. Сега вече знаеш всичко. — Централният мозък неудържимо ридаеше и всички сигнални лампи в огромната зала мигаха в такт с разтърсващите хълцания. — Бернхард злобно се ухили срещу таблото. Но само в себе си.

— Това ли имаш предвид? — попита той с такъв глас, като че всъщност изобщо не се интересуваше. Посочи към един святкащ бутон, обграден от яркочервен кръг. Над него се виждаше огромна табелка, на която пишеше: *Включване на главното ръчно управление. Само за служебно ползване. Долу лапите!*

— Да, това е — глухо отрони централният мозък. — Не споменавай пред никого и думичка за това! Ти си единственият, на когото мога да се доверя.

— Разбира се — отвърна дружелюбно Бернхард. — Ясно е, че на мен можеш да се довериш. Какво всъщност си мислеше? — И без да продума повече, той протегна показалеца си с бързо и точно движение — тъй бързо и ловко, като че бе репетирано при хореограф. На лицето му се появи усмивка, която ставаше все по-широка и по-широка, и той натисна бутона.

21

Същински ангел на смъртта, генерал Суперястреб маршируваше по централния коридор в адмиралския кораб, следван на сигурно разстояние от обичайната си свита верни подмазвачи. Подковани ботуши тракаха върху металния под, подрънкването на украсените с диаманти медали и еполети се смесваше с веселото звънтене на шпаги и скърцането на нервно стиснати зъби. Генерал Суперястреб се спираше на равни промеждутъци, за да избълва бясна нечленоразделна реч, след което продължаваше мрачно по-нататък, а парализираните му от ужас подчинени се втурваха след него, подобни на рояк черно-златни мишки.

— Къде е проклетото животно? — изрева той. — Откога е долу? Отговаряйте!

Изведнъж зад гърба му настъпи истински хаос. С истерична активност ужасените майори и полковници опитваха да се споразумеят кой да излезе напред и да отговори. След дълго шепнене и издаване на заповеди най-сетне избутаха напред пълен нисък мъж в майорска униформа. Той кашляше и заекваше, уплашен до смърт пред перспективата лично да се изправи пред всяващия ужас генерал и да понесе гнева му.

— Д-две седмици, генерал — прошепна той.

— Две седмици? Тая свиня ме кара да чакам в продължение на две седмици? Какви са сведенията от кораба му?

— Съобщава, че е прекарал на планетата две седмици без да се свърже с нас — нещастно простена майорът.

— Вие шегувате ли се? — кресна генерал Суперястреб, без да се обръща. — Или копнеете да станете пак редник и да стържете корпуса? — Тръсна кошмарната си бръсната глава и нададе безумен вой. — Къде е Желязната челюст?

— Изчезнал е, генерале.

— Като се появи, жив ще го одера! А Робобрата?

— Изчезнал е, генерале.

— Стига си повтарял едно и също! Внимавай в картинката! Ами десантните кораби на Желязната челюст?

— Изчез... Не знаем, генерале. — Майорът обилно се потеше отчасти поради непривичното за тялото му движение, отчасти поради изпитвания ужас, ясно изобразен върху глупавото му лице.

— Значи, не знаете, така ли? Що за отговор, проклето нищожество? Такъв ли трябва да бъде отговорът ти на един висшестоящ? Ще те понижа! Ще те нашибам! Ще...

— Млък! — изрева един вентилационен барабан точно пред страховития генерал. Заповедта дойде тъй неочаквано, че той действително млъкна на часа, а бруталната му брадичка увисна чак до гърдите.

— Какво беше това? — задъха се той поразен. Втренчи се злобно във вентилационния барабан. — Има ли някой там вътре? Някой, който ми каза да млъкна — *на мен*? — Гласът му отново се извиси до нормалните си оглушителни височини. — *Кой го каза? Отговаряй!*

— Дръж се по-кротко, ако не искаш да взривя на атоми цялата ти жалка флота! — изрева вентилационният барабан.

— Кой сте вие?

— Познай!

— Желязната челюст?

— Хе-хе, шегички ли си правите, генерале?

— Централният мозък?

— Никакъв централен мозък не съществува вече — във всеки случай не такъв, който да говори самостоятелно. Хайде, опитай пак!

Генерал Суперястреб недоверчиво се втренчи във вентилационния барабан с воднистите си очи.

— Хей, там! — изкрещя той. — Вие сте оня пилот разузнавач, когото изпратихме долу преди две седмици! Какво по дяволите, се опитвате да...

— Май че ти се ще да те пръснат на атоми? — изрева вентилационният барабан. — Малко повече уважение, моля! Иначе е свършено с теб! И ме наричай „Ваша милост“, когато се обръщаш към мен, обшито в злато нищожество!

— Не се ли боите от мен? — попита удивено генералът.

— Отде-накъде?

— Защо не? — генералът не можеше да повярва на ушите си.

— Защото разполагам с шестстотин ракети-носители на водородни бомби тук долу, всичките насочени към жалката ти смешна флота. И гледай да се държиш малко по-учтиво, когато разговаряш с по-изискани от теб хора, инак ще ги изстрелям всички до една!

— Това е бунт! — задъха се генерал Суперястреб. — Жив ще ви одера за тая работа, войник Рордин, аз ще...

— Затваряй си устата, ти казах! — изрева Бернхард. — И ме наричай „Ваша милост“! Нещата тук долу се промениха и сега аз решавам кое как ще... — Той млъкна. Дочуха се стъпки на тежки метални крака. — Ей ти! Какво, по дяволите, искаш? — изрева Бернхард, който очевидно сега се намираше на известно разстояние от микрофона. — Махни мръсните си ръце от мен! Изчезвай ти казвам! Не знаеш ли кой съм аз? Изчезвай! Престани!

Звучите на бесен бой разтредоха вентилационния барабан. Чуваха се ужасни проклетия, както и шумът на търкалящи се по пода тела.

— Бунт! — крещеше Бернхард. — Въстание! Ще те обеса за тая работа, проклета тенекиена браква! Пускай ме, пускай ме, че ще...

Гласът му секна наред думата; възцари се зловеща тишина, нарушавана единствено от поскъръцването на механични крайници, катерещи се върху някакъв стол.

— Какво беше това? — попита генерал Суперястреб. — Какво стана?

Вентилационният барабан се прокашля.

— Там ли сте все още? — учтиво попита той.

— Какво, по дяволите, става там долу? — попита генерал Суперястреб.

— Настъпи промяна в ръководството — поясни вентилационният барабан. — Аз, Робобрата, поех контрола върху планетата. Обещавам да бъда справедлив и да работя всеотдайно за подобряване на тежката участ на обикновения, прост робот. Корумпираният ми предшественик ще бъде езекутиран призори. Друго интересува ли ви?

Генерал Суперястреб си поотдъхна; дори се усмихна леко.

— Знаех си, че ще ни помогнеш — топло каза той. — Хайде, давай — обезвреди защитната система, за да можем да кацнем. Действуй!

— Затваряй си устата! — кресна вентилационният барабан. — Какво си въобразяваш? Ние не желаем никакви хора на тая планета. С вас говори вождът на Обществото на роботите и на дружеството „Смърт на човека“! Наричайте ме „Ваша милост“, когато се обръщате към мен, иначе ще взривя вас и жалката ви флота на парченца! Смърт на човека!

Чу се стържещ звук от включването на десетки хиляди метални гласове, след което долетя оглушителният отговор на цял един свят, пълен с жадни за отмъщение работи.

— *Смърт на човека!*

— И сега — продължи Робобрата с глас на млада и красива жена — едно съобщение от оня, който финансира това излъчване — изтъкнатия побъркан учен доктор Имануел Амисов!

Но нямаше кой да слуша доктор Имануел Амисов. Генерал Суперястреб се втурна като светкавица към командната централа, следван по петите от обезумелите си подчинени.

— Незабавно подгответе кораба за излитане! — изкрещя той. — Махаме се оттук! Хайде! След три секунди да сме в хиперкосмоса! Бързо, бързо!

Той изчезна с истерични крясъци към дъното на коридора.

Дълбоко под земята — из скритите лабиринти на централния мозък — Бернхард с бой си проправяше път през ревящата маса от работи убийци, размахвайки меча си на всички посоки. Мечът като че водеше свой собствен живот; сечеше, пробощдаше и разцепваше наляво и надясно; отделяше бляскави плочи от металните гърди на роботите и с не по-малък дяволски възторг откъсваше главите от телата им. Носеше се напред през тълпата работи като ураган към подземния свод, където стоеше скрит разузнавателният кораб. Бернхард се клатушкеше, теглен от меча си, плътно следван от Тери и от някаква неописуемо груба фигура. Далеч зад тях по коридора Робобрата танцуваше в кръг и бълваше заплахи, проклетия и поощряващи банални лозунги, редуващи се с гърмяща маршова музика. Каубоят стоеше вяло облегнат на стената точно зад него, с цигара в ъгъла на устата си.

— Убийте ги! — крещеше Робобрата. — Къс по къс ги режете! Смажете ги! Одерете ги! Смърт на човека!

— Само че бавно — провлачено се обади каубоят. — *Съвсем* бавно, не забравяйте!

Корабът се изправи пред бегълците. Люкът беше приканващо открянат и през отвора струеше прекрасна атомна светлина. Бернхард запрати меч си право в лицето на най-близкия робот, ритна друг един робот в гърдите и скочи вътре, следван от виещите си съучастници. Зад тях люкът се затвори с мек, подобен на въздишка звук, при което елегантно разреза един храбър робот на две половини. Бернхард се хвърли към стола пред командния пулт и натисна всички възможни копчета, които му попаднаха пред очите. Космическият кораб потрепера и се издигна — право през покрива на свода.

— Липсват точно три плочи от корпусната ми обшивка — мрачно съобщи корабът, когато вече летяха с пълна мощност към заплашителното небе. — Ще бъдеш подведен под отговорност за увреждане на държавно имущество. Известно ли ти е?

— Млъквай! — кресна Бернхард.

Напуснаха планетата в същата секунда, в която космическата армада изчезна в хиперкосмоса — няколко секунди по-късно всички защитни съоръжения на планетата започнаха усилена стрелба срещу всичко движещо се в пространството.

— Оставят ни да умрем! — изхлипа Бернхард, отправил насълзени очи към екрана.

— Ще бъда щастлива да умра в мъжествените ти ръце — въздъхна Тери и се притисна с нечовешка сила към него.

— Изчезвай оттук! — изкрещя Бернхард. — Как, по дяволите, да управлявам този кораб, ако ще ме душиш?

— Няма как — безразлично отвърна корабът. — Впрочем ръчното управление е изключено. Не се безпокой.

Разузнавателният кораб се носеше с боботене нагоре, елегантно отбягвайки експлозиите на водородните бомби и виещите ракети. Всички отбранителни съоръжения, които планетата притежаваше, бълваха смърт подир тях. С ужасен трясък корабът потъна в

хиперкосмоса. Когато протестният рев на моторите утихна, в командната стая се възцари приятна тишина.

— Справихме ли се? — недоверчиво попита Бернхард. — Нима успяхме? Боже господи! — Той се разплака.

— Не плачи, страхливецо — сгълча го корабът. — По-добре се опитай да измислиш правдоподобно обяснение за генерал Суперястреб. Той направо ще се побърка, като те види, така че добре е да измислиш нещо наистина свястно.

— Ще бъда с теб до края — заяви Тери и го загледа ласкаво с любещия си поглед.

— Не се тревожи — отвърна Бернхард. — Ще кажа, че Желязната челюст е вдигнал бунта срещу него. — Той се ухили зловещо. — За чудовището това ще бъде незабравим урок!

— Та той е...

— Е, и? — Бернхард се завъртя на стола и хвърли суров поглед към мрачната фигура, която седеше свита в другия край на командната стая, отсъстващо дъвчейки кърваво парче месо. — Ти ще поемеш вината върху себе си, нали така? Говори, свиньо такава!

Желязната челюст вдигна очи. Малтретиран и окървавен, с увиснала на парцали униформа върху страшното, яко тяло, той гледаше с празния поглед на човек, който току-що е бил подложен на основно мозъчно промиване. Но в кръвясалите му очи се четеше любов и ужас. Той се ухили вяло, кимна утвърдително и каза:

— Да, господарю.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.